

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	udgivet af Thortsen
Titel Title:	<u>For Skuespilyndere : et Ugeblad.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1; H. 1-13
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : E. M. Cohen, 1807
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd.

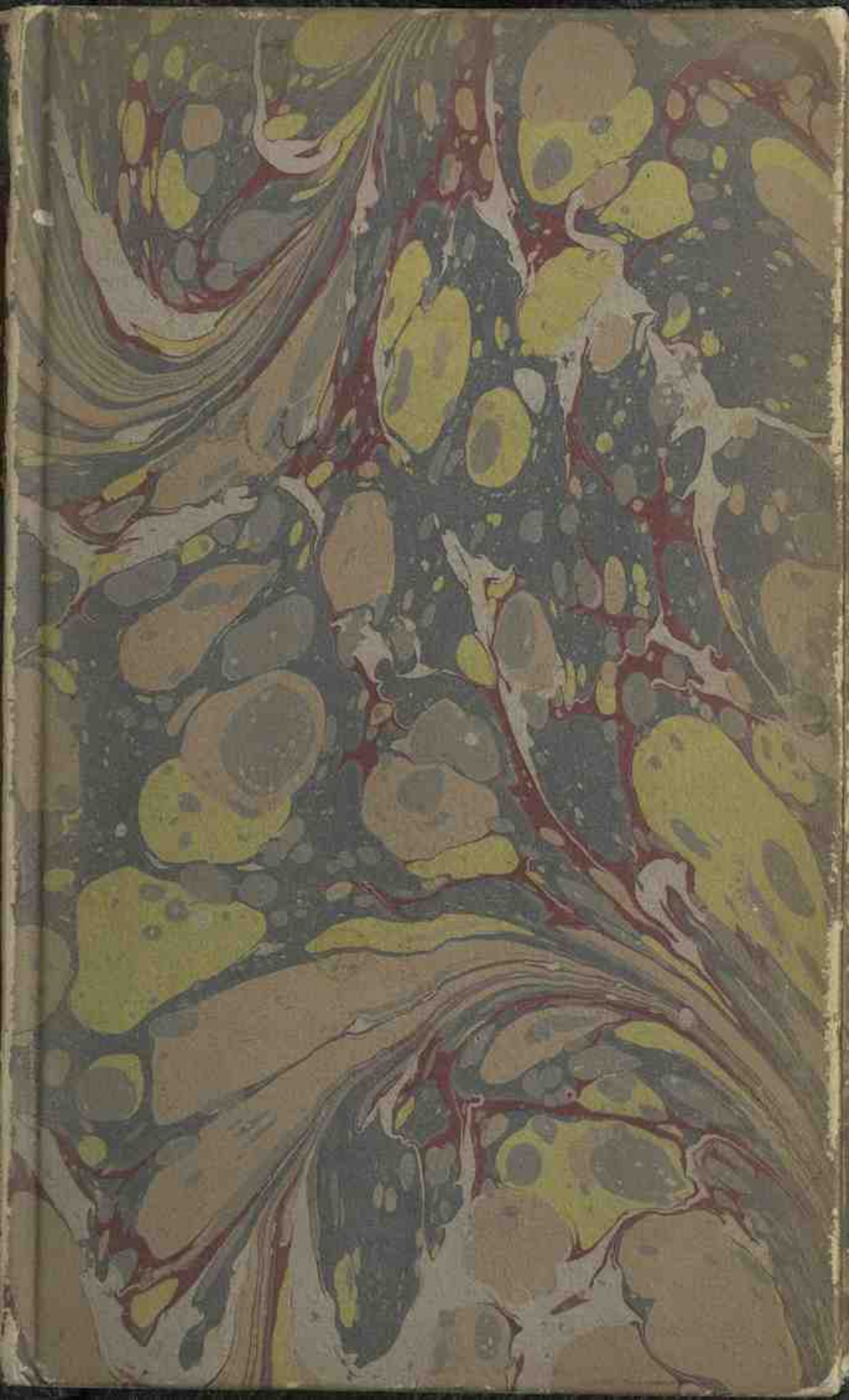
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

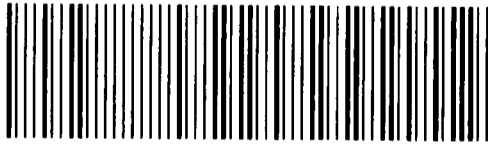

17, - 48 - 8^a

1506-1607

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023646669

Skuff

Et Ugeblad.

No. 1.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Søndagen den 5 October aabnede den dramatiske Skole sine Forestillinger paa Hoftheatret med en Prolog forfattet af Professor Rabbet; Hr. Thomsen fremsagde den. Den Frygt, det naturligviis maatte og burde opvække hos en Begynderinde paa saa udmærkede en Maade at vise sig for Publicum foraarsagede, at Prologfugerinden ikke talede saa høit, at Alle tydeligen kunde forstaaes. Med bange Undseelighed traad hun frem; og de enkelte Sætninger, man kunde høre, vare ikke uden en vis Inderlighed. Derefter gaves Manden af Ord, efter Tfflands "der Mann von Wort" af Prof. Rabbet. Om Stykket selv vil Anm. intet sige; det er allerede, som det kom fra Tfflands Haand af erkjendt Værd, og at det har vundet meget ved Prof. Rabbets forkortende

ingen nægte. Læssangs Rolle
Hr. Simon sen. Det var første
sang denne Skuespiller betraad Skuepladsen; han
forstod sin Rolle og fremsagde den med Tydelighed
og Følelse. Lethed i Bevægelser, og Frihed i Ar-
menes Brug kan man ikkun fordre af den længeøvede
Skuespiller; overhovedet er det bedre ingen Bevæ-
gelser at gjøre, end at gjøre intetbetydende eller end-
og mistydende, som ofte er Tilfældet. Strax i den
anden, Læssang saa stærk characteriserende Scene vi-
ste Hr. S. sig fra en meget fordeelagtig Side; over-
maade vel traf han den Bestemthed i ikke at kunne
hjælpe, forenet med den indvortes kjæmpende Be-
gjærlighed til gjerne at ville hjælpe. "Mit Hjer-
te lider, jeg kan ikke som jeg vil, jeg maa sige nei,
"vende Dinene bort, og sige nei med blødende Hjer-
te," sagde Skuespilleren med en rørende Jnderlighed.
At Hr. S. i Scenen med Seeland, hvor i øvrigt
Læssangs Barme stak meget af ved Siden af hans
Swigersfaders Jis, i Fortællingen om det unge Men-
neske, siger, "at han med et Slags Skin kan fa-
"ses ind et Sted over Hovedet paa gamle og mere
"fortjente Mand" er neppe rigtigt, da Dagdrive-
ren derved dog gjøres til en noget fortjent Mand.

I den anden Scene med Fru Lesfang
tes Hr. S. noget kjølnet, dog "hvor
"naar man vil spørge galt?" Han var
maadelig, og var han end ikke alle Steder ligegod, var
Skylden nok mere de Andres end hans. I 4 Act
7 Scene udelod Hr. S. i Begyndelsen af en Replik
"her vil jeg finde hende igjen" hvorved det Dvrige
tabte sin Betydning.

Hr. Bust havde Fru Lesfangs Rolle, men
var langt fra at være noget Fru Lesfang liigt.
Anm. troer, at den Standsning og Uorden, der
fandt Sted i Fru Lesfangs første Scene med Balnau,
maa have givet Anledning til hendes øvrige ikke go-
de Spil; han har ved flere Leiligheder lært at kjende
og beundre Hr. Busts Talent, og er overbevist om,
at blot en saadan uadvortes Omstændighed maa have
været Uarsag, at det ikke her viste sig i et Lys man
var berettiget til at vente af Fru Berscuils Fremstillers-
inde. Den Crisis, den vaagnende Lidenskab for Bal-
nau forarsager, og der er os den bedste Tolk for
Fru Lesfangs Handle- og Tænkemaade, var aldeles
ikke tydeligen udtrykt. Accentuationen var ligeledes
meget feilfuld, f. Ex. i 2 Act 1 Scene hvor Fru L.
taler om Julie, "den Pige, han har dannet est v

3 ut Hjerte, hun da lagde Bægten paa
og Hjerte, o. m. fl. Adskillige Steder
bredest eller rettere borttoges Meningen aldeles,
som i 3 Act 5 Scene, hvor Less. vil tilstaae sin Feil
og Fruen udbryder "Ikke videre!" blev dette sagt i
en spørgende Tone. Endnu værre var det i 4
Act 7 Scene, hvor Rollen lyder saaledes: "min Følelse
for Dig vaagnede igjen, Pligtens Stemme gjore
Udslaget", men blev sagt saaledes: "Mængdens
Stemme gjorde Udslaget.

Onkel Lohneau er en gammel Mand, der paa
en Maade gaaer i Barndom, hvilket Ideen med Eds-
derkopperne noksom beviser. Han snakker altid, for-
tæller fra den ene til den anden, og med den bedste
Villie til at bringe alt i Orden, bringer han Alt i
Uorden. Frygt for at gjøre sig ilde lidt, og Frygt-
agtighed i Almindelighed er ogsaa characteristisk hos
ham. Den Følelse, han maa opvække, maa i det
høieste være Medlidenhed. Hr. Haack, der skul-
de udføre denne Rolle tog den fra end ganske modsat
og sikkert ganske urigtig Side. Latter var det Maal
han sigtede til; hans smukt decorerede Figur hjalp
ham, han naaede det; man loe og applauderede.

Den unge muntre Maring var i sine Hænder; og det var ikke i de bedste. Det vilde, lelte, utvungne, kort alt det elskværdige hos Maring savnede Hr. Lund aldeles. Til Exempel paa, hvor godt Hr. Lund forstod sin Rolle vil Anm. blot anmærke, hvorledes han i 2 Act 1 Scene, hvor der tales om Julie; kalder hende "han"! at han paa samme Sted i sin Breve paa Balnau siger han er "høflig" istedetfor "heftig" o. m. dsl. I 1 Act 7 Scene er han alt for meget Eujon, til at han skulde turde fordre den bestemte Balnau. Anm. veed ikke om det var for at forbedre Rollen, eller for at vise sine Kundskaber i fremmede Sprog, Hr. Lund i 2 Act 1 Scene sagde "jeg cederer Ancienniteten, i istedetfor "jeg ærer" o. s. v. At Hr. Lund i 3 Act 3 Scene gav sig ud for 45 Aar var vel en blot Fortællelse. Urigtige Accenter, Udelabelser og Omsættelser af Ord og Sætninger vil Anm. aldeles ikke berøre; thi af saadanne vrimglede Rollen. Den Prøve paa sin Dandskonst, Hr. Lund vilde give ved at valse Onkel Lohnau ud af Stuen var ligesaa uheldig, som Alt det øvrige.

Hr. Wildt var Seeland. Rollen er saare ubetydelig, og det vilde være meget vanskeligt at

mærkeligt ud af den. Hr. Wildt for-
den ikke; noget mere Barme havde vel væ-
re ønske, især i 1 Act 3 Scen., og 2 Act 5 Scene.

Recenskriver Gressmann: Hr. Bruhn.
Det var virkelig forunderligt, at Lesfang i 1 Act
3 Scene gjør nogle Skridt efter ham, for at falde
ham tilbage, da han nødvendigvis maatte antage
det for en Comedie, Gressmann spillede med ham,
og at den der saa stærende taler om at stille sig selv
ved Livet, sikkert ikke har det i Sinde. Hr. Bruhn
var i det Hele meget maadelig. I 4 Act 6 Scene
kronede han sit Værk. En Snurrighed er det, at
Gressm. taler om "Caesation — Selvmord" og der-
efter "Slaverie"; at der i Rollen staaer en anden
Orden behøves neppe at erindres. Endeligen gik han
bort og skjulede sit vist ikke smukt decorerede Ansigt.

Vi komme nu til Stykkets første Prøvelse, den
mesterlige Udførelse af Julies Rolle. Det var
Ffr. Bassøe, der som denne Julie afsvang enhver
Bifald. Over hele Rollen var udbredt en Uskyld, God-
hed, Barnlighed, der forenet med den nyligen udbrudte
Kjerlighed til Moring og et let Strøg af Melanko-
nie gjøre os Julie saa ubeskrivelig interressant. Hvo
skulede ikke med hende, da hun kaldte paa sin Fader?

hvo deeltog ikke i hendes retfærdige Harmes, da Fru Lesfang behandlede hende med Uartighed? og hvor er den, der kan sige paa vort Theater at have seet mange Scener, som den, der ender tredie Act, der fra Julies Side udførtes med en Varme og Kærlighed, der ganske bragde os til at overse Marings og Balnaus kolde, ufølsomme Spil. Sandelig, det store Talent, det varme Hjerter, den naturlige Forstand, Julies Fremstillerinde viste den Aften, berettiger til det største Haab om hende, og Alm. er overbevist om, at Skolens agtværdige Bestyrere ikke vil forbigaae nogen Leilighed til at lade dette Talent endmere udvikle sig.

Appellationsraad Wallnau: Hr. Jordbo. Den Fasthed og Bestemthed, der i saa høi Grad er characteristisk for Wallnau, og især udgjør Hovedforskjellen imellem hans og Lesfangs Tænkemaade, udtrykte Hr. J. ikke tydeligen nok; saaledes i Afts sidste Scene. Hans Scener med Maring og Julie fastedes ogsaa Liv og Styrke, især den der ender tredie Akt.

Jacob og Henriette ere ubetydelige Personer: Hr Tryde var Jacob, Fr. Knop, Henriette.

Den 12 October: Bor Frijs eller Træt-
sen, Gluespil i een Akt af Røgebue, frit oversat
af N. S. Bruun. En Bagatel uden Interesse eller
dramatisk Værd. De mange Usandsynligheder ere
saaledes dnyngede paa hinanden, at man for at ud-
holde dem, ganske maa tage Fornuften fangen under
Troens Lydighed. De to vigtigste Personer ere
Fru Velsted og Sommer. Den første udfør-
tes af Fr. Abildgaard, men ikke med det Hælb,
hvormed hun tilforn har vist sig i samme Rolle.
Hendes Fortvivlelse var tvungen og unaturlig; hen-
des moderlige Kjerlighed uden Jnderlighed; Decla-
mationen spendt og kunstlet, og overhoved savnede
man den Varme, der gjerne udbreder sig over enhver
Rolle, man føler og spiller med Lyst. Anm. haa-
ber, at Fr. Abildgaard ikke vil misforstaae oven-
staaende: hvad han aldrig vilde have savnet hos
mange Andre, fordi han aldrig havde ventet at fin-
de det der, troer han gjerne at kunne savne her,
hvor man med Rette kan vente at finde saa meget.

Sommer: Hr. Wildt. Hr Wildt er i
denne Rolle neppe paa sit rette Sted. Den ind-
vortes Kulde og Mangel af Følelse viste sig overalt,
uagtet Sommer nu og da ved nogle Bevægelser søg-

te at undertrykke sin Rørelse, Forventning, Frygt
e. fl. Uagtet Sommer selv siger, at han ikke kan
tilbyde Fru Velsked nogen brændende Ungdomskjer-
lighed, ma: han dog nødvendigen føle en levende
Interesse for hende, hvilket han endog forsiktrer
allerede ved deres sidste Møde i Italien at have op-
daget hos sig. En saadan Interesse var det imid-
lertid umuligt at opdage hos den Sommer, vi saae.
I næstsidste Scene traf Hr. Wildt en særdeles høf-
lig Tone til den korte Sætning: "naadige Frue! jeg
"vilde ønske, at De endnu kunde sige, det var deres
"egen Historie, jeg fortalte."

Fosterfaderen Hans blev af Hr. Tryde gi-
vet med den til Rollen passende Simpeltid. Noget
for langsomt taledede han vel, hvilket, om det endog
ikke var saa upassende for den gamle Bonde, dog
aldeles ikke gjorde noget behageligt Indtryk paa
Dret.

Fr. Hedeberg fordærvede ikke Anes kjed-
sommelige Rolle, der var falden i hendes Lod.

Zwistens Uble, den lille Friis var Fr. A.
Børresen. Hun var temmelig høf-
lig i at vise
den Raskhed og Munterhed, der besjeler den ufor-
dærvede Dreng; Monologen om Postillionen blev

sagt meget godt, som den største Deel af hvad hun sagde. Monotonie maa hun vogte sig for.

Derefter gaves *De Skinsyge*, Comedie i 4 Akter, oversat efter Schreders Samarbejdelse af Murphy og Moliere ved Prof. Rahbek. — En Oversættelse af Molieres Stykke skal i forrige Tider meget ofte været givet paa vort Theater. Det har unægtelig vundet meget under Schreders Haand, og de evindelige Misforstaaelser det er sammensat af, sees ikke uden Interesse. Der findes her to Skinsyge Par, et gift: Hr. og Mad. Kast, og et forlovet: Schenhoff og Charlotte. Hr. Kast blev af Hr. Jordhøi givet ret godt; for megen Styrke var der vel i Udbrudene af hans Skinsyge der uddertiden overdreves til det alle for pudserlige. Anm. veed ikke, om det kan være overensstemmende med Forfatterens Mening at skildre os Kast, som en feig Karl, der ved enhver Leilighed viser sin Frygt for Schenhoff; nogle Steder synes endog ganske at modsige hans Poltronerie. At Hr. Jordhøi var af en modsat Mening, kunde man tydeligen skjenne af de assides Replikker i 2 Akt 9 Scene og 3 Akt 5 Scene.

Mad. Raft: *Jfr. Sannes*; her var *Jalousien* tydeligere og naturligere udtrykt. *Jfr. Sannes* var hele *Rollen* igjennem besjelet af en *Livelighed*, man desto værre saa sjelden finder. Noget for hurtig talede *Skuespillerinden* undertiden, og accentuerede ikke altid rigtigt, s. *Ex. i 1 A. 14 Sc.*: "da den arme *Kone* er forbunden til at underkaste sig hans *Grumhed*", hvor *Vagten*, for *Modsetnings* Skyld, nødvendigén maa falde paa *Kone*, blev den lagt paa sig; i *1 A. 15 Sc.*: "at beskyld mig for hans *Udsævelser!*" lagdes *Accenten* paa *Udsævelser*; hvor det i samme *Scene* heder: "de har vel ingen *Elskovshandler*, ingen *hemmelige Sammenkomster?*" blev ingen accentueret o. s. v.

Vi komme nu til det andet *Par*: *Schanhoff* *Hr. Simonsen*, og *Charlotte*: *Jfr. Olsen*. *Strax* ved sin *Indtrædelse* viser *Schanhoff* sin *Jalousie*, som han siden vedligeholder hele *Stykket* igjennem. *Jalousie* maa nødvendigén fødes af *Kjerlighed*, og *Lyst* til ene at besidde den elskede *Gjenstand*; hvor der altsaa findes *Skinsyge* maa ogsaa forudsættes en temmelig lidenskabelig *Kjerlighed*. Denne fandtes ikke udtrykt i *Hr. Simonsens*

Spil, hvorfor de Steder, hvor den tillidsfulde Nærlighed behersker Schonhoff, ikke lykkedes saa godt, som de, hvor Skinsygen faaer Overhaand; disse gik meget vel, som 2 A. fra 5 til 12 Sc. I samme Akt 14 Sc. udelod Hr. Simonsen i Begynderesreplikken Ordene: "og siden vælte ham", hvorved Meningen bortfaldt; i Oplæsningen af Brevet i samme Scene ombyttedes Ordene "Uro" og "Tvivl" paa en urigtig Maade.

Ikke mindre brav blev Charlottes Rolle udført af Fr. Olsen. Her har Skinsygen endnu ikke faaet den Magt, som hos de tre foregaaende Personer, men dog forvirres Charlotte i 4 A. 3 Sc. af Jalousie, uagtet alt hvad hun talede imod den i 1 Akt. De mindst hældige Steder vare de, hvor Charlotte skal vrede paa Schonhoff, som i 4 A. 4 Sc.; bedre kluffedes Breden op i 4 A. 6 Sc., hvor Synet af den formeente Troløse endmere opvækker hendes Harm. I Slutningen af den, iøvrigt saa skjønt sagde Monolog, der aabner 4 Akt staaer: "for siden — efter Brylluppet — blive de "gode Herrer saa tykhovede;" Charl. forandrede her Herrer til Egtemænd, hvilket er en Feil, da de derved antages ogsaa for Brylluppet at være

Egtemænd. Denne Rolle udførtes i det Hele med meget Hæd, kun vedligeholdtes Stemmen ikke altid.

Bernau, Charlottes Fader, var Hr. Wilde. Han har ikkun to Scener, og begge disse fordærves Hr. W. ganske. Det var umuligt i ham at opdage en Mand af Cultur og Levemaade. Den rige Kjøbmand Bernau er ikke den halvgale Patriot Harlequin. Forfatteren har sikkert ikke ved ham tænkt sig et Menneske, der skulde opvække Stoggerlatter; hvorfor da de caricaturagtige Fordreielser af Ansigtet, og Gjentakelser af "men" i 1 A. 8 Sc. og 4 A. 12 Sc.? hvorfor den upasselige pudseerlige Maade at sige "det var Djæveln", da Bernau dog der maa begynde at troe Sch. skyldig?

Den ærlige Schaffler blev spilt af Hr. Haack. Han udførte den uden Overdrivelse, og fremstillede ret vel den redelige Gamle, der uden at blande sig i sit Herskabs Anliggender, gjør Alt for at bringe Ro tilbage i Huset.

Fr. Hedeberg, gav udentvivl Huusholderstuen, Mad. Uich. noget for ung. Skjøndt noget Plegma nok kan taales hos Mad. Uich., viste hun dog nok for meget i 3 A. 3 Sc., hvor hun maa væ-

re i en piinslig Forlegenhed med at levere Nøglen til Cabinettet, hvor hun har skjult Schenhoff.

Om hendes Veninde *Susanne*: *Fr. Knop*, kan *Ann.* intet sige, da det, uagtet al Anstrængelse, var umuligt at høre eller forstaae noget af det, hun sagde; man maatte altsaa nøies med at see, og uden tvivl vandt man derved.

Simon: *Hr. Tryde*. At *Simon* er flædt i *Liberte* er uden tvivl en Urigtighed, da *Rast*, uagtet al sin *Stinsyge* dog nok ikke vilde falde paa at troe, at en saadan *Tjener* var *Originalen* til et i *Stene* indfattet *Portrait*, og endnu mindre vilde tiltale ham med *Complimenter*. *Hr. Tryde* sagde denne lille *Rolle* i en meget passende *Tone*.

Charlottes *Pige*, *Lise* var *Fr. Thomsen*. Det er behageligt at see, at *Fr. Thomsen* ogsaa anvender *Flid* paa mindre *Roller*.

Baron Tennas *Tjener*: *Blink*, og *Peter*: *Poulsen*.

Til Læserne.

Under Titel af "for Skuespilvendere" agtede Hr. Professor Sander engang at udgive paa Hr. Cohens Forlag et Theaterblad, hvis Hensigt var, at tale saavel om Alt, hvad der foregik ved det danske Theater i Særdeleshed, som om Alt, hvad der angik Theatret i Almindelighed. At dette aldeles ikke er nærværende Blads Niemeed, troer Udg. at burde erklære, da man ellers let af dets Benævnelse kunde ledes til at troe, han arbejdede efter samme Plan. — Skjøndt det ogsaa er Udg. Hensigt at omtale de vigtigste, især nye Stykker, der opføres paa det Kgl. Theater, samt Alt, hvad der ikke vil være Skuespilvendere ukjært at erfare, er det dog for det første Bladets Hovedhensigt, at annelde og omtale, hvad der foregaaer ved den dramatiske Skole. Da denne Indretning saa meget bør interessere os, hver Ven af Skuespillet og dets Forbedring, haaber Udg. at denne Deel af Bladet ikke vil være dets Læsere uvelkommen. — Vel har Hr. Assessor Høst i "Theatret" sagt sin Mening om Skolens Forestillinger, men deels er det, der sandtes, saare lidet og ufuldkomment; deels lader det, som Hr. Assessoren ikke agter at fortsætte Bladet. Hvad Hr. N. T. L.

Gunnerus's antikritiske Anmærkninger angaaer, da vil vel ingen ansee dem som en Bedømmelse.

Udgiveren.

De paa det Kgl. Theater ere d. 27: De to Grenaderer. D. 28: De forlichte Haandsværksfolk. D. 29: Domherren i Milano. D. 30: Krigsretten, nyt Stykke.

I Søndags gives af den dramatiske Skoles Elever Reversen. Søndagen d. 2 November gives uden tvivl de to Fædre eller den botaniske Forelæsning — (la leçon de botanique), som det franske Skuespiller Selskab opførte denne Sommer — og den Vægsindede af Holberg.

Ugentligen udgives herefter et Nummer af dette Blad paa mit Forlag; Prisen bliver 4 Skilling for hvert Nummer; Subscription modtages hos mig boende paa Hjørnet af Laxe og Nellikogaden No. 318 og 319. Ethvert passende Bidrag modtages med Fornæelse.

E. M. Cohen.

For
Skuespilnynder

—○○○*○○○—
Et Ugeblad.

—
No. 2.
—

Udgivet af E hortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Søndagen den 19 October. Harlequin Pa-
triot eller den vægte Patriotisme, Come-
die paa Vers af J. Ewald.

Hr. Wildt spillede Harlequins vist ikkelet-
te Rolle paa mange Steder meget godt, han traf
som oftest den rigtige Mening; Accentuationen var
i Almindelighed god; og Hr. W. havde opfyldt
Alt, hvad man kunde forlange, dersom man ikke
paa flere Steder havde kunnet mærke, at den Fær-
dighed, hvormed han spillede, var blot mekanisk, og
den stærste Deel af hans Spil blot Efterligning.
Dog var dette ikke overalt Tilfældet. Blandt de
bedre og mere naturlige Scener hører s. Ex. den med
Puff og Geert, der gik meget vel. Den Pantomis-
me, hvorved Hr. W. søger at udtrykke sin Flugt i

i 3 Akt, ved Ordene "og Resten gjorde jeg", er uden tvivl urigtig, da det sikkert er Harlequins Dulle, at faae Lisette og Agnete til at troe, at han kun ved store Anstrængelser og Opfindelser er blevet frie.

Den evindelige Gladdersøster Lisette, der paa sin Vis er ligesaa gal, som hendes Mand, blev af Jfr. Sannes givet med al den Natur og Naakthed, som denne vanskelige Rolle i saa høi Grad fordrer; hendes Scene med Jost var fortræffelig, især, hvor hun taler om sit Giftermaal, og, inderligen glad ved Erindringen, med saa megen Selvtillidsbed siger: "og, som de let kan troe, jeg var "en knover Brud."

Mesterlig var Jfr. Olfens Agnete. Man betragte blot de tre sidste Scener af første Akt, og føle den Varme, Bøskedenhed, Kjærlighed til Leander og Agtelse for sine Forældre, der saa fortræffelig var udtrykt; og nu Scenen med Leander, hvor hun, uagtet sit Spotterie og paatvungne Kulde, dog ikke ganske kan skjule sin indvortes Harm, og saasnart han er gaaet tilfulde udgyder den. Den, efter Anm. Mening paa det Sted ikke saa aldeles passende, Besværgelsekreplik i 3 Akt, sagde Skuespillerinden, som om Barders Jld virkelig besvang-

rede hendes Læber. Endnu maa til det fortræffelige Spil lægges Hr. Dikens overmaade skjønnede Versrecitation, der er saa sjelden at finde hos nogen af vore Theaterpersoner, men hvori flere af denne Skoles Elever synes at gjøre god Fremgang.

Den iilskandede, stoiende Jost blev givet af Hr. Jordhøi, der, uagtet han endnu stedse bør regnes blandt de bedre i dette Stykke, dog aldeles ikke spillede hans Jost med den Raskhed og Rigtighed, som han forhen har viist i samme Rolle. Hans Versrecitation er meget god. Hans Armbevægelser ere stundom haarde og uskønne.

Leander, Hr. Bruhn er en meget ufølsom og kold Elsker. Istedetfor den ængstelige Forundring, der bør vise sig i hans Ansigt ved de første Replikker i 1 A. 6 Sc. "Hvordan?! — min Fader her? og de min Brud i Taarer?" saae man Smil og Ligegyldighed hos Hr. B. I en simpel spørgende Tone frembragte Leander ogsaa den udtryksfulde Replik "forlader du saa let din Elsker "naar du vil?", da han dog i den bør indslutte baade en høi Grad af Dumbhed og tillige en martrende Forventning om Udfaldet paa denne Strid; men

for at finde sligt, maa man rigtig nok forstaae sin Rolle.

Skjøndt der paa enkelte Steder i Hr. Lunds Skrivelser herskede en vis Slaphed, var der dog unægteligen meget godt i den; saaledes var Monologen i 2 Akt saare brav, som ogsaa Scenen med Harlequin og Leander.

Hr. Haacks Puff var meget god, som overalt den Scene i 2 Akt med Patrioterne var een af dem, der gaves bedst. Monologen i 3 Akt, saavel som Scenerne med Leander og Jost bleve spillede i sand puffsk Maneer; saaledes var Lagerkarlens Udmyghed meget vel udtrykt, som ogsaa den comiske Brede, hvormed han klager over at være skrevet for to rene Mark i Extraskat.

Ikke nær saa brav blev Barberen Geert givet af Hr. Hochbrandt, hos hvem ogsaa hans ulige flattere Berörecitation maa anmærkes. Den tydske Udtale lykkedes ham ret vel.

Jørgen lykkedes Hr. Eryde dennegang meget bedre end nogenstinde forhen. Den omstændelige Fortælling i 2 A. 1 Sc. gik overmaade vel, og med den sande uskyldige Dumhedstone sagde han: "til Fader eller Søn, det troer jeg var vel eet."

Retten betjenten var Hr. Rungsted der havde omstøbt sine faae versificerede Replikker til ubunden Stil.

Derefter gaves Maleriet eller Kong Pharaos Datter, Lystspil i 2 Acter, med Forandringer oversat efter Kogebue og Guelden af Hr. Guldmægtig Bang. Dette Stykke er vel en Ubetydelighed, der ikke kan siges at være af megen Værdie, men som dog har saamange moersomme Situationer og lunefulde Indfald, at det ikke sees uden Fornøielse.

Hr. Jørdhøt udførte den jovialiske Amtsforvalter Tippels Rolle ret godt. Da Toppel Faeder har alle sine Scener med Frisk, Lesbo og Raps, staaer han altid i Skygge ved Siden af disse tre Originaler. Ved saadanne Leiligheder søge maadelige Skuespillere ofte at have deres Rolle, ved at gjøre den enten overdreven comisk eller utidig pathetisk; at Hr. J. ikke gjorde dette fortjener saameget mere Roes, som Rollen adskillige Steder byder Anledning til at falde i det pudserlige.

Frisk: Hr. Simonson. Dette Fag synes ikke at være det, hvori Hr. S. lover meest; i det ringeste blev denne Rolle ikke udført med det

Hæld, som Lessangs og Schenckoffs. Den lette Munterhed, der er Frisk egen, var snart tvungen, snart overdreven. Det er nødvendigt, at Frisk strax viser, at han, uagtet al sin Letstændighed og Wildskab, dog besidder et godt, ufordærvet Hjerter; thi gjør han ikke det, maa man fordømme hans snilde sin utøperation som et nedrigt Bedragerie; er man derimod iforveien overbevist om, at blot Medlidenshed med Conrad forsører ham til dette Skridt, vil man snarere undskylde ham. Dette iagttog Hr. S. ikke; saaledes i 1 A. 4 og 6 Sc., hvor han drev Sjæk med Conrad, og behandlede ham paa en Maade, at man let kunde falde paa Frisk, uagtet sin Forsikkring, selv havde Lyst til Filippine. 1 A. 9 Sc. hvor Frisk viser sig som Lord Pittel, lykkes ei heller. Bedre var anden Akt, hvor især Scenen med Lessbo fra Frisks Side gif særdeles godt.

Hr. Lund var Rast. De første og sidste Scener af Akten, hvor Rast viser sig i sin egen Skikkelse, vare ret gode; nogen mere Letshed havde været at ønske; de Scener derimod, hvor Rast viser sig som Mater, vare mindre værdige. 3 7 Sc.

de'od Hr L. den Replik, hvori Princesseas Døde omtales.

Conrad: Hr. Bruhn. Stor Bedrøvelse over at stilles fra sin Kjæreste kunde man ikke opdage hos Hr. B; ligesom han heller ikke lod til at føle meget ved sin Fortælling i 2 A. 10 Sc.

Filippine blev af Jfr. Thomsen givet fortræffeligt. Hun var særdeles høfelig i at vise den naive Godmodighed, der overalt lyser frem af Filippines Tale. Med en uimodstaaelig Inderlighed sagde Jfr. Thomsen den Replik, hvor Filippine forsikrer Conrad sin Trost og taler om de gode og fromme Forsætter, hun fattede, da hun første Gang var til Alters. Fortællingen om Urtekræmmerens Frierie blev sagt i en meget passende naive barnlig Tone. Endnu maa anmærkes, at Jfr Thomsen og Hr. Bruhn vare de eneste, der neiagtigen havde deres Roller inde; det var beklageligt, om den forærvelige Ustik, ikke at lære sin Rolle, der vel er grandemode paa vort Kongl Theater, ogsaa allerede skulde have indsnøget sig her.

Uagerkarlen Lesbo blev af Hr. Rungsted udført temmelig maadeligt. Lesbo er en stor og udlært Stuk; en saadan paatager sig altid saame-

get mueligt den arlige Mand's Maske, og søger stedsse at skjule sin sande Tænkemaade. Derpaa havde Hr. R. slet ingen Hensyn, da hans ivrigste Bestræbelser gik ud paa, saavel ved Ord, som upassende og hæsselige Grimasser, at vise den flette Karl; ogsaa lagde Hr. R. en Dumbhed i Rollen, som aldeles ikke er overeenstemmende med den snedige Lesbos Character. Overhoved kunde man tydeligen mærke, at det ikke var Hr. R. om at gjere at give Rollen rigtig, men at han blot ønskede at opvække Latter, vel vidende, at Bisald følger uadskillelig med den, og at man ved Sjællebodstreges lettest kan blive yndet. Heraf kan man letteligen forklare, hvorfra alle de Udeladelser, Tilføjninger, urigtige Accentuationer o. s. v., der fandtes hos Lesbo, have deres Oprindelse.

Hr. Hancock's Raps var ikke slet. Noget mere Ydmyghed og Kryberie havde ikke skadet.

Hr. Hochbrandt var Marqueuren. I 2 A. 2 C. sagde han den Replik: "saa skal jeg melde Amtsforvalteren, at hans meget gode Ven er her," meger for tidligt, hvorved den kom til at staae paa et ganske upassende Sted.

En stum Dpvarter: F. Blink.

Den 26 October: Reversen, Lykspil i 5 Akter af Jünger, oversat af P. D. Faber. — Det er begribeligt, at Jüngers Lykspil ingen Bifald finder eller kan finde hos det Publicum, der blot kan finde Smag i Stykker, som Kogebues Johanne Montsfaucon; imidlertid ere de dog af sand Værd, og have tillige den Fordeel for begyndende Skuespillere, at de ved deres naturligere Characteertegning holde dem fra det svulstige Spil hvortil Kogebue har forført saamange af vore Skuespillere.

Brev Froborg blev af Hr. Jordhøi givet med en passende jovialst Godmodighed. Særdeles hædlig var den anden Akt, hvor Hr. J. meget rigtigt allerede i 6 Scene lod mærke det Indtryk, Henriette havde gjort paa ham, men hvorfor han dog først gjør sig selv Regnskab i Monologen, der ender 8de Scene. Denne var overmaade god; den Sætning: "og saa længe, man kan dansse, kan man ogsaa —" sagde Hr. J. med for megen Vægt; over enhver saadan Tvetydighed bør man glide let hen. Høist moersom var den Forlegenhed, hvori Froborg er i 2 A. 9 Sc. ved at gjøre Friis til sin Fortrolisge, og som lykkes Skuespilleren meget vel. I denne Akts 8 Sc. afbrød Froborg Baronnen for tid.

ligt med den Replik: "han er ellers kommet ofte her" o. s. v., hvilket, da det egentligen er et E var paa Slutningen af Baronens Replik: "endnu har jeg ikke kunnet træffe ham," som Hr. Haack ikke fik Tid at sige, kom noget upassende paa det Sted. Perial- Ienen i Begyndelsen af 4 Akt var noget mat; bedre var Rusen i samme Akts 9 Scene.

Ikke mindre hædlig var Hr. Simonsen, der havde Fritzes Rolle. Noget mere froborgst varmt Blod havde gjort en god Virkning. Ogsaa her maa den anden Akt anmærkes som den, der lykkedes bedst, særdeles 5 Scene, hvor Hr. Ss Fortælling om det lykkelige Ægteskab, han vil føre med Mannede, blev sagt med en meget passende let Persiflage. Hvorfor Hr. S. i samme Scene, ved at beskrive, hvorledes han vilde være ond, udelod, at han vilde stjende som en Recensent, skjennes ikke. Blandt de mange øvrige gode Steder vil Anm. blot udmærke 4 A. 6 og 7 Sc., som særdeles hædige.

Mannede Edelberg: Fr. Buss. Mannede har ikke mange Scener, hvori hun er Hovedpersonen, men de enkelte, hun har, gav Fr. B. med al den hende egne Ynde, Livlighed og Vitighed, der tilligemed en let fauentimmerlig

Forfængelighed, udgjør noget af det meest fremstikende hos Mannede. I 2 A. 5 Sc. sagde Jfr. B. den Replik: "der bliver intet af, unge Herre," til Frig, kjandt det udtryffeligen staaer foreskrevet at den skal siges affides. Særdeles vel udtrykte Jfr. B. den Forlegenhed, hun sættes i, ved i 4 A. 6 Sc. at see Frig, og som snart gaaer over til Fortrydelse, men dog strax ved Synet af Carl og Henriette forvandler sig til den Munterhed, hvormed Jfr. B. saa uesterligneligen sagde: "ligesom jeg var et Duude, man skulde hjælpes af med."

Hr. Haack var Baron Seborg. Ikke ilde traf Hr. H. Overgangen i 1 A. 5 Sc. fra den Frygt, Friges Trudsel sætter ham i, til det Overmod, han pludseligen falder i ved hans Bøn om Tilgivelse. Ligeledes udtrykte han i 3 A. 4 Sc. meget godt sin Nysgjærighed efter at see, hvad den Billet, Henriette leverede ham, kunde indeholde. I 4 A. 2 Sc. var Seborg noget koldhændig ved alle de smukke Ting, Greven siger ham, og som dog nødvendigt, ved den Sandhed, de indeholde, maae ærgre ham, uagtet han seer, Froborg siger dem i en ikke ædruelig Tilstand. I Oplæsningen af Reversen 4 A. 4 Sc., ombyttedes Navnene Froborg og Seborg.

Carl Seborg: Hr. Bruhn. Sverken Sønnens eller Elskerens Følelser vare udtrykte i Hr. B's. Spil. Accentuationen var ofte urigtig, f. E. i 3 A. 1 Sc., hvor Seborg raader ham at bortføre Mannelte, og Carl, forundret over at hans Fader kan raade ham sligt, skal svare: "og det Raad kan 'de give mig?" blev Vægten lagt paa mig; i 2 A. 2 Sc. blev sagt: "de maae ikke troe, det er Egen-nytte," for "de maa ikke troe, det er Egen-nytte, o. m. dsl. I 4 A. 4 Sc. læste Hr. B. istedetfor: "under hvad Forevending, det maatte være," "under hvad Forventning (!) o. s. v.

Jfr. Abildgaard havde den snedige, maaskee for snedige Henriettes Rolle. De Steder, hvor Henriette søger at narre sin Formynder, vare hældigere end dem med Erik og Mannelte. En saare passende Tone traf Jfr. A. til de Replikker i 1 A. 3 Sc., hvor hun fortæller den fremmede Officiers Uforskammenhed, og den Besked, hun havde givet ham; hvilket ikke var Tilfældet med den comisspathetiske Tone, hvori hun 3 A. 2 Sc. skal tiltale Carl.

Dort hørte fremstillede Jfr. Sannes med passende Munterhed og Lethed.

Hr. Hedeberg havde den mindre betydelige Lissets Rolle, og viste ret godt den Ligegyldighed, hvormed hun piner Mannettes Nysgjærighed i 2 A. 2 Sc.

Hr. Lund fattedes som Johan Raffhed og Munterhed. At Hr. L., uagtet Stedet, hvor Handlingen foregaaer, var flyttet fra Kjøbenhavn til Wien, dog sagde, at han havde "forandret tre danske Haver til engelske," var en Feil; ligeledes er det urigtigt, og paa Theatret utaaleligt, at sige Hand og Handværk for Haand og Haandværk.

Brevens Tjener: Blink, gjorde det Konfistykke paa eengang at staae i to Stuer.

Til Hr. Udsessor J. K. Høst.

Det gjer Udg. meget ondt af No. 4 af Hr. Udsessor Høsts Theater at erfare, hvorledes Hr. Udsessoren ganske har misforstaaet et maaskee urigtigt valgt Ord. Det har aldrig været Udg. Hensigt at ville nedsette Hr. Udsessorens Blad; han

føler alt for vel, hvormeget det i enhver Henseende er ophæiet over hans, og det ville overalt være meget uklogt af ham, ved en saadan Bebudelse at væk-
ke Forventninger, han saa lidet føler sig istand til at fyldestgjøre. Ved Ordet "ufuldkomment" har Udg. paa dette Sted ikke forstaaet andet end uom-
stændeligt; og Hr. Assessoren vil selv tilstaae, kun lidet at have udbredt sig over de to første, i No. 1 og 2 af Theatret omtalte, Forestillinger. Udg. haaber, at Hr. Assessoren vil forandre sin fattede Mening, og erkjende den Agtelse, han altid har havt for en Mand af Hr. Assessorens Fortjenester og Kundskaber.

Ved Forestillingen af Reversen hændte det sig, at der saavel i den over Parterret hængende Lyskro-
ne, som i de tre, der oplyse Theatret, var antændt blot smaa Stumper af Lys, hvoraf deels fulgte, at de fleste Lys imod Stykkets Slutning vare ud-
brændte, deels, at de, der paa Parterret stode un-
der Lyskronen bleve overdryppede af Bøx. Man haaber at denne synderlige Deconomie ikke oftere vil finde Sted. Ligeledes er den høirostede Commando,

hvorefter disse Lysekroner faae Minutter før Skuespillets Begyndelse tændes, høist upassende, og aldeles uovereenstemmende med den Afgøelse, det forsamlede Publicum kan gjøre Forbring paa.

Den 31 October opførtes paa det Kongelige Theater, Krigsretten, nyt Skuespil i 5 Akter efter Pelletier Bolmeranges ved Hr. N. T. Bruun. Mad. Rosing og Fr. Astrup, samt de Herrer Schwartz, Foersom og Frydendahl udførte Hovedrollerne. Om dette Stykke i næste Nummer.

I Søndags gives paa Hoftheatret: de to Fædre, eller den botaniske Forelæsnings og den Bægelsindede; paa Søndag er bestemt at gives Fruentimmerhævn og den gode Fader. Af nye Stykker kan med det første ventes opført: Gouverneuren fra Ostindien, Gjeldsbeviset, Sødskenene fra Landet, Lige for Lige, Paschaen i Helsingør, Sommeren o. fl. a.

Repertoire for November Maaned.

- Mandag 3. Ildbranden.
 Tirsdag 4. I oprørt Vand er godt at fiske.
 Torsdag 6. Elisa Berner.
 Fredag 7. Brandstatten, Familien fra America.
 Mandag 10. Krigsretten.
 Tirsdag 11. Ildbranden.
 Torsdag 13. Helena.
 Fredag 14. Johanne Montfaucon.
 Mandag 17. Daglønneren, En Times Ægteskab.
 Tirsdag 18. Hjertets Forvildelse.
 Torsdag 20. Ringen No. 1.
 Fredag 21. Helena.
 Mandag 24. Brandstatten, Operetten.
 Tirsdag 25. Skriftepindene.
 Torsdag 27. Krigsretten.

Nye Stykker i December.

Den aførudte Concert, Hertugen af Monmouth, Stillerummet.

For
Skuespilnydere.

—♦♦♦♦♦—
Et Ugeblad.

Nr. 3.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Den 2den November: De tre Fædre eller Underviisning i Botaniken efter Emanuel Dupaty oversat af Prof. Rahbek. — Alt i Sommer opførte det franske Skuespillerseelskab dette Stykke med udmærket Bifald. Den flydende Dialog, og den utvungne Lethed, der characterisere de bedre franske Lustspil, maae være en behagelig Forandring for os, der ellers dagligen opvartes med enten knude- rede tydske Haupt- und Staatsactionen eller med slæbende vandet fransk Vaeslar.

Med Sandhed og Omag udførte Hr. Simonsen Forlis's Rolle. Denne er en jovialst god Mand, der, uagtet sin store Kjærlighed til Planterne, dog ikke har mistet sin Kjærlighed til Menneskene. Hans inderligste Onske er Lauras og Pros.

pers Hæld, og den Straf, han anvender paa dem, er blot for at vise dem, at de vare gaaede ad den urette Wei. Saaledes viste Skuespilleren ham ogsaa; og ligesom Skjemtet med hans Datter og Prosper lykkedes ham saare vel, saaledes var det ogsaa med den inderligste Følelse og Barme, han sagde de alvorlige Replikker i anden Akt. I 1 A. 4 Sc. udelod Hr. S. den Replik: "min Datter hører ham, o. s. v." og i samme Akts 10 Sc. disse Ord i Enden af en Replik: "jeg har endog allerede lagt Mærke til —" hvorved Prosper's Svar: "Hvad?! har de opdaget . . ." kom uden Anledning.

I Fr. Abildgaard's Laura var Flid umiskjændelig. At Fr. A. ikke vandt meget Bifald har formodentligen sin Oprindelse deraf, at den franske Kunstnerinde, der for ikke længe siden med saa megen Hæld viste sig som Laura, endnu overalt er i frisk Minde. Blandt de for Fr. A. mere heldige Scener høre 1 A. 15 og 16, hvor Jaloussien meget godt udtryktes. Ikke saa godt lykkedes Scenerne i anden Akt. Hvorfor Fr. A. lagde det stærke Tryk paa Ordet mig i den Sætning: "har man sagt mig," begribes ikke. I 1 A. 15 Sc. "at

"jeg foretrækker dem for ham," lagdes ingen Accent paa dem; i 2 A. 6 Sc. blev den Replik: "min Fader har ikke befaleet mig at see paa dem," sagt for tidligt, og siden gjentaget.

Dorval: Hr. Jordhei. Den faderlige Omhed for sin længe savnede Søn traf Hr. J. hældigere end den lette Epicureisme og naturlige Munterhed, som vi strax maae opdage hos Dorval, men hvoraf denne var tvungen og hiin overdreves. I 1 A. 14 Sc. viste Hr. J. heller ikke Hidslighed og Brede nok, ligesom han gav hele 2 A. 12 Sc. paa en uidentvivel ganske urigtig Maade.

Med Letthed og Ynde gav Fr. Buss den unge Prosper. Stjendt den Bebreidelse, at Rollen toges for ung, vel ikke er aldeles ugrundet, ligger det dog i Tingenes Natur, at det allerede maa være et ungt Fruentimmer vanskeligt at fremstille et jevn-aarigt Mandfolk, men næsten umuligt at fremstille et ældre, uden at falde i det comiske. Fr. B's Paaklædning bidrog overhoved meget til hendes yngre Udseende, og hævede tillige formeget hendes for et Mandfolk for skjønne Figur. Uagtet den Flid og det Hæd, hvormed det Hele udførtes, indløb dog nogle Smaauringigheder; s. Ex. i 1 A.

7 Sc., hvor der staaer: "og naar de blot ikke elste uden een," og Bægten maa falde paa elste, da det modsættes at være coquette, blev Accenten lagt paa een. I 1 A. 10 Sc. skal Prosper være virkeligent rørt ved den Replik: "o, min Herre! vær vis paa, han vil blive rørt . . ."; dette iagttog Hr. B. ikke. Hvor Gravmand i 2 A. 12 Sc. vil demonstrere, at det maatte være Forlis, Prosper havde meent ved den, han elskede over alt i Verden, afbrød Hr. B. ham for tidligt, hvorved blev udeladt Enden af Gravmands Raisonnement. I den sidste Replik i 1 A. 14 Sc. lagdes ingen Accent paa min, ved Ordene: "jeg veed ogsaa at tage min Beslutning". Den Replik i 2 A. 8 Sc.: "o! at det maatte lykkes mig at gribe og bevare denne Mine!" sagdes til Laura, uagtet der baade af Forfatteren er befalet, at den skal siges affides, og Rimeligheden siger, at Laura, naar hun hørte dette, maatte mærke, det var hendes Portrait, han tegnede, og altsaa ikke vilde forundres ved siden at opdage det. En slem Misforstaaelse af Meningen var det, naar Hr. B. i 2 A. 15 Sc. sagde: "men saamegen Unde gjør mig uundskyldelig" for "gør mig undskyldelig."

Gravmand blev af Hr. Tryde fremstillet med megen Hælb. Han traf saare godt Toffen, der ærgrer sig over, at være anseet for det, og derfor er hjerteligen glad ved at kunne drille Prosper og Laura; saaledes 1 A. 6—9—12 Sc. og 2 A. 7 og 15 Sc. Af Hr. T. i 2 A. 7 Sc. sagde: "min Herre," istedetfor "Froken" var en blot Fortalelse.

Derefter gives den Bægelsindede af Holberg. Dette er maaskee det af Holbergs Stykker, hvis Bærd har været meest angrebet. Det har fra sin første Forestilling 1722, hvor det dog forskjønedes ved en Mad. Montaignus mesterlige Spil aldrig vundet det almindelige Bifald, som de fleste andre af denne Digters Lysspil. Den dramatiske Journals meget ufordeeltige, saavel som Wallets maaskee for overdreven fordeeltige Dom over den Bægelsindede vil være bekjendt af Anmærkningerne i 6 Bind af den nye Udgave af Holbergs Værker. Uden at ville optaste sig til Dommer i en saadan Sag, er det Anm. individuelle Mening, at dette Holbergste Stykke staaer langt over mange andre af hans mere yndede og udfregne Comedier, men at det ved sin skarpe Characteertegning i Begyndelsen støder. Med megen Bifald modtoges i Tyskland

Schink's Jeannette Helmborg, der dog intet andet er end en Omarbejdelse af Holbergs Vægselsindede, som Schink endog paa mange Steder har fulgt ordret. Udgiveren af Holbergs Værker ytrer i Anmærkningerne til dette Stykke i 6te Bind, at han troer, det endnu vilde behage, naar Lucretia af en talentfuld Skuespillerinde vises som et ungelevindigt Fruentimmer, hos hvem en saadan Character er begribeligere og mere undskyldelig end hos et ældre; men Erfaring viser, han har feilet; thi netop, som han forlanger, udfortes Lucretias Rolle af Fr. Olsen, men uden at Stykket bestede det lovede Bifald. De mange Overgange, hvorpaa denne vanskelige Rolle er saa rig, blev iagttagne og udførte med den muligste Næiagtighed og Natur; saaledes var Overgangen fra det muntre Humour til det bedrøvede i 2 A. 7 Sc. noget af det bedste, Num. veed nogensinde at have seet; ligesledes var Overgangen saare skøn fra den Glæde, hun først føler over Petroniusses Brev, og til den Forbittrelse, hvormed hun tilsidst erklærer det for at være taget af Else Skoleholders Magasiner og kaster det paa Gulvet. I 2 A. 8 Sc. fik Apicius ikke det Dr. figen, der siden saa meget harmer ham.

Magister Petronius blev givet af Hr. Jordhøi. Hr. T. viste aldeles ikke Bedanten, der har alle Rommer og Leddiffer fulde af Philosophie, og forkeilede ganske Personers Character. Den af Professor Rabbet forfattede Sang, hvoraf Hr. T, som Petronius i 2 A. 17 Sc. sangden første Strophe, findes aftrykt i dette Nummer.

Helena var Jfr. Abildgaard og Leonore, Jfr. Thomsen; begge Roller ere temmelig ubetydelige, og Skuespillerinderne vidste ikke at give dem Interesse. Det vil overhoved være umuligt, at vente en fuldkommen god Forestilling af noget Holbergsk Stykke, saalænge den Fordom hersker, at de holbergste Elskere og Elskerinder ere de fletteste Roller. 2 A. 3 Sc. lykkedes Jfr. A. temmelig vel.

Eraste blev af Hr. Bruhn spilt temmelig maadeligt. Udentvivel har Forfatteren ved Erast forestilt sig et Menneſte, der ved Tanken har lært at indſee Dumbheden af de indførte Skikke, og i hvem der tillige findes Spire til Melankolie ja maastee til Menneſkeſyndſkab. Af alt dette viste Hr. B. aldeles in. et. Monologen, der aabner anden Akt blev

sagt paa en Maade, der aldeles ikke tjente til at frydre denne rigtignok vel tørre Moral. De sidste Replikker i 2 A. 6 Sc., der ere satte for at udtrykke Crastes Harmes, fremførte Hr. B. i en lav Stjænderitone, der er ligesaa upassende for et Menneske af Crastes Tænkemaade Opdragelse, som for den Forsætning, han det Dieblig er i; og saaledes tog Hr. B. hele Stykket igjennem feil af en Rolle, det vel er ubegribeligt, man har betroet i hans Hænder.

Temmelig ubældig var ogsaa Hr. Simonens Apicius. Ogsaa her mislykkedes Monologen i 2 A. 2 Sc. Til de bedre Steder, hvoraf Rollen unægteligen havde nogle, hører 2 A. 3 Sc. med Helena og 2 A. 14 Sc. med Christopher; derimod var Scenen med Lucretia i 2 A. 8 Sc. temmelig maadelig. Noget mere Umage for at trække sig ud af Fægtningen i 3 A. 3 Sc. havde ikke været upassende for Cujonen.

Hendrik: Hr. Tryde. Meget godt skildte Hr. T. sig ved denne Rolle, der dog vist ikke kan regnes til de lette. At Skuespilleren tilfulde forstod sin Rolle, viser den meget rigtige Maneer, hvori han spillede sin Hendrik; han gjorde ham nemlig hverken

til Arv, Troels eller den snedige Hendrik i Masse-
raden, honette Ambition e. s., men lod ham staa
imellem disse alle. Særdeles hældig var Raisonne-
mentet med Petronius i 1 A. 6 Sc. om Lucretias
mange Sjæle, saavel som Monologen i 1 A. 5 S.
Stjøndt Anm. ikke har anmærket nogen af de Udelæ-
delse, der hyppigen fandt Sted, da han kunde for-
mode, at de med Villie vare udelukkede, troer han
dog ikke, at dette kan være Tilfældet med følgende
Sætning, som Hr. S. udelod, men som dog nød-
vendig hører med til Rignelsen: "men om jeg sagde,
"at min Herre hverken kunde skrive eller læse i en
Bog o. s. v." til Punktumets Ende. Ligesaalidet
indsees hvorfor Apicius udelod den Deel af sin Mo-
nolog 2 A. 2 Sc., hvori Almanacker og deres Nyt-
te afhandles.

Christopher var Hr. Haack. Scenen
med Apicius 2 A. 4 Sc., var hældigst; den lange
Replik i 3 A. 3 Sc. blev sagt i en alt for prækende
Tone, og som Mediateur eller Opmand paatog Hr.
S. sig en temmelig upassende Mine og Tone.

Hr. Wildts Espen var ikke uhældig; saa-
ledes var 3 A. 2 Sc. ikke slet; i 3 A. 4 S. sam-
mensmeltede Hr. W. de to Replikker: "saa maae de

”være hinanden meget lige” og ”men hvem af dem
”hedder Lucretia?,” hvorved Hendrik mistede en Re-
plik.

Hr. Hedeberg var den ubetydelige Per-
nille; noget mere Raskhed havde været passende.

Hr. Hochbrandt havde som Lafeien i
2 A. 11 Sc. to Replikker, hvoraf den ene sagdes
ganske uforstaaelig, og den anden aldeles udelodes.

Hr Kund var den Musikanter, som taler.

Det Kongelige Theater.

Den 31 October: Krigsretten. Det
umaadelige Bisald, dette Stykke høstede, er meget
begribeligt for enhver, der kjender vort stemmende
Publicums Mand og Smag; man skulde næsten troe,
at Kogebue var det Maal, der svævede Krigsrettens
Forfatter for Næsen, da han skrev sit Stykke; thi
her findes Scener, hvor en Skuespiller kan finde
Leilighed til at støie, sauge Luften med Armene,
udstøde krampagtige Brøl, og rise flere slige yndede
Gebærder; her findes Steder, der ikke røre, men

rykte, eller, for at bruge et skakspærsk Udtryk, harve Sjælen, Ketterstedscener, som gode Forfattere vel for Længe siden have forkastet som høist upassende, men som Nutidens Smag og Nutidens Digtere med Magt ville paatvinge Theatret igjen.

Hr. Luzincourt, Gouverneur paa en amerikansk De: Hr. Frydendahl. Neppe hører denne Rolle til Hr. F's gode, ligesaa lidet, som dette Fag synes at være det, hvori Hr. F. arbejder med meest Held. I 2. A. har Gouverneuren nogle temmelig lange Replikker, hvis Kjedsommelighed ikke formindskedes ved de mange Pauser, den noget for heirestede Souffleur forsjæves gjorde sig Umage for at udfylde. Hvad der lykkedes Hr. F. bedst var 5 A. 5 Sc. hvor det virkelig lod, som om Skuespilleren følede, hvad han sagde.

Oberst Laureval var Hr. Koersom. Og saa i denne Rolle kan man anmærke hos Hr. F., at der i hans Epil hersker en vis unaturlig Spænding, der bliver saare ubehagelig, naar Lidenskaber skal opflamme Skuespilleren, saaledes i 2 A. 8 og 10 Sc.

Laureval Fader, under Navn af Edmond: Hr. Schwarz. Med Sandhed og Vær-

dighed gav Hr. S. denne Rolle; i Scenerne i 3 A., hvor han staaer for Retten, talede Uskyld og Rørlighed af hvert hans Ord, hver hans Mine; kun den Tanke, at være anseet for Landsforrædder, smerte ham. Ogsaa i den affyelige Rædselsscene i 5 A. 8 Sc. var Hr. S. fortræffelig. Undertiden lyste vel megen Ungdom og Styrke frem hos Edmond.

Mad. Rosing fremstillede Fru] Lo]s]f]a]n]g]e]s] mesterligen. Tydeligen malede Angerens Qualer sig i hvert Træk, hver Bevægelse, hvert Ord, da hun i 2 A. 5 Sc. hører Rosalides Fortælling. Med hvilke klare Farver viste Kunstnerinden ikke sin indvortes Kamp i 2 A. 2 Sc.; dog hvo kan følge en Mad. Rosings Spor?

”Opmærksom Taushed er de største Mestres Ære. —”

Hr. Astrup var Rosalide. Rollen udførtes med den Glid, man er vant til at see hos Hr. A.; om Characteren imidlertid var rigtiget truften, vover Anm ikke at afgjøre, da han er overbevist om. Skuespillerinden ikke uden Grunde gjorde Rosalide til en Heltinde.

La Pierre: Hr. Kruse.

La Fleur: — Heinsvig.

Charles: — Rind.

Hr. Lindgreen var Bergamin. Skjønne denne Rolle ikke er nogen af dem, Hr. L. jevnligst eller høidigst spiller, saae man dog ogsaa her, at den sande Kunstner ingen Steder kan være slet.

En Foureer: Hr. Kungsted.

En Adjutant: — Genholm.

Hvorfor Hr. Olsen i 5 A. udelod den Replik:
"Se været paa Skulderen," der skulde siges "med
"sterke Kraft," skjønnes ikke.

Det vil maaskee ikke være Læserne uinterressant at lære at kjende noget af Schink's Omarbejdelse af den Bægelsindede; til Prøve findes her en Oversættelse af de første Scener. Handlingen foregaaer i Wien, og Stykkets Heltinde, Jeannette Helmburg, er, ligesom Holbergs Lucretia Modeshandlerke. Stykket aabnes af Joseph, Boddrensøgen, der koger Chokolade, og begynder:

Skal jeg nu lave Chokoladen færdig eller skal jeg lade det være? jeg veed min Tro ikke, hvad jeg skal gjøre; thi laver jeg den nu færdig, og mit Herkab har ingen Lyst til at drikke den, saa faster hun mig den i Dinene, og laver jeg den ikke færdig, og min Frue har just Lyst til den, saa vanke der Dreffigen. I begge Tilfælde staaer jeg arme Djævel ilde i det; det er dog ret Skade for hende! naar hun vil, er hun et saa herligt, floge, smukt, allerfjereste Fruentimmer, og naar hun vil, saa er hun igjen ret en Belial, en endorft Hov, en Megære,

Kantippe, en — gode Gud! der troer jeg, hun kommer — Us, det er kun Jette.

Jette, Stuepigen, og Joseph.

Jos. Du skal nok hente Chocoladen?

Jet. Chocoladen? til ham?

Jos. Ih nu! til vor allerkjæreste Frue; for ti Minutter var hun jo her i Boden og bestilte den.

Jet. Ha, ha, ha! er det muligt? og nu er hun nylig gaaet til Sengs.

Jos. Til Sengs? Klokken elleve? hvor tit mon hun vil gaae til Sengs idag?

Jet. Det er ikke godt at vide; nu er det netop den tredje Gang. Siden Klokken fire imorges. Jeg skal vække hende til Middag; hun vil ingen Frostøff spise idag.

Jos. Naa! det er et Mønster paa en vægskindet Kone. Klokken fire om Morgenen kommer hun fra Bal, klæder sig af, og gaaer til Sengs; sover en Times Tid; staaer op, sætter sig til Klaveret, og klimprer en Sonate af Mozart; lukker Klaveret til, og jeg og Jette maae spille Tarok med hende. Medens vi spille bliver hun atter søvnig, kaster sig paa Sengen og sover igjen. Klokken halv syv farer hun atter i Klæderne, lader Verlerne paa Rosenkrandsen glide igjennem sine nysfælige Fingre, fodrer sin Papagøie, og læser i Blumauers Æneide. Klokken otte kommer hun ud til mig i Boden, hjælper mig at rydde op, sætter sig bag Bordet og broderer, kaster Rammen bort, løber ind i Contoi-

ret, bringer en Pafke Breve ud, og dicterer mig et Svar til en af hendes Correspondenter. Brevet er færdig, jeg forsegle det og faaer et Dressigen, fordi hun ikke har befalet, at jeg skulde forsegle det. Siden klapper hun mig paa Runden, giver mig en Krone, "jeg maatte ikke tage det ilde op, hun havde ikke meent det saa ilde;" bestiller Chocolate, gaaer og lægger sig til Sengs. Lad nu noget Christensmenneske forklare mig det om han kan.

Tet. Him; det er let at forklare: hun har en Skrue løs.

Jos. Fanden heller; undertiden kan hun jo tale som en Bog og føre sig op som en Philosoph; men hun er et Fru-ntimmer; see det er Nøglen til hendes besynderlige Character.

Tet. Ih! hvor du er klog.

(Fortsættes).

Sang for Petronius

(i Holbergs Bøgeslindede 2 A. 17 Sc.)

Nu tie alle Fugle,
 Og kun Athenes Ugle
 Opløfter end sin Røst;
 Den Nattens Stilhed bryde,
 Høitidelig den lyde
 Til min Tilbedtes Lyst!

I Mattens Sangerinde
 Hun en Afbildning finde
 Af Viddoms ægte Søn,
 Der ei for Bifald quæder,
 Men har i sig sin Hæder,
 Og er sin egen Løn.

Dog nei! af nei! at vinde
 Et Smil af sin Gudinde,
 Det er ham meer endnu;
 Nu tie alle Fugle
 Kun ei Gudindens Ugle,
 Med Gunst, den hører du!

Fredagen den 7 Novbr. gives paa det konges-
 lige Theater: Brandstatten, Comedie i 1 Akt
 af Kogebue oversat af Hr. J. Wille. Herom i næ-
 ste Nummer.

I Søndags gives paa Hoftheatret: den go-
 ge Fader og Fruentimmerhevn. Søndag-
 gen den 16 Novbr. er bestemt at gives: Cou-
 verneuren fra Ostindien.

For
Skuespilnyndere.

—❖❖❖❖❖❖❖❖—
Et Ugeblad.

—
No. 4.
—

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Den 9 November: Den gode Fader, Comedie i een Akt af Florian, oversat af D. J. Samsoe. — Florians gode Fader er egentligen en Fortsættelse af samme Forfatters huuslige Lykke og to Sedler; kun at Navnet Lubin er forvandlet til Mondor. Denne Mondor er det, efter hvem Stykket er kaldet den gode Fader, skjøndt den kjælingagtige gamle Mand, der ganske overlader sin Datter til sin egen Raadighed, vist ikke fortjener dette Navn. Hr. Jordhøi fremstillede ham ikke uden Hæd; noget overdreven var vel den Godmodighed, han viste, da den ofte udartede til det comiske, hvoraf Hr. J. overalt gav Rollen et noget for stærkt Anstrøg. Hvor Cleante i 17 Sc. fortæller sit Levnetsløb, viste Hr. J. ikke spændt For-

ventning nok, da Fortællingens Begyndelse dog strax maa opvække den Formodning hos ham, at hans formeente Secretair maaskee er hans Belgjorers Sø, der har retmæssig Krav paa hans hele Formue. Naar Hr. J. i 2 Sc. siger: "det er saa forferdeligt, at elske hinanden, og saa døe den ene efter den anden", er dette urigtigt; thi det bør hedde: den ene efter den anden; da Mondor her ikke beklager, at man skal døe, men at man ikke kan døe paa eengang. Det characteristiske Beviis paa Forlegenhed, efter lang Grunden at dictere et Comma, udelod Hr. J.

Missida har den mindste Deel i Handlingen. Denne Rolle var i Isr. Busts Hænder. Den Naturlighed og Barnlighed, der ene kan give nogen Interesse for Missida, var ikke, i det ringeste ikke tydeligen nok, udtrykt i Isr. Bs Spil. Den Forlegenhed, Missida er i, ved at aabenbare sin Kjærlighed til Cleante i 7 Sc. var ikke naturlig, og det gjentagne: "jeg elsker — jeg elsker" forseilede sin Virkning; derimod blev den Replik, hvor hun beder om Cleantes Afsteed, sagt med passende Tynd og Styrke; særdeles lykkelig Slutningen: "skaf Cleante bort fra mig, jeg beder dem; — giv mig Tid

"og jeg skal ægte Marquis d'Orville." Accentuationen var ikke overalt fuldkommen; s. Ex. i 7 Sc., hvor ham ikke blev accentueret i Sætningen: "jeg elsker kun ham" o. s. dsl.

Eleante: Hr. Lund. Skjøndt Hr. L. unægteligen ved denne Forestilling gav sin Eleante mindre slet end han tilforn har givet den, staaer der dog endnu meget tilbage, inden den kan siges at være god. En Hovedfeil er den fuldkomne Mangel af Følelse, der viste sig hele Stykket igjennem; saaledes strax i Expositionsscenen, hvor han, ved at fortælle sin Forsatning og sine ikke behagelige Udsigter, bør, om ikke komme i Lidenskab, saa dog vise, at han virkelig føler det trykkende i sin Forsatning; saaledes i 6 Sc., hvor Hr. L. aldeles ikke udtrykte den spændte Begjærlighed efter at erfare, hvilke de Beviser vare, der kunde forsikre ham Missidas Gjentjærlighed. Et tydeligt Beviis paa Eleantes Følesløshed var den Maade, hvorpaa han i 8 Sc. frembragte det Udraab: "o Himmel!" da han hører, at den Pige, han elsker, skal ægte en anden. Det er Skade, at Hr. L. ikke veed at behandle sit af Naturen meget behagelige Organ, men saa ofte alder i den affyelligste Monotonie. Accentuationen

var ogsaa meget feilfuld; f. Ex. i 4 Sc., ved Opslæningen af Versene, lagdes ingen Vægt paa Ordet *Jeg* i den Sætning:

"o! hvis jeg seer min Nisba, som Fader —;" ligeledes i 16 Sc., hvor Hr. L. gled let hen over Ordet *du*, i de Sætninger: "Du kjender mit Hjerter;" "du kan være hende borgen," "du er den eneste i Verden" o. s. v. I 17 Sc. blev oversprunget Begyndelsen af den Replik: "Hvordan? min Herre!" o. s. v., og i samme Scene forandrede Hr. L. Ordet "Fordeel" til "Erfaring;" af hvad Aarsag begribes ikke.

Overmaade høfelig var Fr. Thomsens Merine. Den muntre, skjemtesfulde Pige viste sig overalt paa en for Merine passende Maade. Fortræffelig udtrykte Skuespillerinden den Forlegenhed hun nødvendig maa falde i, ved i 8 Sc. at høre Mondors Forslag om at ægte Cleante, men hvoraf hun snart reiser sig, for at svare i Cleantes Sted, og derved forebygge en nærmere Undersegelse om dennes Tilstand, som Mondor ikke mere forundres over, da Marine siger ham "det er Kjerlighed, Glæde — den stakkels Karl ventede ikke at faae mig saa haellig." I 1 Sc. ved Ordene: "og forstaf dem

"ved deres gode Opførsel den Post igjen" o. s. v. iagttog *Hr. T.* ikke, at *Merine* siger dette for at paradere, *Cleante*, der kort tilforn har sagt, han havde intet at stole paa, uden sin gode Opførsel. Naar *Merine* i 17 Sc. troer, at *Mondor* nok vil tilgive "de Forseelser, der begaaes af Kjerlighed" har hun Ret; men naar hun med *Hr. T.* siger: "de Forbrudelser, der begaaes af Kjerlighed", torde det maaskee blive et Spørgsmaal.

Derefter *Fruentimmerhevn*, Skuespil, i 3 Akter af *Dupaty*, oversat af *N. T. Bruun*. — Et temmelig maadeligt Stykke, uden nogen indvortes Værd. Det Bifald, som det imidlertid stedse har mødt, maa uden tvivl tilskrives den Livlighed, hvormed saavel det Hele i Almindelighed, som de fleste enkelte Partier i Særdeleshed, udføres.

Prøden *Lucretia* fremstillede *Hr. Olsen* paa en særdeles tilfredsstillende Maade. Den Correcthed, Fiinhed og Studering, som *Hr. O.* viste i denne Rolle, ere sikkert ikke almindelige; saaledes blev den første Scene, *Lucretia* har med *Fru Ver-*

feuil i Mandstragt givet med al den Raffhed og
 Meiagtighed, som de mange Nuancer, der finde
 Ered i denne Scene, saa mundgaaeligen fordrer;
 overmaade hældig var den Umage, Lucretia i denne
 Scene gjør sig, for ved Stingrunde at bedrage sig
 selv, for saaledes at kunne give efter for den formeente
 Lindors Besjæring. Meget naturligt udtrykte Jfr.
 D. i 2 Akt den Forlegenhed, hvori Lucretia nød,
 vendigen maa blive sat, først ved at see sin Tante,
 Søster, og de øvrige Damer træde ind, og dernæst
 ved at see Lindors Kjole og Hat opdaget. Et saa-
 re hældigt Træk var det af Jfr. D., hvor Fru Ber-
 seuil i Slutningen af 3 Akt fortæller, hvad der er
 foregaaet imellem Lindor og Lucretia, og derved og-
 saa omtaler Brevet, som Lucretia har stukket i sit
 Livbaand, hun da med Haanden søger at skjule Bre-
 vet, og netop derved viser Ringen, hun har modta-
 get, og som Fru Berseuil ellers ikke saa let kunde
 have viist de øvrige Tilstædeværende ved Ordene:
 "og den er der." Den Angest, hvori Lucretia un-
 dertiden befinder sig, blev ikke overalt, udtrykt
 stærk eller tydelig nok; s. Ex. i 2 Akt, hvor Lindor
 fortæller at Stigen er borte; i 3 Akt hvor de øv-
 rige Damer banke paa Dørrene o. fl. St.

Fru Berseuil: *Ifr. B.* Heller ikke her lod *Ifr. B.* savne Prever paa sit Talent. Den Fru Berseuil egne Munterhed og Overgivenhed viste Skuespillerinden paa sin vante behagelige Maade. Dgsaa som Lindor fyldestgjorte *Ifr. B.* enhver retmæssig Fordring. Paa en særdeles høfelig Maade, og i en meget passende Tone sagde *Ifr. B.* de Resplikker i 2 Akt, hvor hun, skjøndt i Fruentimmerklæder, dog vedbliver at vise al Lindors Fremfusenhed, hvilket er et saare passende Middel til at sætte Lucretia i den yderste Forlegenhed, og saaledes tage en liden Havn over hende; ligeledes i 3 Akt, hvor hun som Lindor synes at glemme sin Forsatning, og raaber høit om Hjælp for den besvimende Lucretia; besværges hende om hendes Tilgivelse; forsiktrer hende om sin evig Kjærlighed, o. s. v.

Ret vel fremstillede *Ifr. Sannes* den gamle Grantante Fru Duportail, skjøndt Skuespillerinden undertiden glemte sine 60 Aar, hvormed hendes ungdommelige Ansigt heller ikke fuldkomment stemmede. Til de bedste Steder høre de, hvor Fru Duportail udtrykker sin Glæde over Lucretia, som hun har opdraget.

Elise: *Ifr. Bassøe.* Allerede tilforn har *Ann.* omtalt denne unge *Skuespillerindes* Talent for *Skuepladsen*, der ved en *Veiledning*, som den, nærværende *Planteskoles* *Elever* nyde, sikkerligen vil blive meget fortrinligt. Med det samme *Hæld*, hvormed hun viste sig, som *Julie* i *Manden af Ord*, gav hun ogsaa den barnlige, fjortenaarige *Elise*. Hendes *Glæde* ved den *Tanke*, at være ene med *Germeuil*, og hendes *overvattedes Fryd* ved at opdage, at *Brevet* indeholdt en *Kjærlighedserklæring*, udtryktes med samme *Natur* og *Styrke*, som hendes *Frygt* for *Lucretia* og *Grantanten*. *Ifr. Bø Scilinger* vare ikke altid *skjønne*, hvilket imidlertid hos *Elise* vel kan undskyldes.

Lucretias ældre *Søster*, *Fru Saint Elme* var *Ifr. Ahrends*, hvis *fordeeltige Figur* og *gode Anstand* ikke ganske kunde udsone den *Rulde*, hvormed hun gav sin *Rolle*. *Fru St. Elme* maa være et *letsindigt*, *vittigt Fruentimmer*, som egentligen vil rive *Masken* af *Lucretia*, blot for at befries for at høre hendes *Bebreidelser* og *Moralisøren*; fort, bør omtrent gives paa den *Maade*, hvorpaa *Ifr. Abildgaard* tilforn har fremstilt hende. *Udeles* ikke saaledes viste *Ifr. Ahre*, hende; *Munterheden*, *Le-*

Indigheden og den fine Forstand feilede ganske; heller ikke lod Skuespillerinden til at være fast i sin Rolles Memorering; i det ringeste bleve flere Replikker gjentagne.

Fru Vercour var Fr. Abildgaard, der med megen Betydning sagde den Replik: "for de Lektioner, Mandfolkene give os, ere als for farlige;" og Fru Dormon, Fr. Knop.

Victorine var Fr. Thomsen, hos hvem maa anmærkes, at hun i den første Scene med Elise gav sin Rolle et Ansæg af Soubrettevittighed, som hun siden ikke kunde eller burde vedligeholde i Scenerne i 2 Akt.

Det Kongelige Theater.

Fredagen den 7 November opførtes Brandstatten, Comedie i een Akt af A. v. Kogebue, oversat af J. Wille. — En af de sedvanlige k. k. buiske Bagateller, hvis eneste Fortrin bestaaer deri, at de vise at være af en Forfatter, der i lang Tid har arbeidet for Theatret, og derfor veed at und

gaar mange af de Stjær, hvorpaa mindre vante Theaterdigtere saa ofte irrande. Af Kogebues Smaa- stykker er isvrigt nærværende maa see eet af dem, der sees med meest Interesse.

Major v. Eburneck blev af Hr. F. oer som givet med megen Glid og ikke uden Hæld. Meget passende var den alvorlige, stadige Tone, hvori Hr. F. taledede med Klippfisch i 2 Sc., ligesom Overgangen til Brede, da han erfarer, at Marie skal forbindes med Marber, lykkedes meget vel. Scenen med Marie blev fra begge Sider givet fortræffeligt: kun at der for Hr. F. indløb nogle Sammenblandinger af forskjellige Replikker.

Borgemeester Klippfisch: Hr Rungsted. Nagtet al Hr. Ks umistjændelige Glid, herkede der dog i hele Rollen en upassende Slaphed. Kryberiet for Eburneck lykkedes meget vel, hvilket ikke var Tilfældet med 4 Sc., hvor han foreskriver Marie, hvorledes hun skal opføre sig imod den Fremmede for at naae sit Maal.

Fr. Rosing gav Marie med en ubeskrivelig Tækkelighed og Ynde. Sjette Scene med Eburneck fremstillede Fr. K. paa en hende fuldkommen værdig Maade. Den undertrykte Kummer, hvormed Ma-

rie svarer paa Majorens første Spørgsmaal; den Forvirring, hvori hun kommer, da Eburneck taler om hendes Franz; den Maade, hvorpaa hun hører Fortællingen om hans Død, og endeligen Bestyrrelsen og Glæden ved atter og saa uventet at see og favne ham, det Hele blev udført med al den Natur og Følelse, man kan vente af en Kunstnerinde, som Fr. N., der allerede ved saa mange Prover har viist, hvad hun er, og hvad hun vil vorde.

Marder: Hr. Lindgreen. Saare vel traf Hr. L. den nedrige Marders Character. Den Ondskabssfuldhed, hvormed han sætter Klippfisch Kniven paa Struben, ved at igjentage for ham alle de Skurkestreger, hvortil han selv har forledt ham, og som han nu truer at aabenbare, var mesterligen udtrykt, ligesom den Angest, hvori Gutman igjen sætter ham ved Fortællingen om Kasserne med de dobbelte Bunde. Noget for comist var vel den høimodige Maade, hvorpaa Marder afstaaer Marie og lover at betale den halve Brandskat.

Hr. Kruse var Gutmann, og fremstillede meget godt den ærlige, aabne, brave Mand, der saa inderligen glædes ved at finde sin Ungdomsven usor-

andret; ligeledes var 16 Sc. med Marcker / saare
brav.

Jeannette Helmborg.

(Fortsat).

Jos. Ja, der findes mange Ting i Himmes-
len og paa Jorden, hvorom en Stuepige ikke drøm-
mer. Philosophien, mit smukke Barn —

Jet. Philosophien? — hvad har du med
Philosophien at bestille?

Jos. Har jeg da ikke gaaet i den latinske
Skole, og tjener jeg ikke hos vor Frue? den, hun
ikke kan gjøre til Philosoph, han bliver det ikke i sin
hele Levetid. Betragt hende kun engang, indven-
dig og udvendig, hvor du vil, og sig mig saae, om
noget Menneske, uden en Philosoph kan blive klog
paa hende; giv Ugt; jeg vil give dig et Skilderie
af Fruen, som hun staaer og gaaer her i Livet.
Et Qvarteer er hun den personificerede Mennesketjer-
lighed og Barmhjertighed; det andet Qvarteer idel
Riv og Trætte. Nu er hun andægtig som en Bede-
søster, og ivrig som Pater Fast; *) strax derpaa

*) En bekjendt Rætter- og Oplysningsbader i Wien.

flygtig som et Verdensbarn og Fritænkter som Voltaire. Et Dieblif eenfoidig som et Lam, og uden Falskhed, som en Due, Diebliffet derpaa snedig som en Ræv, og listig som en Erjesuit. Snart er hun stum som en Fisk, snart snakker hun som en Papegøie; snart er hun farrig til Overdrivelse; snart kaster hun Vengene ud af Vinduet. Om Formiddagen seer hun ud som Uskyldigheden selv, og om Eftermiddagen har hun alle en Flanses Lader; hun gaaer ud med en Mine lystig som en af Scarrons Farcer, og kommer tilbage sorgmodig, som en af Youngs Natretanker. — Naar Jette! hvorledes vil du rime alt det sammen.

Jet. Jeg? gjør det selv, og giv Prover paa din Philosophie, flygtige Herr Joseph.

Jos. Strax mit Barn; seer du, Philosophien lærer mig, at Mennesket bestaaer af et Legeme og en Sjæl.

Jet. (spottende): Der lærer din Philosophie dig ret noget nyt.

Jos. Lad mig tale ud, Tomfru Næsviis; det Nye kommer bag efter. Mennesket bestaaer altsaa af eet Legeme og een Sjæl; nemlig du og jeg og

andre christne Mennesker; men hvad Fruen angaaer, da bestaaer hun af eet Legeme og lad mig see (tæller paa Fingrene), andægtig og fritænkerisk, to; eensoldig og listig, fire; stum og sladderagtig, sex; fattig og edsel, otte; naiv og kokett, ti; lystig og sorgmodig, tolv; rigtigt, af eet Legeme og tolv Sjele. Seer du, det har jeg udfunderet ved Hjælp af Philosophien. Disse tolv Sjele ligge nu bestandsdig i Haarene paa hinanden og blive vorelvts Meester over hinanden; naar f. Ex. den Pater Fastiske Sjel slaaer den voltairiske til Jorden, saa beder Fruen Rosenkrandsen, men spænder den voltairiske Been for den Pater Fastiske, saa er Fruen en ugudelig Fritænker; har Duesjelen Jesuitsjelen i Nakken, saa er hun eensoldig og uden Falskhed; men faaer Jesuitsjelen Bugt med Duesjelen, saa er hun som en Jesuit skal være; og saaledes ogsaa med de andre otte Sjele. Det naragtigste er, naar undertiden to Sjele regjere paa eengang, som naar hun for Exempel leer og græder paa eengang, og altsaa —

Jet. Stille! der kommer just Damen med de tolv Sjele ind af Døren.

(Fortsættes).

Ikke det, at Hr. Gunnerus i No. 18 af Sø-
 dernes Skilderie har angrebet mine Bedømmelser over
 Elevernes Spil, og lovet fremdeles at ville angribe
 dem. har bragt mig til at skrive disse Linier; thi hvad
 dem angaaer, da kan enhver, der kjender noget mere
 til Skuespilkunstens første Grunde og Regler end Hr.
 Gunnerus, domme imellem os. Ikke heller er det for
 at berøre det Grove og Pøbelagtige i Hr. Gunneruses
 Udsjærd og Udtryk; men blot for at gjendrive nogle
 af de aabnbare Usandheder, han har været at frem-
 lægge for Publicum. — Angaaende Overfaldet i Lon-
 gangene, da kan jeg med Vidner bevise, at jeg hver-
 ken har havt nogen Deel i det, ei heller har overvøl-
 det Hr. Gunnerus med Uartigheder; tværtimod var
 det Hr. Gunnerus der væltede sig ind paa mig, hvor-
 ved jeg blev indviklet i en Samtale, der maaskee har
 bragt nogle, der ei havde været tilstæde fra Begyn-
 delsen, paa den Tante, at jeg var deelagtig i Over-
 faldet. — At jeg paa hans Bærelse har lovet ham
 Prygl, tilfaldet det Hr. Gunnerus at bevise, da de
 Tilstædeværende skulle vidne, at jeg blot forbeholdt
 mig personlig Tiltale til ham, og at Hr. Gunnerus
 herved har forstaaet Prygl, deri har ingen, uden han
 selv Skyld. — Skjøndt der i Fortællingen om vor
 første Samtale kunde være meget at forandre og be-
 rigtige, troer jeg dog, at enhver, endog efter Hr.
 Gunneruses Fremstilling af den, letteligen vil kunne
 skjonne, hvo der angreb, og hvo der blot nødvtvun-
 gen forsvarede sig. — Hvad i øvrigt mine personlige
 Forhold angaaer, da troer jeg ikke at skyldes nogen,

og allermindst en Hr. Gunnerus Regnskab for dem.
 — Mere har jeg ikke at tilføie, da jeg er overbevist om, at enhver i Publicum allerede for længe siden har sat den Pris paa Hr. Gunnerus's Dpførsel, som den fortjener.

T h o r t s e n.

Den tilforn paaankede Mangel af Lysning fandt atter Sted i Søndags. Anm. kan ikke troe, at Maskinmesteren, der besørger Lysningen, er underrettet om denne skammelig Uorden, som neppen noget andet Publicum end det kjøbenhavnske vilde taale; thi var han det, vilde han sikkert søge at forebygge flere saadanne Klager, der vist ikke kunne regnes ham til Ære.

I Søndags gives paa Hoftheatret *Gouverneuren fra Indien*. Søndagen den 23 er bestemt at gives *Abacadabra* og *Maleriet*.

For
Skuespilnydere.

Et Ugeblad.

No. 5.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Den 16 November: Gouverneuren fra Indien, Skuespil i 5 Akter, efter Jüngers Verstand und Leichtsinns af P. D. Faber. — Unægteliggen bør dette Stykke regnes blandt de bedste, Jünger har skrevet; det bærer et umiskjendeligt Præg af hans Genie, men kan henregnes til den Klasse af Skuespil, som kun kan behage et udvalgt, af Nutidens Smag og Tone ikke bedaaret Publicum. Det henhører eller grændser i det ringeste nær til den saakaldte finere Comedie, som man i de senere Tider reent har forjaget fra vort Theater; og desto besynderligere maa man finde det uventede Bifald, dette Stykke høstede. Oversættelsen er temmelig maadelig, og meget rig paa lave, i et Stykke, som dette, ganske upassende Udtryk; imidlertid vare ved Op-

førelsen de fleste af dem forandrede, ligesom adskillige mindre morende og temmelig slæbende Scener vare meget forfortede.

Baron Olbys Rolle var i Hr. Simon-
sens Hænder, og var der saare vel. Olby elsker
sin Kone af sit hele Hjerter; han har alt længe seet,
at hun henrives af Daarligheder, at hun tilsidst i
deres Hvirvel vil glemme ham; at bringe hende
tilbage til sig, førend hun var aldeles tabt, har
allerede længe været hans Ønske; for at see det op-
fyldt har han forsøgt mange Midler, men forgjæ-
ves, saa der nu kun staaer tilbage at bruge Stræng-
hed og Mandens Myndighed, og hertsa hindrer
hans stærke Kjærlighed ham, da han frygter at be-
drøve sin Kone; prøver han end sundom derpaa,
formildes han dog strax ved et hjærligt Ord, og
først da Stormet oppuster Flammen, vover han
at vise Strænghed, om den endog kun er forstilt.
Saaledes ogsaa Hr. S. I Scenerne i de første
Akter saae man den hjærlige Egtefælle, der forgjæ-
ves gjør sig Umage for at vise Alvorlighed og
Strænghed, og da han i 1 Akts 8 Sc. endeligen
bryder igjennem og siger sin Kone et alvorligt Ord,
strax maae begive sig bort, for ikke at vise, hvad

det har kostet ham. Derimod var Hr. S. i 4 A., hvor han vil søge at følge Stormbets Raad, den fornærmede Egtemand, der ved alvorlig Stræng-
 hed vil og maa holde sin Hustru tilbage fra at øde-
 lægge sig og ham, og da han i 4 A. i 4 Ec. seer
 hvor liden Virkning hans første Samtale har gjort,
 nødes til i 5 Aft, uagtet han ikke kan døige, hvad
 det koster hans Hjerter, at anvende et haardt Mid-
 del, ved at sende sin Kone bort, og tale om forme-
 lig Skilsmisse, hvis dette endda ikke skulde frugte,
 Af Flid og Estertanke fandtes der overalt umiskjen-
 delige Spor i Hr. Ss Rolle, der er den anden af
 denne Art, Hr. S. med saa megen Hæid har ud-
 ført. Duffeligt var det, at Hr. S. vilde anvende
 noget mere Omfjorg paa sine Stillinger og Bevæ-
 gesser.

Overmaade vel blev Baronessen givet af
 Jfr. B u s t. Hun udtrykte saare godt Baronessens
 Character; denne besidder et godt og selende Hjer-
 te, men har ved Opdragelse, Selskab og andre til-
 fældige Omstændigheder faaet en særdeles Grad af
 Letsindighed; denne er det, hun følger og derved
 forstyrer sin husslige Ro; dog hviler den Maade
 hvorpaa Baronessen omgaaes sin Mand, hvis Raad

og Befalinger hun aldrig vil følge, ogsaa paa Grundfætninger, som hun næie holder over; dette sidste viste Fr. B. ikke, men lod ene Lune og Letsin- dighed styre hvert Tjed. Blandt det saare meget Gode og Fortræffelige, der sandtes i Fr. B's Spil hele Stykket igiennem, vil Anm. blot anmærke Sce- nerne i 5 Akt, der bleve givne med en Følelse, som meddelte sig til enhver; saaledes sagde Skuespillerin- den den Replik i 5 A. 6 Sc.: "som jeg før har be- 'stodet? før? altsaa ikke længere?" med et Udtryk, der tydeligen viste, hun selv følede, hvad hun sagde; og derpaa Dørgangen til det vemodigblide Spørgs- maal: "er du endnu her gode Wilhelmine?", der saa godt sagde, hvor stærkt det foregaaende havde ry- stet, og hvor dybt, det havde nedtrykt hende. — Monologen i 4 A. 5 Sc. begyndte Fr. B. med de Ord, hvormed Monologen i samme Akts 10 Sc. begynder: "nødes til at høre saadanne Ord, o. s. v.," hvilke her kom aldeles uden Grund. At Fr. B. i 1 A. 9 Sc. begyndte sin Replik, førend Baronen var borte, var heller ikke saa ganske rigtigt.

Wilhelmine: Fr. Thomsen. Med Flid, men uden Hæbd. Den gode, blide Pige vis- ste Fr. T. meget godt, men af den tænkende, rai-

sonnerende Vilhelmine var der intet Spor i Jfr. 28 Spil. Dog lykkedes enkelte Steder ret vel; s. Ex. 3 A. 6 Sc. med Forst, hvor især de Replikker om Kurven, som Vilhelmine opdagede i Forsts Ansigtstræk, bleve sagt med en saare passende Bittighed og Munterhed. Scenerne med Lemberg derimod vare uden Kraft og lignede for meget Filippines, dog vare disse hældigere end de med Olby og Baronessen, der for det meste bestaae af Raisonnement, og i saadanne Scener er det netop Jfr. 2. er mindst hældig.

Hr. Lund var eller skulde være Lieutenant von Lemberg. Med den største Kulde og Plegma gav Hr. L. denne hidlige opbrusende Ungling, der elsker Vilhelmine med den meest brændende Lidenskab, og fortæres af en rasende Skinsyge. Det maatte vække enhver's Forundring, at høre Wilh. i 3 A. 7 Sc. sige: "fat dem; de er ude af dem selv," og Lemberg svare: "jeg bliver rasende, jeg vil tage afsted som en Afstindig," thi af alt dette var det umuligt at opdage noget hos Hr. L., hos hvem ikke en Mine forandrede sig, men som ganske ligegyldig hørte Vilhelmines Replikker, og derpaa, naar Ra-

den kom til ham, fremsagde, hvad han havde lært. Accentuationen var ikke saa feilfuld som sædvanlig.

Ikke særdeles høflig var Hr. Jordhøis Stormbet. Den egne Art af Jovialitet, som er characteristisk for Stormbet, viste sig, om ogsaa noget kunstlet, dog temmelig tydelig og rigtig i Hr. J's Epil; derimod saae man i ham ikke Manden, der ved idelige Ontumlen i Verden og mangehaande Erfaringer har lært at kjende Menneskene og deres Skrøbelighed, og derfor har brudt igjennem alle Modens Bolværker; thi Hr. J. fremstillede det forunderlige i Stormbets Udsærd, som en aldeles Mangel paa Opdragelse, hvilket sikkert er urigtigt, da Olby vel neppe havde indrømmet ham Plads i sit Huus, dersom han i ham havde fundet et Hverdagsmenneske uden Cultur, som blot ved sine Rigdomme kunde troe sig berettiget til de mange og mangehaande Friheder, Stormbet virkeligen tager sig. — Iøvrigt var der mange meget gode Steder i Hr. J's Epil; s. Ex. Scen.erne med Forst: 2 A. 6 Sc.; 3 A. 3 og 4 Sc.; 4 A. 8 Sc. Naar Hr. J. i 2 A. 5 Sc. siger: "vil du eengang see ad, Sen?" for "vil du engang see ad, Sen?" er det i en dobbelt Henseende besynderligt. At Skuespille

en i 2 A. 9 Sc. sagde; "eller jeg flytter min Sjel! ud paa Stedet," istedetfor: "eller jeg pakker min Sjel ud paa Stedet, var en ilde Feiltagelse, thi Wilhelmine kunde vist ikke have meget at indvende imod at han flyttede ud.

Hr. Haack var Forst, som han fremstillede paa en temmelig urigtig Maade. Han manglede ganske det lette Vindspillervæsen, som er Skjelmen Forst egen; ligesom han var aldeles blottet for den fine raffinerede Tone, som dog Forst, der arrangeret alle parties de plaisirs, og netop derfor taales, vist maa besidde i en udmærket høi Grad. Forst er intet stupid Menneske; han forstaaer meget vel alle de Grovheder, der siges ham, men "lang Erfaring har lært ham, at han befinder sig bedre ved at lade som han ikke forstaaer nogen af de Gottiser, man siger ham, siden det Slags Folk overalt ikke staaer sig godt ved at lade det komme til Forklaring;" uagtet dette udtrykkelige er lagt Wilhelmine i Munden, iagttog Hr. H. det dog ikke, men gjorde Forst til det Faarehoved, Wilhelmine nægter ham at være. Et af de sletteste Steder var 4 A. 7 Sc. med Baronessen, hvor Hr. H. ganske forlod Forsts Character. Paa adskillige Steder

udelod Hr. H. enkelte Sætninger; heller ikke accentuerede han altid rigtigt; f. Ex. i 3 A. 5 Sc., hvor Hr. H. sagde: "hvem der bliver rig ved Processer, hans Pengeposer revne just ikke," istedetfor det burde hedde: "hvem der bliver rig ved Processer o. s. v."

Hanne: Jfr. Bassøe. Rastheden og Munterheden vare godt udtrykte; derimod var den Soubrettesnedighed, som Hanne viser, saavel ved Finantsoperationen i 4 Akt, som ved den Maade, hvorpaa hun taler Baronessen efter Munden, ikke saa tydelig tegnet. 2 A. 10 Sc. med Thomas var meget hældig. Saavel i 1 A. 1 Sc. som i 4 A. 11 Sc. bleve adskillige Sætninger glemte.

Adolph var Hr. Wildt, der, som denne gamle, ærlige Tjener, sagde sine faae Replikker ret vel.

De tvende smaae Scener, Thomas har i Enden af anden Akt, sagde Hr. Kungsted i en passende suurmulende Tone; og meget godt drillede han i 2 A. 10 Sc. Hannes spændte Nysgjerrighed.

Jeannette Helmberg.

(Fortsat).

Jeannette Helm. (i en hvid meget smagfuld Klædning. De Forrige.

Jeann. Joseph! hent mig en Fiacre (Joseph gaaer, rystende med Hovedet) jeg vil kjøre ud; du skal med Jette. Naa, hvorfor seer du saaledes paa mig?

Jet. Jeg kan ikke begribe, hvordan de saaledes paa eengang er kommet op af Sengen og har faaet den deilige Klædning paa.

Jeann. Jeg har slet ikke været til Sengs. Jeg fik Lyst at spise til Middag i Prater; hurtig var jeg i Klæderne, og saasnart Fiacren kommer, kjøre vi afsted.

Jet. Men, kjære Frue, i det slette Veir.

Jeann. (ærgelig): Ja vist, forfækkelig slet! det er, som om Solen havde forsvoret at skinne oftere. Ikke en eneste Straale i over otte Dage. — Men det kan jeg just godt lide. Vi ville kjøre ud, og være glade trods Regn og Skyer.

Jet. Men den smukke hvide Kjole; den vil blive fordærvet i Bund og Grund.

Jeann. Du har Ret: jeg vil tage en anden paa. Kom ind med og hjælp mig.

Tet. Gjerne; naar der blot var nogen anden i Boden. — Joseph er løbet efter Giacren.

Jeann. Det er ogsaa sandt. Jeg vil slet ikke tiere ud; jeg vil blive hjemme.

Tet. Det er herlig. Vi havde dog ingen Fornøielse havt.

Jeann. (Sætter sig bag Bordet, og støtter Hovedet paa Haanden; meget melankolsk). Viſt; Blæden er en Blomst, der kun sjelden vover i Livets Dal; kun faae see den blomſtre, og endnu færre bryde den af.

Tet. (affides): Nu har den melankolske Sjel Herredømmet.

Jeann. (som forhen): Hvor er vel Veien til den? dersom ikke Poeterne (springer pludseligen op) ha, ha, ha!

Tet. (affides): Der har vi det, den muntre Sjel har faaet Bugt med den melankolske.

Jeann. Na; hjælp mig at lee, Tette.

Tet. Hjertelig gjerne, naar Fruen først vil sige mig hvorover.

Jeann. Kjender du Herr von Rickſtædter?

Jet. Er det den Himmelhøie Poet med Rottephysiognomiet, de lange Arme og de tynde Been, der er nær ved at lorgnere sig Dinene ud af Hovedet naar han gaaer forbi nogen?

Jeann. Just ham; ha, ha, ha!

Jet. Jeg tør vedde paa, at den Beenrad er forelsket i dem.

Jeann. Netop. Forelsket, forskrækkelig forelsket! der, læs (leer og giver hende et Stykke Papiir).

Jet. Herre Jesus, Vers! (læser):

Da paa det sidste Bal jeg saae
 Din hele, store Ynde,
 For dine Fødder strax jeg laae,
 Og stammed' ud min Brynde.

Dit ynderige Diepar

Med Hud og Haar alt opbrændt har

Mig arme Digtervæsen.

Jeann. Ha, ha, ha! Har du nogensinde hørt saa galt? Dine, som stikke Ild i Haar.

Det Kongelige Theater.

Den 20 November opførtes *Helena*, Syn-
gestykke i 3 Akter af Bouilly, oversat til Mehuls
Musik af R. E. Bruun. — Skjøndt det aldeles ikke
henhører til Udg. Plan at omtale Syngestykker, da
disse ligge saalange udenfor Grændserne af det, hvor-
om han troer at turde have nogen Mening, kan
han dog ikke nægte sig den Glæde at nævne Fr.
Rosings mesterlige Udførelse af *Helena's* Par-
tie. Mesterligt kan det med Sandhed kaldes; thi
alt, hvad Genie og Flid, Natur og Kunst i søster-
lig Forening kunne udrette, var her samlet til et
fuldkomment Heelt. Ikke kan Anm., hvor høit han
end ønskede det, vise det skønne i hver enkelt, nok
saa ubetydelig Deel; opmærksomt at betragte enkelte
Træk var umuligt; thi uimodstaaeligen reves man
bort med det Hele, og hvor klart end dette svæver
for ham, er det ham dog umuligt at udtrykke dette
nequeo monstrare et sentio tantum —
heller ikke var det Hensigten af disse Ord; de ere
blot satte for at opmuntre enhver, der kan tæn-
ke og føle, til ikke at berøve sig en saa sjelden
Sydelse, som den, *Helena* vil yde ham. Den syn-

lige Lunkenhed, hvormed denne Rolle imidlertid modtoges, viser tydeligen, at mange ere af en Mening. modsat nærværende; intet har Alim. at sige dem, der kunde være det af Overbeviisning; men Skjændsel over de Niddinger, der blændet af Partiaand, søge at omtaage denne Stjerne, fordi den ved sit klarere Lys forduktler hine smaa Punkter, der kun i et fuldkomment Mørke kunne bemærkes, men strax maae forsvinde, naar et sandt Lys bryder igjennem Matten og udstyder sine funklende Straaler.

Nogle dramaturgiske Anmærkninger og Meninger

(Efter Schinck.)

Naar man ikke sætter et Stykkes Værdie i Characterens Rigtighed og Sandhed, i de forekommende Begivenheders velordnede Gang, i Dialogens Fiinhed og Naturlighed; naar man kun finder de Stykker skjøne, der ere proppede fuld af Handling, hvor Situationerne ere malede med fingertykte Far-

ver, og hvori et heelt Regiment Personer træde frem: saa er det vel i denne Punkt enhver tilladt at have sin egen Smag, men sikkerlig er denne ikke den fineste eller rigtigste.

Ikke kunne larmende, stœiende, med prunkende Tirader og brammende Sentenser opfyldte Stykker antages som tilstrækkelig Borgen for den dramatiske Digters Fuldkommenhed. Intet er lettere at gjøre end saadant; det kan Fuskere ogsaa. Ligesaalidet er det ved at skrige, sauge Luften, tumle frem og tilbage, falde og styrte, at en Skuespiller skal give Beviis paa sit Talent; disse Kunster forstaaer selv den elendigste Gøgler.

Der gives kun een sand Maneer i Kunsten; det er Naturens Maneer. Det Drama, som meest nærmer sig denne Maneer, som bedst bringer til at glemme Digter og Skuespiller, er det fortræffeligere; det have saa sin Oprindelse fra hvem det vil,

fra Græker eller Romer, fra Franskmanden eller Engländeren, fra Italieneren eller den Tydske.

Om det russiske Theater.

Indtil Begyndelsen af det forrige Aarhundrede havde Russerne kun meget indskrænkede Begreber om Theaterforlystelser. Hvad der hos dem gjældte derfor, var blot et meningsløst Sammensurium af Helgenlegender og Harlekinader. Disse aandelige Farcer bleve opførte i Klosterne og kaldtes Sacra; de bleve ikkun forestillede ved overordentlige Heitideligheder, og blot Czaren og hans Hof vare Tilskuere.

Peter, den Store, denne sande Støtter af en nye Verden i hans Stater, som fremkaldte Lys, hvor der tilforn var Nat, dannede Mennesker af sine Undersaatter, og beredte et Opholdssted for Industrie, Videnskaber og Kunster, forjog disse barbariske Skuespil, og, uagtet han ikke gav sine Russere noget sandt Skuespil, saa var det dog skuespil.

lignende Høitideligheder, Mafferader, Optog og deslige, ved hvilke han i Forening med Musik og Digtetunst, som han selv høit agtede, efterhaandengav sit Folk Smag paa theatricalke Fornøielser.

I Keiserinde Annas Regjeringstid begyndte det virkelige Skuespils Epoke. Hun forskrev en italiensk Opera Buffa, hvortil ogsaa gaves Balletter.

(Fortsættelsen følger)

Impromptu

ved et Kaspelskuespil *).

Hvad mig i dette Skuespil meest amuserer,
Er at der ene Kasperl tit den anden applau-
derer.

I Søndags gaves paa Hoftheatret: Malleriet og Abrakadabra. Søndagen den 30 November gives Gjeldsbeviset og den botaniske Underviisning.

*) Kasperl er den komiske Person i Farcerne paa et Forstædetheater i Wien.

For
Skuespilnydere.

—♦♦♦♦♦—
Et Ugeblad.

No. 6.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Den 23 November: Maleriet eller Kong Pharaos Datter. Dette Stykke er allerede tilforn omtalt. — Hr. Simonssens Frist var denne gang noget hældigere end ved første Forestilling; dog var i A. 9 Sc., skjøndt den unægteligen gaves bedre end forhen, endnu langt fra, hvad den kunde og burde være. At Hr. S. i 2 A. 11 Sc. sagde den Replik: "lad kun være min gode Ven, o. s. v." til Leæbo var en Urigtighed. — Hfr. Thomsens Philippine var som sidst overmaade brav. — Hr. Rungsted havde denne gang aflagt nogle af sine Unoder, og var undertiden temmelig hældig; dog var Accentuationen ofte urigtig, og ikke engang de Ord, der i Rollen vare udmærkede, erholdt altid den vedbørlige Bægt. Ogsaa Hr. R. siger Handværk

for Haandværk, ligesom Hr. Simonson bod for bod; det er besynderligt, at Skolens Bestyrere, der dog unægteligen kjende Modersmaalet, ikke forebygge, at Sproget saa ilde medhandles. Hr. Haack's Rap's var fortræffelig.

Derefter gaves Huus spøgelse eller Ubrakadabra, Comedie i 3 Akter af Baron Holberg. — Ligesaa prisværdig den Umage er, som den dramatiske Skoles Bestyrere give sig for at bringe vor uopnaaelige Holbergs Messerværker tilbage paa Skuepladsen, ligesaa forunderlig er den Kulde, hvormed man modtager disse den danske dramatiske Litteratur's færske Prydelser. Naar Ubrakadabra, der er saa rig paa sande holbergste Vittigheder, ingen Bifald vinder, maa enten vor Smag være saare forærvet, eller Holberg maa have Ret, naar han i et af sine Epistler siger: " — thi jeg raader ikke at fremstille flere Stykker af samme Natur, siden at Metricerne ere de stærkeste Magneter, som trække unge Mennesker til sig, og holde Skuepladsen vedlige;" thi at den maadelige Forestilling skulde have givet Anledning til det Mishag, man yttrede over det, er utroligt; til saadanne Forestillinger ser man vant. — Anden Akts femte Scene, hvor den Uri-

melighed møder, at Jeronimus, skjøndt Scenen er paa Gaden, beseer Huset indeni, var forandret saaledes, at Jeronimus gik ind i Huset, og medens han besaae det, sagde Leonard den Replik: "min Kone vil endeligen o. s. v.," hvorpaa Jeronimus, naar han kommer tilbage, taler om hvad han har seet, istederfor om hvad han seer.

Hr. Wildt var Arv; meget rigtigt iagttog Hr. W., at Arv i dette Stykke ikke kan henregnes blandt de øvrige holbergske Arver; her er han en simpel Bondeskarl "med ingen Kneb og tyndt Begreb." Den siellandske Dialekt, Skuespilleren brugte, vilde ikke flyde overalt, men afveklede undertiden med en bedre og renere Mundart; i 1 A. 2 Sc. sagde Hr. W.: "naar du ved din Udenlandsreise finder dit Hus i saadan Forvirrelse" istedetfor "naar du ved din Hjemkomst o. s. v." og det gav ingen Mening.

Hendrik: Hr. Lund. Hr. L. mangler den Raskhed og det naturlige Anlæg og Lyst til Intrigue, som udmærker Hendrik. Den første Akt spillede Hr. L. imidlertid i en temmelig correct Maa-
neer, og man kunde dog i den finde noget af Hendrik, som uagtet det var svagt, dog var rigtigt;

men den største Deel af de tvende sidste Akter gav Hr. L. meget maadeligt, og ikke engang den første Regel, at kunne sin Rolle, havde han fulgt, endskjøndt Holbergs Stykker netop ere de, som fordrer en fuldkommen god Memorering. Iblandt de taaleligere Scener i de to sidste Akter, maa uden tvivl henregnes Plaidoieen i 3 A. 9 Sc. 3 A. 1 Sc., hvor Hendrik viser sig som Spøgelse, gif aldeles ikke godt, hvori dog ogsaa den ligesaa urimelige som tunge Maskine, Hr. L. maatte slæbe paa, havde nogen Deel. Den yderst moersomme Scene, 2 A. 6 Sc. imellem de Gamle tabte, ved Hr. Ls. Mangel paa Lethed og ved hans Uvidenhed i sin Rolle, sin hele Interrasse.

Ridfogden Jesper blev ikke ilde fremstilt af Hr. Rungsted. Noget mere Uergerlighed over Hendriks Maade at omgaaes ham, og Leanders Ligegyldighed ved hans Beretning havde været passende.

Hr. Hochbrandts Jøbedialect som Ephraim var meget god. Beshynderlig er den Bedtægt paa vort Theater, at spille alle Jøderoller som Caricaturer og, hvor Rollen paa nogen Maade tillader det, som Skjelmer. Ephraim kunde for Exempel

meget gjerne fremstilles uden al Caricaturtegning. Thi intet kan dog være rimeligere end at han vil have sine Penge betalte tilbage, da han dog vel kan mærke, de just ikke staae saa meget sikre i Leanders Hænder. Hr. H. fulgte naturligviis den antagne Stik, og Ephraim blev et fuldkomment Sideslykke til de fleste Jøderoller paa det Kongelige Theater.

Hr. Haack, var Jeronimus. Holbergs gamle Mænd ere i senere Tider stedse blevne ilde mishandlede, og Hr. Hs. Jeronimus tjente ikke til at give Haab om i Fremtiden at see dem bedre givne. Fordi en Mand som Jeronimus i vore Dage vilde være en naragtig Person, var han det dog ingenlunde paa den Tid, hvori Stykket spiller. Det har neppe været Holbergs Hensigt i ham at skildre et Mennekte, skiftet til at opvække alles Latter, men han regnede sin Jeronimus saaledes, som Folk af Middellstanden vare i hans Tidkalder. En Stuespiller, der vil give Holbergs gamle Mænd rigtigt, maa derfor aldeles ikke gjøre sig Umage for at faae dem comiske, men maa tvertimod sege at skildre de fleste af dem som Mænd, der kunne gjøre reumæssig Fordring paa Agtelse. Hr. H. afveeg ikke fra den gamle Glendrian, men beslittede sig troligen paa at

vise Jeronimus saa naragtig som muligt. I 3 A. 1 Sc. robede Stuespilleren ikke Frygt nok. Rollen havde Hr. H. ikke vel inde, og hans Forsøg paa at forbedre og supplere Holberg mislykkedes aldeles.

Hr. Bruhns Leander var langt fra at kunne kaldes god. Hos Leander maae Lettsindigheden og Munterheden være forenet med en Slags bon-ton; han maa ikke være nogen gemeen Svirebroder, men et Menneske, der i et godt Laug ikke tæller hvor mange Glas han drikker. Dette viste Hr. B. ikke; undertiden savnede man Manden af Opdragelse, undertiden den lystige bonvivant. Angeren i 3 A. 9 Sc. var aldeles ikke udtrykt.

Octavius var Hr. Simonsen, der meget høvelig fremstillede Ynglingen, som, tidlig Herre over en stor Formue, er kommet paa Afveie, men dog har bevaret sit Hjerte ufordærvet. Overmaade god var 2 A. 2 Sc., hvor Octavius er overstadig drukken; i Særdeleshed bleve de Replikker, han har at sige efter at være falden omkuld, fremførte paa en ligesaa naturlig som latterlig Maade.

Leonard: Hr. Jordhøi. Hr. J. lagde aldeles ingen Character i denne Rolle og gav den

paa ingen Maade saaledes, som man kunde vente og med Rette fordre. Den Laabelighed, Hr. J. lagde i Rollen, var her paa et ganske urigtigt Sted, ligesom Skuespilleren overhoved ikke lod til at være meget fortrolig med hvad Holberg havde villet, at Leonard skulde være og sige. I 3 A. 4 Sc. spurgte Leonard: "hvad vil han sige med sine nagelfaste Sager?" hvilket var et underligt Spørgsmaal, da Jeronimus dengang endnu ikke havde talt om nagelfaste Sager.

En Lafei: F. Blink. Ret godt sagde denne unge Skuespiller sine Replikker, og den næsvisse Tone, hvori han fremførte dem, var temmelig passende. At Jeronimus kalder ham "ung Karl" er vel noget for meget.

Om det russiske Theater.

(Fortsat).

Efter denne Opera buffa fulgte, da Elisabeth sad paa den russiske Trone, et fransk Skuespillerelskab, og efter dette den alvorlige Opera i

det italienske Sprog, der afvevlede med det franske Stuespil og Opera buffa i tre ugentlige Forestillinger. Ogsaa det egentlige russiske Nationaltheater opkom under Elisabeths Regjering, og paa samme Tid bleve de første russiske Tragedier skrevne. Emnet til dem var taget af den russiske Historie, og deres Forfatter heed Rumarokow. Han blev holdt for en stor Versifikateur og en meget indsigtsfuld Tagttager af Kunstens Regler. Nu fremkom ogsaa Lystspil i Landets Sprog, hvilke dog for det meste kun vare Oversættelser af franske, danske og tydske Stykker; dog vandt disse ingenlunde almindeligt Bifald, nogle Nationalfarcer undtagne, som Russerne ikke kunde see sig mæt paa.

Den italienske Opera havde et saare fortræffeligt Orchester. De berømteste Kapelmestere bestyrede det; Galuppi, med Tilnavnet Buranelli, og Tragetta stode i Spidsen for det, med en aarlig Løn af 3500 Rubler. Chorene vare godt og stærkt besatte, og alle Sangerne forskrevne fra Ukraine, hvor Musikken meest og høiligst dyrkedes.

Dog beholdt den theatralste Kunst i Rusland først sin fuldkomne Glans ved Catharina den anden. Hun lod, paa sin Bekostning, Natio-

nalskuespillere reise til Frankrig og England, opmuntrede Nationens Digtene paa en hende værdig Maade, og berigede den fædrelandste Skueplads med egne Producter. Dylaa det tydske Skuespil tog hun i Varetægt, og bærede det ofte med sin Nærværelse og sit Bifald.

I den Tilstand, Catharina forlod Theatervæsenet er det, paa ubetydelige Forandringer nær, forblevet under Paul og Alexander; kun at Skuespil i det tydske Sprog ere blevene almindeligere, hvorimod den italienske Opera er sunket.

Scener af Tryllesen.

(Ideen til disse Scener er tagen af "Luzians neueste Reisen, oder wahrhafte Geschichten".)

(Handlingen foregaaer paa en af Planeterne.)

(En aaben Plads hvorpaa staar en stor Bagerovn, omringet af utallige Bagere, som ælte umaadelige Messer af Deig, skyde dem ind i Ovnen og tage dem ud. Insulanerne have et ganske særegent Physiognomie; de see ud

som Mennesker, der ruge over store Planer; de ere mere end begejstrede. De ælte med stor Iver, og med Hænder og Fødder. Paa eengang lader en Jordbeboer sig tilsyne iblandt dem; han er kommet derhen ved Hjælp af en Luftballon; han seer den uhyre Døn, den Mængde Bagere, og vover omsider omsider at tale til en af dem.)

Den Fremmede. Hvad bage I der?

En Bager. Nye Mennesker.

Den Frem. Et ligesaa nyt som dristigt Foretagende; og hvilke underlige Ting I arbejde imellem hinanden; Tyrstehoveder og Philosophsjele; Prælatmaver og Digterhjernner; Hertuger og Strandæstler; Ministre og Randestøbere; Generaler og Strøddere; Magistratspersoner og Bryggere. Det vil i Sandhed blive nye Mennesker, isald der kan komme noget ud af det Hele. — Men hvad skulle disse Mennesker due til?

En Bager. De skulle skabe en nye Verden, hvor den ene er ligesaa meget, som den anden, hverken mere eller mindre —

Den Frem. Det vil blive vanskeligt. Seer kun hvor Purpurkapperne stride med Bondeløsterne, Biskopshuerne med Lastdragertitlerne, Dr.

densbaandene med Stræbbermaalene, Adelsdiplomerne med Stjødskindene; og hvorledes de aldeles ikke ville blande sig sammen, hvor meget J ogsaa stampe om i dem.

Bageren. Lad os kun sørge derfor. Seer du denne Suurdeig, kaldet Menneskehedens Rettighed; naar den bliver æltet i Massen, skal Du see Underværker.

Den Frem. Forunderligt! Deigen bliver virkelig blødere. Hvad seer J efter?

Bageren. For at hæve sig tilbørligt, maa der Jld under Deigen. Na, vær saa god at hente mig den Bunte af Rousseaus Skrift over Menneskenes Lighed, som der ligger; med den vil jeg gjøre Jld, derpaa ælte det endnu engang igjennem, og saa i Doven med det.

Den Frem. Det gaaer jo fortræffeligen; men hvad nu mere?

Bageren. Jeg maa jo først danne Figurer af Deigen. Seer du, der bliver den ene som den anden; forsvunden er Forskiæl imellem Stænderne. (Figurerne sættes ind i Doven; efter nogen Tid træde nogle hundrede Mænd med fjækt Udvotes frem; de gaae Arm i Arm, men synes dog ikke at troe hinanden ret.

Mogle af dem begynde selv at bage, andre undersøge det bagte, veie det, sammenligne det med en vis Model o. s. v.)

Den Fremm. Hvem er det?

Bageren. Det er den nye Menneskeslægts Repræsentanter.

En af Figurerne (til een af Bagerne): Paa denne Figur duer Hovedet ikke. Der er ikke Rousseau nok i det. Passer paa, at der kommer mere Lyst til Lighed i eders nye Stabninger. Hvor mange nye Mennesker er der færdige?

En Bager. Sex Millioner.

Figuren. I ere meget dovne. Dersom I tørstede mere efter det nye Lys, som snart skal oplyse vor hele Planet, og overstrømme selv de længst bortliggende Himmeligemers Beboere med overflødig Glands, da vilde I ile at fuldende dette udsødelige Værk.

Bageren. Men betænk, at fem og tyve Millioner Insulanere skulle ombages; betænk, hvor dybt Fordommene ere rodfæstede hos de fleste. Til at ælte alt det bort, er den Tid, I have bestemt, for fort.

Figuren. Men vi ville og vi maae snart see Frugterne af vor nye Menneskeplantning. Det maa ikke vare fire Aar, førend vor Lære er alle levende Bæbners Lære. Derfor have vi givet eder andre Medarbeidere: Pottemagere. Et tilstrækkeligt Antal af dem omformer en Deel af de endnu uforandrede Insulanere paa Pottemagerstiven. Paa den Maade vil det gaae hurtigere.

(Nogle af Pottemagerne omformede Insulanere træde frem).

Figuren. Godt; herligt; sande Mestertykker! men hvor ere Hovederne.

En Pottemager. Dem sætte vi siden paa.

Figuren. Et snurrigt Indfald. Hvortil skulle vi bruge dem i den Tilstand?

Pottemageren. Lad dem selv sige eder det. Heida! tael een af Eder.

En Figur uden Hoved. Ha! vi ere uden Lænker. Ingen Hoffugt trykker os mere, vi aande frie Luft. Ingen Ceremoniel fængsler længere vore Hænder og Fødder; vi kunne bruge dem som vi ville. Hvo kan forbyde os at gaae med Fødder.

derne naar vi ville? Frihed er os medfødt. Den hele Verden er vores, hvad vi see, vores, hvad en anden har mere end vi, vores. Hvorfor skal han have mere end vi? er han mere? Man skal tage det fra ham; det er uomstødelige Menneskerettigheder; at nægte os dem er Despotisme, skjændigt Tyranni. Bort med Tyrannerne! i Stevet med Monarkerne! — O! jeg bønfaller eder, Repræsentanter for den nye Menneskeslæggt! sender mig ud i den vide Verden, at vor Lyksalighed kan worde alle's Lyksalighed; at intet Sted's een skal være mere end den anden; intet Sted en Tjener, overalt kun Herrer; intet Sted een rig, overalt den ene lige saa rig som den anden.

Nogle dramaturgiske Anmærkninger og Meninger.

(Fortsat.)

Den dramatiske Digters sande Kunst er en uoverdreven, naturlig Behandling af de menneskelige

Lidenskaber og Sæder, en larmfri Udvikling af det menneskelige Hjerter, en fin Maade at vække Følelsen, der ikke bringer Munden til at gabe, men sniger sig mildt og derfor desto dybere ind i Sjelen; der, som Harmonikaens Toner, fængsler og dybt gennemtrænger Sjelen, og ikke som Stralbet af Paukere og Trompetter blot ryster Trommehinden. Skuespillerens sande Kunst er denne finere Genaanden af Menneskeheden, uden Brøl eller Fordreielser, dette Malerie af Lidenskaberne indtil de meest fine og skjulte Lineamenter, som rører og danner Hjertet, og ikke alene sætter Sandserne i Bevægelse.

De Medlidende's Følelser, som skulle opvækkes i Sørgespillet, maae saa meget som muligt, gøres til en behagelig Smerte for Tilskueren; det vil sige, den Person, som sætter vor Medlidende i Virksomhed, maa enten ikke segne under sine Lidelser, eller dersom den segner, maa det ikke være Ustyldige der lide, og ikke Undertrykkelse og Tyrannie, der knuser dem.

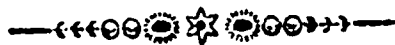
De Besværligheder, hvormed Helten eller Heltinden i et Drama have at kæmpe, for at tilfredsstille deres Lidenskaber eller opnaae deres Hensigter, udgjøre Stuespillets egentlige Interesse. Jo større disse Besværligheder ere, jo mere spænde de vor Deeltagelse. Alle Heltens Kræfter sættes derved i Virksomhed, og netop saaledes formeres den herskende Affect.

Over Mad. M., efter en Forestilling af Ariadne.

Du siger, M i Brandes Duodrame
 Er Ariadne saare net;
 Og du har Net.
 Dog, tro mig, gode Ven! Madam
 Er ikke i hvert Duodrame
 Saa net.

Forrige Søndag opførtes af den dramatiske Skole: Manden af Ord. Søndagen den 7 December gives Gjeldsbrevet.

For
Skuespilnydere.

Et Ugeblad.

No. 7.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Den 30 November opførtes Manden af Ord.
— Den første Forestilling af dette Stykke er tilforn omtalt i dette Blads første Nummer; og har Anm. troet der at burde og med Føie at kunne yttre sin Tilfredshed med Hr. Simonsens Lesfang; ikke kan han det denne Gang; thi var end Hr. S. ikke slet eller maadelig, var han dog uendeligen langt under hvad han har viist, han kunde være. Den dybe Følelse, hvormed Lesfang bør fremføre Alt, og som viser, at han længe fortæres af en dybt nagende Kummer, traf Hr. S. aldeles ikke; han talde som et Menneſte, hvem der var gaaet en Ubedydelighed imod, og af den Aarsag for Diebliffet var noget mismodig, men ikke som en Mand, der i Maaneder, ja maastee i Aar har baaret paa den

meest smertelige og trykkende Byrde. — "Jeg har
 "meent det godt, ærligt i Verden, med det Hele og
 "med enhver, jeg har havt at gjøre med! og hvad
 "har jeg udrettet? hvor har jeg skiftet Gavn? hvor
 "har jeg fremmet Hæld? Det Gode, jeg vilde ha-
 "ve gjort, seer jeg ingenskedes; den Fortrød, jeg
 "mod min Billie har voldt, seer og føler jeg over-
 "alt," siger Lesfang i 1 A. 3 Sc.; men hvorledes
 bør Lesfang sige det? bør ikke hvert Ord gjenlyde i
 hans Jnderste, og der vække de piinligste Erindrin-
 ger, hvert Ord gjennemtrænge ham, kvæle hans
 Røst og lokke Saarer i hans Dine? Hr. S. be-
 handlede denne Replik anderledes; med et Slags
 inderlig Harm spurgde han: "og hvad har jeg ud-
 "rettet? hvor o. s. v." og sagde det Hele, som om
 det blot var hans Hensigt, at dreie Samtalen bort
 fra det Punkt, Seeland havde ført den hen paa,
 hvilket neppe er det Rigtige. Overhoved herskede
 der en øiensynlig Kulde i Hr. Ss. Spil, der maat-
 te være saa meget mere paafaldende, da han for
 faae Uger siden gav netop samme Rolle med en Fø-
 lelse og Rigtighed, der berettigede til at vente no-
 get bedre en det, han denne Gang viste. Ligesom ved
 første Forestilling sagde Hr. S. i 1 A. 9 Sc.: "at

”røve mig mine sidste Dages Trost” for ”at røve mig mine Dages sidste Trost; hvilket er heel for- skjelligt.

Fru Lesfang blev ved denne Forestilling givet saaledes som man kunde vente det af Fr. Busk, og viste hun, at Anm. havde Ret, da han tilskrev blot tilfældige Omstændigheder den mindre Grad af Hæd, hvormed hun første Gang gav denne Rolle. Enkelte Steder kunde man imidlertid endnu ønske forandrede; f. Ex. i 2 A. 3 Sc. hvor det saare betydningfulde Spørgsmaal: ”kunde? eller vilde? Lesfang!” blev sagt uden al Betydning; ligeledes i 2 A. 6 Sc., hvor Skuespillerinden ogsaa denne Gang sagde: ”hvad er det for et Ord, der vil over dine Læber,” istedetfor: ”hvad er det for et Ord, der ikke vil over dine Læber; troer Fr. B. maaskee, der ikke gives saadanne Ord? Accentuationen var endnu temmelig feilfuld.

Hr. Haack's Lohnau var overmaade brav, og blev ondtrent givet saaledes, som Anm. i No. 1 af dette Blad har ønsket det; det vilde være ham en usigelig smigrende Opmuntring, dersom han kunde troe, at hans Ytringer havde havt nogen Deel i denne Lohnaus Forandring.

Om Hr. Lunds Maring gjælder endnu paa meget lidet nær, det samme, som Anm. forhen har ytret. Endnu var Skuespilleren netop det modsatte af hvad Maring skulde være; endnu kaldtes Julie i 2 A. 1 Sc. "han"; endnu fortalte Læssang i 1 A. 6 Sc. "snurrige Ting;" o. s. v. Udfordringsscenen i 2 A. 6 Sc. gik om muligt endnu flattere end ved den første Forestilling, og Skuespilleren udstødte et høit, meget ildelydende, pibende "Ah" som det Heflighedstegn, Forfatteren har paalagt Maring at give Balnau "umærket." I Slutningen af 3 A. 3 Sc. seer Hr. L. ikke engang paa Julie, uagtet han taler meget, om Elskovsguder og Taarer, han opdager i hendes Dine.

Den elskværdige Julies elskværdige Fremstillende, vandt ogsaa denne Gang fortjent Bifald.

Hr. Jordhøi havde ved denne Forestilling rigtigheden givet Balnau mere Styrke og Fasthed.

Fr. Knop kom som Henriette i 3 A. 6 Sc. ind førend Fru Læssang havde ringet, og forundrede sig dog over at der var ringet. Det var enstkeligt at Fr. K. vilde anstrænge sit Bryst saa meget, at man kunde høre, hvad hun sagde.

Jøvrigt var Hr. Wildt som forhen Seesland; Hr. Bruhn Grellmann, og Hr. Tryde Jacob.

Den Kongl. dramatiske Skole.

I Aaret 1804 stiftedes den kongelige dramatiske Skole, bestaaende af unge Elever fra Dands- og Syngeskolen under Bestyrelse og Underviisning af Hr. Instructeur Rosing, der var ene Lærer indtil den 1ste September 1805, da Hr. Professor Rahbek fandtes villig at tage Deel i Bestyrelsen og Underviisningen, der bestod i Declamationsøvelser med, for det meste selvvalgte, poetiske og prosaiske, deels dramatiske deels andre Smaastykker, hvortil i Begyndelsen under hans Veiledning anvendtes to Timer tre Dage om Ugen, og to Dage under Hr. Rosing. Ved den udmærkede Flid og Lærelyst, han hos alle Eleverne, næsten uden al Undtagelse, og hos nogle i en saare udmærket Grad fandt, blev Prof. Rahbek bragt til at give sin Underviisning dagligen, som den endnu fortsættes. Paa samme Tid blev Hr. Ahrensberg antaget, at give Ele-

verne Underviisning i det franske Sprog, som to Timer daglig forfættedes saaledes, at een Afdeling tilbringer den ene Time hos ham, imedens den anden selsætter sig med Declamationsøvelser, og omvendt.

Tiden nærmede sig nu, at Skolen, der var forøget med adskillige meest mandlige Subjecter, skulde aflægge offentlige Prøver paa sin Fremgangs og blev det den da allernaadigst tilladt at give fire Forestillinger paa Hoftheatret, og opførtes da 1) en Prolog, Den gode Fader og Fruentimmerhævn, 2) Sødkendehjærlighed og Harlequin Patriot, 3) Vor Fris og Fruentimmerhævn. 4) Fruentimmerhævn, Harlequin Patriot og Evalds Minde, en Epilog.

Indtægterne af disse fire Forestillinger bleve siden ved en kongelig allernaadigst Resolution skjænkede Skolens Elever og fordeelt imellem dem med Hensyn til deres Flid og Fremgang.

Den paafølgende Sommer forfættedes Declamationsøvelserne daglig under Prof. Rahbek, og læstes i dette Tidsrum de fleste og bedste af vor dramatiske Litteratur, saavel originale som oversatte, Arbejder, deels heelt, deels stykkevis. Med Dec- tober d. 2. begyndte Skolen, i følge kongelig aller-

naadigst Resolution at give egentlige Forestillinger paa Hoftheatret; disse og deres Prøver bestyres fornemmelig af Hr. Instructeur Rosing, imedens Prof. Rahbek med dem, der ikke ved Smykkerne sysselsættes, fortsætter de almindelige Declamationsøvelser. Den franske Underviisning vedvarer ligeledes. I Sang gives Eleverne Underviisning af Hr. Zinck den yngre, Jfr. Buss undtagen, der nyder Underviisning af Hr. Concertmester Dupuy's. De ikke til Balletcorpsen hørende er det Hr. Berg overdraget at undervise i Dands.

Elevernes Antal beløber sig ialt til 25; 11 kvindelige og 14 mandlige Subjecter. De første ere: Jfr. Abildgaard, Ahrends, Basøe, Buss, Borresen, Hedeberg, Knop, Krabbe, Olsen, Sannes, Thomsen; de sidste: Dhr. Bruhn, Haack, Hochbrandt, Jordhøi, Lund, Kungsted, Schjern, Simonson, Tryde, Wildt, samt Drengene Blink, Cetti, Knudsen og Poulsen.

Det Kongelige Theater.

Torsdagen den 4 December: Ægtefolkene fra Landet og Lagerha, et pantomimisk Sørge-
 spil, blandet med Sang. — Denne Ballet hævede endnu stedse sin Rang, og finder endnu samme
 Bifald, som altid, og det med Rette. Den er
 componeret i Aaret 1800 af vor fortjente Balletmester
 Vincenzo Galleari, og den fortræffelige
 Musik, vor utrættelige, saalidet paastjænnede Concertmester
 Schall har sat til den, er Compositionen fuldkommen værdig. Versene, der vist ikke give
 Musiken noget efter, ere forfattede af Justitsraad
 Pram. Uagtet al den Glid, Hr. Tarbasse anvender, føler man dog her saa smerteligen Savnet
 af vor uforglemmelige Mad. Bjørn. Denne sande Kunstnerinde forstod at give Balletten Interesse,
 endog for den i Dandskonstens Indre uindviede; hun indskrænkede sig ikke blot til Føddernes
 Bevægelse, men var Mester af den meest udtryksfulde
 Mimik; hos hende var hvert Led en Tunge, der talte
 høit til Hjertet; kjendeligt tegnede Narserie, Sorg,
 Smerte, enhver Lidenskab i hendes Ansigt, der ikke, som det er hos den Lagerha, vi

nu see, var ubevægeligt, som Ansigtet paa en Mar-
 morbuste. Man erindre sig blot Mad, Bjeru som
 Calypso, Dido, Semiramis; man see dem nu giv-
 ne og man vil dybt føle, hvilket Klenodie, Terpsichore
 for tidligt tabte i hende — Hr. Bournonville gi-
 ver Regner med at den ham egne Taktelighed og
 Lethed; derimod synes han at mangle Dannerken-
 gens Kraft. — Hr. Dahlen er Høfher; han
 begynder efterhaanden at tabe sin Lethed, og derved
 sin Brugbarhed for Dandsen. — Den sømme, kjær-
 lige Thora fortryller os endnu mere end at frem-
 stilles af vor yndede Mad. Schall. Med ligesaa
 megen Følnhed som Natur udtrykte denne Kunstne-
 rinde de forskellige Lidenstaber, hvoraf hun behers-
 kes, som Kjærlighed, Sorg, Skræk, o. s. v.
 Mesterligt var det Sted, hvor Thora med den høies-
 te Forbittrelse over den frigeriske Lagerthas Forsøg
 paa at dræbe sine Børn, river dem til sig og be-
 skjærmer dem for Moderens Raserie; ligeledes var
 Døds-scenen skøn og rørende. — Hr. Poulsen dands-
 ser den svæste Hevding med Styrke og Raskhed;
 derimod synes han, ligesaa lidet som Hr. Bournon-
 ville at have gjort stærke Fremskridt i Fægtkunsten.
 — De smaae Partier, adskillige yngre Dandsere

der have, vise tydeligen hvilken lys Fremtid, der venter vore Balletter; Anm. vil ikke tale om Zfr. Børresen, — nu Solodandsferinde — hvis umiskjendelige Værd Publicum allerede længe har erkjendt og paaskjønnet, men blot nævne Zfr. Lauerwäld, denne Galleotis værdige Eleve, Zfr. Didrichsen, Olsen, Rønne, der alle have aflagt saa utvetydige Prøver paa deres Talent og Fremgang, og givet det sikke Haab, at ogsaa vort Dandsepersonale herester vil kunne undvære Fremmede.

En Prøve af det nyere italienske Theater.

Paa et Theater i Venedig blev, for ikke mange Aar siden, opført en Farce, hvori en Stammende var Hovedpersonen, og denne hans Lyde Hovedindholdet af Handlingen. I en af Scenerne har denne Stammende en Historie at fortælle, som meget interresserer Harlekin; men netop, da han kommer til det vigtigste af den, og Harlekins Opmærksomhed er meest spændt, kommer han høist uheldig-

gen til at stamme i et Ord af en sex til syv Stavelser. Forgjæves stræber han at drage det ulykkelige Ord frem; det bliver siddende i Struben, uagtet han Snesse Gange begynder forfra. Til største Værgrelse for sin utaalmodige Tilhører er han halstarrig nok til ikke at ville bruge noget andet Ord end netop det, og vil heller væles med det i Halsen end vige fra sit Forsæt. Harlekin opramser ham vel et Dusin eenstyvende Ord, men han forkaster dem alle med Foragt, og bliver standhaftig ved sit frugtesløse Forsøg. Han anstrænger alle sine Kræfter, for at forløses med det forulykkede Ord; endeligen kommer det op, men — Ulykke over Ulykke — bagvendt! Nu bliver den Stammeude ganske fra sig selv. Han spiler Munden op, ryster og holder Munden tilbage; nu staaer han der med svulnet Ansigt og Dine, der true at springe ud af Hovedet. Harlekin knapper Besten op paa ham, løser hans Halsbind, vifter ham i Ansigtet med sin Hat, og holder ham Lugtende under Næsen. Alt forgjæves. Endeligen fatter Harlekin en Beslutning, og i den største Angst for at Fortælleren endnu skulde opgive Munden over dette usalige Ord, støder han den med Døden allerede kjæmpende med den knyttede Ræv

for Maven, og nu flyver Ordet lykkeligen ud af hans Mund, saa høit, at ogsaa den fjærneste Deel af de Tilstædeværende maatte kunne høre det.

Tryllesen.

(Fortsat.)

Pottem. Det kan være nok. J seer, Herr Repræsentrant, hvad han nu allerede siger uden Hoved, hvorledes vil han ikke komme til at tale med Hoved?

Figuren med Hoved. J Sandhed! du er en Tusindkunstner. En Frihedsprædikant som han der, kan overalt gjerne undvære Hovedet; saaledes er han netop bedst skiftet til Folketaler. Lad ham gaae ud i den vide Verden, og han omvender hele Menneskeslægten; kun maa han oftere bruge Ordet *Lighed*; det har en uendelig Bifkning; det lyder behageligt, og Nebelen forbinder intet Begreb med det; men da nu en Prædikant uden Hoved falder for meget i Dinene, saa sæt noget paa ham, som seer omtrent saaledes ud.

Pottem. Det skal see, Insulanerrepræsentant.

(En stor Sklynge Mennesker paa høie Stolter komme ind og blande sig imellem de Førrige.)

Den Frem. Hvem er det?

Pottem. Vore Bønder.

Den Frem. Hvorfor gaae de saa høit, og det med en Lethed, som om de gif paa medfødte Fødder.

Pottem. Hvad lærer Bønden lettere, end at gaae høit? see engang Guldepaulletterne paa deres Badmelékoster.

Den Frem. Hvad betyde de?

Pottm. Det er Officierene i Landsbyen. Fogden er Major, Amtmanden Oberst, og Præsten Commandant.

Den Frem. Og hvem ere de smaae Figurer, som løbe imellem deres Been.

Pottm. Ha, ha, ha! det er vore forrige Adelsmænd, vore Hertuger, Grever og Baroner.

Den Frem. Hvor skal jeg finde Ord til at udtrykke min Beundring? —

Pottem. Nu er det den Tid, Raadet samles; vil du følge med, saa kom.

Indledning af Hr. Gummerusses Antikritik.

(See Sædernes Skilderie No. 22.)

Forfatteren af Sædernes Skilderie har i det sidstudkomne Nummer af dette Blad paa en egen Maade gjort sig Umage for at bestride den Mening, jeg i No. 5 af nærværende Blad har fremsat om *Fr. Rosings Epil i Helena*; vel tilstaaer han ikke at have seet det, men han troer dog "at kjende saameget til *Fr. Rosings Talent, Flid og Kunst*," at han gjerne kan finde mine *Utringer* angaaende denne Rolle urigtige.

Hvad Hr. Gummerus finder meest anstødeligt ved min *Bedømmelse*, synes at være det, at den er skrevet paa *Prosa*! og paa denne kraftfulde *Indvending* har jeg intet at svare; dog vil jeg bede Hr. Gummerus erindre, deels at det neppe vilde være rigtigt at skrive en poetisk *Bedømmelse*, deels at det ikke er enhver, der har *Kjæthed* nok til at fremlægge sine *Rimerier* for *Publicum*. *Antikritikeren* anmærker *Pag. 173*, at han "er meget villig til at troe, hvad jeg har sagt," naar han forener det fordeeltige *Begreb*, han har om *Fr. Rosings Talent*, med de *Domme*, andre *Kjendere* have fældet over hendes *Epil*; men uagtet han

troer, det er sandt, troer han dog ogsaa det er overdrevent : ikke sandt! hvorledes dette lader sig forene er mig ubegribeligt. I øvrigt maa jeg ogsaa paa dette Sted ved Ordet "fuldkomment" erindre, at jeg har talt blot om Fr. Rosings Helena, ikke om Fr. Rosing. "Dog — siger han — den ue roesværdige (?) Beprosing — til dette Ord synes Hr. Gunnerus at have stor Kjærlighed" — gaaer endnu an." — At mine øvrige Ord ere Hr. Gunnerus "en omtaaget Gaade" er saare begribeligt, da han den Aften Helena gaves, ikke var tilstæde, og altsaa ikke kunde høre og see de Riddinger, "der hyrede af andre, eller af Vennekab for dem, "der maaskee vare betagne med Jalousie, vilde søge "at nedsætte Fr. Rosings Spil," ikke ved Alarm, men deels ved selv at nægte hende det for tjente Bisald, deels ved at søge at overtale andre til at gøre det, og omtale Kunstnerinden paa en uværdig Maade; det er ubodelig Skade, at Hr. Gunnerus ikke var i Parterret den Aften, for selv heltemodigen at kunne kaste disse paa Døren. Nu bryder Hr. Gunnerus med al Magt løs, og spørger: "hvorledes kan en Sjerne omtaages? (!) Riddingerne kunne dog ikke være

"saa mange, at de kunne omtaage hele Horizonten,
 "over hvilken Stjernen eller Lyset udskyder sine funk-
 "tende Straaler; hvorledes en Stjerne og et saa straa-
 "tende Lys kan omtaages, veed jeg ikke; mig sy-
 "nes, at et Par Stjerneskud fra Stjernen, og en
 "Straale fra Lyset ganske maatte slaae alle Middin-
 "ger omkuld." — Alle disse mange Ord kunde Hr.
 G u n n e r u s have sporet, dersom han havde lagt
 Mærke til det lille Ord "søge;" som "søge at om-
 "taage" har jeg sagt, ikke "som omtaage;" og at
 man ikke altid opnaaer, hvad man søger at opnaae,
 derpaa er Hr. G u n n e r u s og hans Blad selv de
 bedste Beviser. — Næste Gang, Hr. G u n n e r u s,
 naar de maa finde for godt at skrive en Antikritik,
 da bør de rigtigt gjøre det med mere Sammenhæng.

I Søndags gives paa Hoftheatret Gjelds-
 beviset; Søndagen den 14 December er bestemt
 at opføres Paschaen fra Suresne og De
 Stin syge.

For
Skuespilnydere.

—○○○○☆○○○—
Et Ugeblad.

No. 8.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Søndagen 7 December opførtes Gjeldsbrevet, Skuespil i 4 Akter af Jünger oversat af Hr. G. T. Bang. — Et af Jünger's meget gode Lystspil, fuldt af Lune, Bittighed og Munterhed; vel finder man ikke der høittravende Characterer, hjerteangribende Situationer og støiende Endescener, men derfor finder man ogsaa, hvad man i vore Modeskuespil saa ofte savner, Natur; Mennesker, som de gives i den virkelige Verden, lette Situationer, Eenhed i Tonen i Characterene, kort et ordentligt Lystspil, noget, som paa vor Skueplads Dag fra Dag bliver sjeldnere. Endog den almindelige Indvending imod Jünger, at Charactererne i hans Stykker ikke ere nok udtegnede, gjælder her mindre end ved andre Leiligheder; derimod viser hans Menne-

Stekundskab, hans træffende, udtømmelige Bittighed sig her ligesaa klart, som overalt hos denne Lystspildigter.

Hr. Simon sen var som Hr. von Brandt meget hældig, og viste hvorledes man ogsaa kan lægge Interesse i de saa kaldte tørre Roller; han var ganske den gode Fader, der mere er sit Barns Ven end Herre; den Munterhed, Skuespilleren lagde i Rollen, var meget passende, skjøndt det maaskee var den, der var Aarsagi, at Hr. S. ikke er indrede, han skulde være nær de halvhundrede Aar, men som oftest gjorde Hr. v. Brandt til en Mand henimod de tredive, hvilket dog uden tvivl er noget vel ungt for den, der var over fem og tve Aar, da han giftede sig, og nu har en syttenaarig Datter; dette Misgreb er imidlertid saare begribeligt og tilgiveligt; og overhoved maa man heller see Hr. v. B. yngre, naar han dertil interesserer, end i sin sande Alder, naar han dertil kjeder. Særdeles gode vare de Scener, Hr. v. B. har med Caroline, hvor ikke allene Forfatterens Ord, men ogsaa Skuespillerens Tone, Mine og Gebærder tydeligen viste, hvor levende han tog Deel i Alt hvad der angik Caroline. En ilde Bane er det, Hr. S. har, bestan-

digen at slæbe den ene Fod hen til den anden, som ved et Menuetpas; iøvrigt aflægger denne Skuespiller efterhaanden adskillige af sine uskønne Bevægelser og Stillinger.

Den aabne, gode, elskværdige, saa ubestriktelig interressante Caroline gav Jfr. Bassøe med al den Fryghed, Blidhed og Naivitet, som Rollen fordrer *). Særdeles hældigt traf Skuespillerinden den barnlige Nabsked, Caroline stedse viser imod sin Fader; her var ingen Kunst at opdage; Naturen fremlyste i hvert Blik, hver Bevæ-

*) Anm. kunde være fristet til at anvende hvad en anden Kunstdommer, der hader overdreven Roes, i Anledning af Jfr. Buss's Spil som Prosper, har sagt: "hvo saae hende og beundrede hende ikke;" dog vil han vel vogte sig derfor; thi det som Alle beundrer, maa være fuldkomment; og hvorledes skulde han turde vove at sige, at en Rolle, givet af en Begynderinde var fuldkommen, da det ikke engang findes tilladt at sige det om en Rolle, givet af en Kunstnerinde, som ikke alene lover at blive meget for Skuepladsen, men som sikkerligen allerede er det; sandt nok hiiu Kunstdommer kalder overalt i sine Bedømmelser Jfr. Buss snart Begynderinde, snart Kunstnerinde; dog det er Frihed der man vel selv kan tage sig selv, men ingen lunde tillade andre.

gelse, hvert Ord, hvori hendes hele Hjerte saa fuldeligen udgjød sig; saaledes f. Ex. 2 A. 2 og især 3 Sc., hvor Fr. B. med ligesaa rene og bestemte, som yndige og sande Træk tegnede Caroline; man erindre blot den Maade, hvorpaa Caroline fortalte sin sidste Samtale med Meidling, hvorledes den vaagnende jomfruelige Blyfærdighed saa fortræffeliggen blandede sig med hendes Aabenhjertighed og Følelse af Uskyld, og man vil med Anm. sande, at Fr. B. opfyldte enhver retmæssig Fordring, ja vel endog gjorde mere, end man bestemt kunde forlange af en saa ung Begynderinde.

Fr. Ahrends var Fru von Sternau. Fr. Ahrends er den af Skolens vorne Elever, der sjældnest har havt Leilighed til at vise sig paa Theatret; blot i een Rolle (Fru Saint Elme i Fruentimmerhøvn) har man seet hende, og den berettigede ikke til store Forventninger; desto mere hjærkommen var den Flid, Skuespillerinden, ikke overalt uden Hæd, anvendte paa Fru Sternau; og viste Fr. A. end ikke det fem og fyrgetyveaarige Fruentimmer, gav hun dog den giftesyge Enkes Coquetterie med temmelig Natur. Hældigst var den Scene i 3 Act, hvor Fr. St. sidder med Fris paa Græsban-

ken; og i en særdeles passende Tone frembragde Hfr. A. den Replik: "de har ingen sømmere Veninde end mig." Forbittrelsen over Carolines Giftermaal var slet ikke at opdage, ligesom 2 A. 4 Sc. med v. Brandt og Caroline heller ikke lykkedes aldeles.

Hr. Jordhøis v. Meidling var en ikke vel sammenrørt Blanding af Leonard og Dorval.

Fris von Meidling Hr. Lund. Skjænde Hr. L. visseligen er langt fra at give denne Rolle fuldkommen rigtig, giver han den dog saaledes, at den unægteligen bør regnes iblandt dem, Hr. L. spiller med meest Hæd: uden at begaae de groveste Forbrydelser imod sund Fornuft; vel sandt, al Liv, Raskhed og Letsindighed var forsvundet fra Meidling, men der blev dog en Mand tilbage, som i det ringeste ikke var ubehagelig. Rollen havde Hr. L. ikke vel inde, særdeles var han i 4 A. saa svag, at kun faa Replikker bleve sagde uden at endevendes og gjentages.

Hr. Wildt, hvem Josef var betroet, tilfredsstillede end ikke de billigste Fordringer. Den Lethed, Snedighed og Vittighed, der er saa fremstikkende hos Joseph, manglede Hr. W. aldeles. Den eensformige, langsomme, stærk accentuerende

Tone, hvormed denne Skuespiller giver alle sine Roller uden Forskjel, er i høieste Grad upassende til den raske, slinke Josef, der glider let hen over Alt, og ganske overlader sig til sin Bittighed og Lune. Hr. W. er saaledes den anden af Skolens Elever, der har gjort et upældigt Forsøg i et Fag, hvortil især Hr. W. synes at have saa lidet Anlæg. Meget roesværdig er isøvrigt den Næiagtighed, hvormed Hr. W. stedse lærer sine Roller, hvilket vi desto værre saa ofte see vore Skuespillere forsømme.

En ikke let og kun lidet taknemmelig Rolle er Hr. von Ahl bach; Hr. Bruhn skulde udføre den, og neppe kunde den komme i Hænderne paa nogen, der var mindre skicket til at spille en Rolle af det Slags. Naar Stykket næste Gang opføres skal Anm. standhaftig følge Hr. B. paa alle Bildspor og Afveie; denne Gang formaaede han det ikke.

Hr. Rungsted var Krippach, der er saa tyk, "at man kunde slide et Par splinternye Saaler "op ved at gaae rundt omkring ham. "Hr. R. sagde sine Replikker ikke ilde, men derimod søgte han, ikke fornøiet med sin Udstopning, at blive endnu tykkere ved at sætte Maveu frem, og bøie Ryggen indad, aa han derved fik omtrent Figur som Maanen i før-

ste Qvarteer, hvor den bageste Concavitet svarer til den forreste Convexitet.

Hr. Haack gav Stroberg, den vindtørre Agerkarl, meget godt; overhoved lader det, som denne Skuespiller har meget Anlæg til Roller af det Slags; i det ringeste har han som Puff, Kap og Stroberg viist sig meget høfdigt, og sikkert bedre end s. Ex. som Forst.

Det Kongelige Theater.

(Følgende Bidrag er blevet Anm. tilsendt.)

P. M.

Behag at undskylde min Driftighed Hr. Udgiver at jeg forulejliger Dem med disse faae Linier, De vil vel engang imellem trække paa Smilebaanden, men min Mening er god, og denne Omstændighed allene fortjener vist nok at nedensaaende vil blive læst — forkastet — eller finde Deres ærede Bifald.

Tingen, der her vil blive afhandlet er Den Stundesløse af Holberg, et af de Stykker hvor-

om der allerede er sagt saa meget, og hvorom der neppe (og i Særdeleshed af mig) nu kan siges noget Nyt; altsaa bliver Forestillingen deraf det eneste som jeg kan, tør og vil omtale. Wielgeschrei blev givet af Hr. Olsen; hvo som har seet afdøde Ahrends spille Stundesløse, han savner vist nok denne ved at see Hr. O. Hr. Olsen tog (efter min Formening) ikke Rollen gestærkt nok, hans Foredrag var meget for langsomt, og Hukommelsen slog ham stundom Fejl; saaledes i 2 A. 1 Sc. hvor han dicterer Brevet, var han nær ved at springe en heel Replik over, saa der slet ingen Sammenhæng havde blevet i det, ligeledes blev adskilligt sprunget over i 2 A. 2 Sc, dog det kan undskyldes, allerhelst da Stykket blev givet istedet for et andet og Personalet ikke har haft Tid til at igiennemstudere deres Roller.

Pernille blev spillet af Fr. Sølv er og jeg troer upaaklageligt; i Særdeleshed maae man virkelig yde hende Tak, fordi hun gled over Evidighederne, og ikke liig de andre accentuerede dem. Een Ting maae jeg dog anmærke, nemlig hendes Klædedragt, hvilken slet ikke var smagfuld, thi efter min Formening er Pernille ej en af de simpleste Tjenestepiger, med hvilke hun dog denne Aften havde

en frapant Lighed, tillige troer jeg det fuldkomment galt at see enkelte af Skuespillerne klædte fra Besyndelsen af det 18 Aarhundrede og andre igjen efter Nutidens Maade; der er ingen Tvivl om, at det sidste er galt og forstyrrer Illusionen, da Holbergs Mening var at skildre sin Tids Skikke, og altsaa ved Fremstillelsen af en saadan Skildring, hører Nutidens Klædedragt ligesaa lidet hjemme, som om Cæsar i Octavia vilde spille sin Rolle i en sjællandsk Bøndekoste. Indsenderen haaber at Vedkommende sikkert vil tage denne Ting ad notam.

Leonora var Mad. Foersom; hun har kun lidet at sige, og Fremsigelsen svarede fuldkomment til Rollens Størrelse; ogsaa hun var klædt a la mode.

Magdelone var Mad. Petersen i passende Klædedragt efter Tiden; jeg kan neppe overtale mig til at sige noget om hende, da jeg har seet vores uopnaaelige Jfr. Wint her. Mad. Petersen har en Stemme, som er meget passende for Dorcas i Cumberlands Jøde, men heller ikke andensteds; den er fuldkommen jødisk og særdeles stødende for Øret, ja ofte heel uforstaaelig, — men hvor at Mad. Petersen kan overtale sig til det ækle Smadste-

rie med Hr. Kruse i 2 A. 8 Sc. er mig virkelig ufor-
 staaeligt, og jeg haaber at Hr. Kruse og Mad. Pe-
 tersen vil forstaaene Belanstaendigheden for oftere at
 redme i denne Aaledning.

Se ander: Hr. Schønberg. Det er mig i
 Sandhed ubegribeligt hvad Begreb Hr. S. gjør sig
 om denne Rolle: en Pedants; han taler saa hurtig,
 at Tilskuerne neppe kan følge ham, hvilket er det
 modsatte af hvad han burde gjøre; hvorfor han
 brugte det moderne plurale Bene da han talte
 om sig selv, er mig virkelig lige saa mørkt som i
 mine Tanker urigtigt; iøvrigt kunde han sin Rolle,
 men var først klædt efter det 19 og siden efter det
 18 Aarhundredes Smag.

Erich Madsen blev givet saa temmelig dog
 taalelig.

Peter Erichsen var Hr. Kruse, hans
 Spil var nok noget med det rigtigste af det hele,
 ovennævnte Smadserie undtagen. Hr. K. kan være
 forsikkert om, at Gæderne, da Holberg skrev sin Stun-
 desløse ikke vare saa fordærvede, som de nu ere; sel-
 gelig henhører det paaankede ikke til Rollen.

Didsux: Hr. Knudsen. Denne Rolle er
 Hr. Ks. Debut, og er vistnok da blevet spilt min-

dre slet end ved denne Forestilling som omtales, Hr. K. har vant sig til en stug Overdrivels's Bane, som han kun meget stelden svigter; et talende Beviis derpaa er hans Oldfux, hvori han maa ansee det Almindelige, for Folk af en meget ringe Fattes evne da han bestandig naar den skal enten fremsige en Bittighed eller Tveendighed saa forstrækkelig accentuerer den; hans Tydsker var det bedste, og man kan virkelig ikke noksom berømme denne Kunstners Flid, Kundskab med sin Rolle, Paapassenhed og stældne Tienstiver, da han saalænge Indsenderen kan erindre, aldrig har svigtet Publikums Forventning ved pludselig at blive syg; derfor fortjener han den sterke Høragtelse, som den der ivrig opfylder sit Kald, og hvilken vistnok ingen Retsindig nægter ham.

* *

* *

* *

Anm. har ikke troet at burde nægte Ovenstaaende de Plads, skjøndt han er langt fra overalt at være af samme Mening som Indsenderen. — Ganske enig er Anm. med Indsenderen, naar han siger, at Hr. Olsen som Vielgeschrei ikke kunde erstatte vor tabte

ber røbe Leander, hvilket Hr. S. saa meget lettere kunde have gjort, da Hr. Olsen begik den Feil at vende sig bort fra ham og Leonore. — Unægteligen var Hr. Knudsen's Lybster overmaade holdig, og at hans Scener som Oldsur i 1 A. ikke lykkedes saa ganske, er vel ogsaa sandt, derimod kunde Anm. ikke høre, at Hr. K. "saa forstrækkeligt accentuerede" enhver Vittighed eller Tveetydighed; at Hr. K. iøvrigt fortjener enhver's Agt, vil Anm. gjerne troe, men at han skulde fortjene den paa Grund af sin gode Helbred synes forunderligt.

Paa Vaudevilletheatret i Paris spilles i denne Tid med rasende Tillob et til Tidernes Omstændighed sig passende Stykke, med Tittel la Colonne de Rosback. I en af de forreste Loger sidder hvergang sex Invalider, hvilke altid af Publicum modtages med et gjentaget Bravo. Da en Skuespiller den 19 Novb. traadte frem paa Scenen som Adjutant og forkyndte, at Keiseren vilde skjanke Invaliderne den store Fredrik's Skjærf, Kaarde og Dr-neorden, kunde een af disse Invalider ei holde Taarene tilbage; dette blev bemærket af Parterret; alles Dine vendte sig til den Loge, hvori han sad; Huset gjenslød af Klap og Adjutantens Arie maatte gjentages. Den lød saaledes:

Je les porte aux Invalides
Aux amis de la valeur,

A ces guerriers intrepides,
 Tous vieillis aux champs d'honneur,
 Consoles dans leur retraite,
 Par un present si flatteur,
 Ils oublieront leur défaite
 Et béniront leur vengeur.

(Jeg bringer dem til Invaliderne, til Rjathedens Benner, til hine uforsærde Krigere, der alle ere ældede paa Vrens Marker; trøstet i deres Ensomhed ved en saa smigrende Gave skulle de glemme deres Tab og sige deres Hevner.)

Theater Repertoire.

Fredag 19 Eugenie.
 Mandag 22 Bagtalelsens Skole.
 Torsdag 23 Spradebassen, En Times Væsteskab.
 Løvedag 27 Stillerummet, Dito.
 Mandag 29 Strikkepindene.
 Tirsdag 30 Cropolis.

1807 Januarii.

Fredag 2 Helena.
 Løvedag 3 Krigsretten, (for Torsdags Abon. f. 1ste).

- Mandag 5 Skillerummet, En Times Ægteskab.
 Tirsdag 6 Strikkepindene.
 Torsdag 8 Den værdige Fader.
 Fredag 9 Hertugen af Monmouth
 Mandag 12 Skumlerne.
 Tirsdag 13 Krigsbretten.
 Torsdag 15 Ponce de Leon.
 Fredag 16 Indianerne i England.
 Mandag 19 Hertugen af Monmouth.
 Tirsdag 20 Helena.
 Torsdag 22 De syv Mile.
 Fredag 23 Skillerummet, En Times Ægteskab.
 Mandag 26 Brandstatten, Califfen i Bagdad.
 Tirsdag 27 Hertugen af Monmouth.
 Fredag 30 Gyrithe.
 Lørdag 32 Dito.

Nye Stykker i Februarii.

De Halstarrige, Frieren fra Landet, og Don Juan.

Søndagen den 14 December opførtes: De Skinsyge og Paschaen i Suresne; Søndagen den 21 December er bestemt at gives: Lige for Lige, og den botaniske Underviisning.

Trykfeil.

Torriges No. P. 105 L. 8 staaer H o t h e r l. Hereth.

—○○○○*○○○—

For
Stuespilnyndere.

—○○○○☆○○○○—
Et Ugeblad.

No. 9.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Søndagen den 14de December opførtes De
Stinsyge. — Ogsaa denne anden Forestilling
af dette Stykke vandt samme Bisald, som den første
(denne er omtalt i No. 1. af dette Blad.) — Den
Anmærkning, Anm. forhen har gjort, at det syntes
ham skadeligt for den Interesse, vi ber føle for
Kast, naar han viste sig seig, maa han her-
ved tage tilbage, da Mænd, der have seet
Schreder, der paa en Maade er Stykkets Forsæt-
ter, selv spille Kast, forsikre, at ogsaa denne
fremstillede ham som en Eujon. Nøgtet dette er til-
strækkeligen til at bevise, at Stuespilleren ikke feiler
ved at lade Poltronerie see hos Kast, troer Anm. dog,
at denne Skygge i Kasts Malerie er fra Forfatterens
Side urigtigt anbragt, da Tilskuerens Interesse sik-

kert vilde være større for den frække uforfærdede
 Mand, der martredes af fortærende Jalouste, end
 for den bange seige Ustling, der frygter den, han
 holder for sin Kones Elskede, og ikke besidder Mod
 nok til at fordre ham til Ansvar, ja ikke engang tør
 nægte ham noget af hvad han fordrer; nu vil man
 snarere spotte end beklage ham. — Men skal allige-
 vel Rast fremstilles som Cujon, bør denne Svaghed
 ogsaa vise sig overalt; og meget urigtigt er det der-
 for, at Hr. Jordhøi blot ved de faae Replikker,
 hvori denne Feighed udtryffeligen ligger, lader den-
 ne sin Caracteerfeil mærke, men iøvrigt paa mange
 andre Steder endog søger at drille Schönhoff ved at
 lægge et vist Spotterie i sin Tone; og dette maa
 upaatvivleligen være upassende for den frytsomme
 Rast. — Fr. Sannes's Spil som Madame
 Rast var ogsaa denne Gang meget godt; overhove-
 det besidder denne Skuespillerinde en ualmindelig Fry-
 righed og Udtryk i sine Bevægelser, hvilket synes at
 gjøre hende særdeles skicket til de lette franske Sou-
 brette, et Fag, hvortil mange af den dramatiske
 Skoles Elever vise stort Anlæg. Fr. Es. Accen-
 tuation var dennegang i Almindelighed temmelig rig-
 tig. — Hr. Simonsen var som Schönhoff

ikke saa høilig, som ved den første Forestilling; i Særdeleshed mislykkedes 2 A. 9 Sc. aldeles, saavel for Schenhoff som Rast. Paa hvad Grund Hr. S. i 1. A. 5 Sc. gjorde Bernau fra Charlottes Fader til hendes Onkel, kan Unm. ikke begribe. I 2 A. 11 Sc. kom det Spørgsmaal af Charlotte: "nu! kjender De mig?" efter at Sch. længe skal have betragtet hende, ganske uforanlediget, da Hr. S. ikke erindrede at stirre paa hende; derimod var det en Feil af Jfr. Olsen i 1 A. 7 Sc. at følge med Schönhoff, da han gik bort; thi derved nededes han til at sige den Replik: "Faderen skulde dog vel ikke forvandle sig til Rismesteren?.. til Charlotte, istedetfor den bør siges affides. At Hr. S. i 2 A. 9 Sc. udelod den Sætning: "jeg under Dem hende af mit Hjerte, .. var en ubehagelig Feil, da Rast siden i 4 A. 3 Sc. udbrager en Slutning netop af disse Ord. — En Dret trættende Langsomhed i Foredraget fraregnet, var Jfr. Olsen som forhen overmaade brav; dog var 4 A. 4 Sc., hvor der indleb adskillige Urigtigheder, temmelig maadelig. — At Hr. Haack, der bestændigen, naar han talde med sin Herre, staaer med Hatten i Haanden, i 2 A. 12 Sc. naar han taler

med sin Frue, beholder den paa Hovedet er besynderligt. — Fr. Heberg gav Mad. Alsch, skjøndt meget for ungt, ret godt; særdeles var 2 A. 13 Sc. meget hældig. — Simon var ved denne Forestilling i 2 A. 4 Sc. meget rigtigent isert en Frakke. — Susanne gjør unægteligen et meget behageligere Indtryk paa Diet end paa Dret. — Fr. Thomsen gav Lise, som man kunde vente det af hendes Flid og Talent. — Hr. Wildt spillede Bernau mindre gal end forhen; men dog ligesaa urigtigt; Hr. Wildt bebuder isvrigt en nærførestaaende Forestilling af Harlequin Patriot. — Baron Ternas Tjener: Blink; Peter: Poulsen.

Derefter gaves Paschaen fra Suretne eller Fruentimmervennskab, Comoedie i een Akt af Etienne og Gaugiran: Nanteuil, overført ved R. E. Bruun. — Den flave, temmelig udramatiske Anecdote, der ligger til Grund for dette lille Stykke, er ret hældigt benyttet; det var at ønske, at Forfatterne havde anvendt deres Pund paa en værdigere Gjenstand. Udentviol skal Stykket indeholde en Satire over Frankrigs Pigeinstituter, men, ubekjendte med disse Indretninger, kunne vi ikke føle dens Braad. Ogsaa er Madam Dorfaus Cha-

racter aldeles ikke vel tegnet eller vedligeholdt; thi blot een eneste Replik i 1 Sc. viser os de Grundføringer, hvorefter hun opdrager sine Elever, og i den øvrige Deel af Stykket viser hun sig paa ingen Maade som den, der troer, at man blot behøver at kunne synge, dandse og spille Comoedie, for at blive en god Huusmoder. *Isr. Sannes* fremstillede i det Hele ret brav denne Forstanderinde; dog taledes *Stuespillerinden* paa flere Steder for hurtigt, og gjorde det derved end mere paafaldende, naar hun, der ikke overalt var ganske fast i sin Rolle, ubertiden maatte standse, eller langsomt gjengive *Couffleurens* Ord. Heller ikke lod *Isr. S.* see den franske *Gouvernante*, der baade i Dragt og Udsærd burde være et Beviis paa Virkningen af *Mad. Dorfants* Opdragelsesmethode.

Laure, den ældste af Eleverne, var *Isr. Olsen*; skjøndt denne Rolle er den stærke af de tre Elevers, er den dog saare ubetydelig, og vilde, uagtet al *Isr. Os.* anvendte Flid ikke interressere. En meget god Scene, saavel fra Forfatternes som *Stuespillerens* Side, er den sytende, hvor *Laures* saarede Forsængelighed, og *Natalies* og *Uglaes* triumferende

Egenkjærlighed fortræffeligen er udtrykt; ogsaa blev den spillet med en Raskhed og Natur, der viste hvor fortrolig Skuespillerinderne vare med den Character, der her viser sig. Kun sjelden siges noget saa godt og hjerteligt, sou disse tre Replikker bleve sagte: "O! De er ret en Coquette, Jomfrue!.. — "Og De en misundelig Mameselle!.. — "Og Du en storagtig Toffe!.. det var at enste, at Skuespillerinderne altid vare saa bekjendte med Forfatterens Characterer; eller maaskee rettere, Forfatteren med Skuespillerindernes. — Synderligt var det, at Navn t Laure udtaltes paa saa mange forskjellige Maader; nogle sagde rigtigen Lore; andre Laure, ja hun kaldtes endog Laura og Lora. Jfr. Dfens Versrecitation er ualmindelig skøn. — Den "fromme" Nathalie, der er er "en Engel i Blidhed" blev givet af Jfr. Buse, og den "sjelmste, men "uillige oprigtige og uskyldige" Uglæe af Jfr. Ahildgaard. Baade Jfr. B. Sang, og Jfr. U. Pands modtoges med Bifald, ligesom man ogsaa skønnede paa Jfr. Ds. fortræffelige Declamationsvevelse.

Den stammende, stofdumme Dandsmester Flicflac var Hr. Haack, der, paa sit uheldige

Stammen nær, syntes i denne Rolle at være paa sin rette Hylde.

Hr. Simonsen var Perceval, der ligesom de fleste øvrige Personer i dette Stykke er meget ubetydelig. I den tyrkiske Dragt tog Hr. S. sig meget godt ud, og med fuldkommen Sandhed sagde Laure: "O! hvor han er smuk..."

Hr. Rungsted var som Jerome saare uvidende i sin Rolle; udelod adskilligt, sagde mange Replikker for tidligt, gjentog det eengang sagte, og efterlignede den Drukne endog i at snakke uden Sammenhæng. Iøvrigt havde Hr. R. et ikke ilde Greb paa denne Gartner; men det er umueligt at kunne give nogen Rolle med Hæld, naar man har den saa flet inde, som Hr. R. havde denne. Besynderligt maa det synes enhver, at Bestyrerne taale en saa skammelig Hvidenhed, der endog paa vort store kongelige Theat. r, hvor man dog er nogenlunde vant til at høre Souffleuren spille den vigtigste Rolle, vilde være paa faldende.

Hr. Remy: Hr. Ahrends; en lille Eleve: Hr. Krabbe; en ditto Blink. Til de øvrige Umalende vare Skolens øvrige Elever satte i Requisition.

Til Hr. Thortsen, Stud. juris.

"Med Dværge man ei evigen vil stride,
 "Jeg da bortlægger for en Tid min Pen.
 "Naar mindst man venter det opvaagner atter
 "Min Muse løftende Satirens Sværd.
 "Ei er hun Glædens spøgefulde Datter,
 "Ei leger hun i Haabets Rosenkjær.
 "I Tungsinde's Skygger har hun reist sin Trone,
 "Med billig Harme seer hun Tidens Daad,
 "Derfor er hendes Stemme Alvors Tone
 "Og hendes Tale skarp Satires Braad."

Med disse Linier sluttede jeg det andet Hæfte af Ugeskriftet Sædernes Skilderie. Men ikke maa man derfor troe, at det er enhver tilladt at fremkomme med Tiltale mod mig, uden tillige at erholde fortjent Svar. Derfor iler jeg med, medens jeg endnu er i Byen, at afgjøre det mellemværende med mine Antagonister.

"I Tungsinde's Skygger har — min Muse —
 reist sin — Trone."

siger jeg i ovenanførte Slutning af min Epilog, til Læserne, og sandelig det forholder sig virkelig saaledes. Af Naturen udrustet med Liv og Kraft, er jeg nu — ved Kunsten eller rettere ved kunstige Mennesker — uden begge Dele. Stændt min nærvæ-

rende Alder burde nære blide Følelser, nærer den des-
værre kun bittre. Dog bort med disse Erindringer.

Jeg kommer i dette Dieblit fra Skuespilhuset.
Forestillingen af Wessels vittige Kjerlighed uden
Stremper blev givet fortræffelig. Epilogen, som
Hr. Saaby — denne vor muntre Skuespiller —
fremfagde, blev udtrykt med en Følelse, der vid-
nede om Kunstnerens Erkjendtlighed og Iver for at
dyrke Kunsten med samme Held, han hidtil har lagt
for Dagen. Mad. Schall og Jfr. Børresen a)
dandsede og — henrykkede. Glæd Dem med mig,
med hver Dane, at vi endnu er i Besiddelsen af
den alt henrivende Mad. Schall. — Den usæde-
lige og mig aldeles uforjente Opførsel, visse Men-
nesker viste mig denne Aften paa Skuespilhuset, skal
jeg naar jeg taler med Dem mundtlig meddele Dem.
Hvis ikkedet afskyelige Exempel i Fjor med Hr. Assessor
Hest, og hvis De ikke selv havde været Dienvidne til
forhen, at Mennesker, der ikke allene gjøre Fordring
paa Agtelse, men endog give sig Mine af at have

a) Jfr. Børresen dandsede denne Aften intet Solo-
partie, og var vel endogsaa ved sin Maskering
ukjendelig. Nøse hvad man ei har seet, er dog
for galt.

Følelse af Værd for sig selv og andre, ja hvad endnu mere er braute af at besidde Kundskaber og æstetisk Smag, da skulde De neppe troe, at deslige Personer fornødre sig ved sin Opsørsel til at sættes i Klasse med den gemene Pøbel. Dog jeg seer min Indledning bliver for vidtløftig; jeg maa stride til mit Brevs sande Hensigt.

I Deres Blads No. 8. Pag. 115. findes en Note, der allene skal gjælde mig. — Som Svar paa denne tjener: at alle gjerne kan beundre en ung Kunstnerinde*), uden derfor at sige

*) Kunstnerinde er enhver, der spiller offentlig Comoedie a); ligesom De og jeg ere Kunstdommere fordi vi bedømme Kunsten offentlig. For skjællen ved begaer er, enten Kunstnerinden er slet eller god. Jfr. Buxt, som De opholder Dem over at jeg kalder Kunstnerinde, er ikke allene Kunstnerinde men tillige en — ifølge Alder og Dvælse — ret god Kunstnerinde. Hvor mange unge Kunstnere og Kunstnerinder sætter ikke ved deres gode Epil ældre til Skamme.

N. G.

a) Fordi jeg kalder en Maler eller Billedhugger det er Mester i sin Kunst, Kunstner, kan jeg dog ikke kalde hans begyndende Lærling ved dette Navn.

Th.

at hun er fuldkommen a). — Hvo læser (NB. med Eftertanke) D h len slåger s Lyf-pil Aladdin, og maa ikke beundre denne unge Wangs store Digtergenie; men er han derfor som Digter fuldkommen. Jeg troer nej, der er stor Forskjæl mellem en beundringsværdig Ting og en fuldkommen. Og tager man Ordet fuldkommen i en udstrakt Betydning, vil man see, at intet er fuldkomment. — Aldrig har endnu nogen Kunstner været fuldkommen, hvorfor vil De da have, at man skal troe, at en saauung Kunstnerinde, som Tir. Rossing er fuldkommen*).

De kalder hende i Deres Blads No. 6, for en Stjerne og et Lys b), der udkaster sunkende Straaler. Hun er ingen af Delene. En fortræffelig Kunstnerinde, en Prydelse baade paa det større som mindre Theater og en Dame der af alle fortjener uindstrænket Agtelse og af ingen at

a) Heri feiler Hr. Gunnerus; thi hvad Alle, endog competente Dommere, beundrer, maa Alle ansee for at være saa fuldkomment, at det fortjener Beundring, og kan en saadan Gjenstand altsaa gjerne kaldes fuldkommen, forudsat at noget kan kaldes saa.

*) At dette aldrig har været min Mening er allerede tilførn sagt.

a) Det er hun i Sammenligning med de fleste øvrige.

ironiseres a), er hun; men ligesaa lidt nogen Stjerne, som en fuldkommen Kunstnerinde. Og at det gjør mig ondt at en Dame med Hfr. Kossings Dyd og Talenter er bleven til en offentlig Tvist, dette behøver jeg vel neppe at tillægge.

Dette Svar bør være Dem nok. Derfor vil jeg slutte med den venstabelige Anmodning til Dem, at De for Fremtiden, søger mere passende Ord til at betegne Deres Følelser med b), og for alting ikke bruge Satiren mod en Gjenstand, der ingen anden Forsvarsvaaben har end Taushed — og — Foragt c).

Dersom De har Plads og De ønsker at give disse Linier Rum i Deres næste Blad, da gjør De mig paa en Maade en Tjeneste, da jeg ikke vil fort,

a) Hvo har gjort det?

b) Jeg er Hr. G. meget forbunden for hans Venstskab og venstabeltge Anmodning.

c) Dersom Hr. G. mener sig selv ved denne Gjenstand, da gad jeg gjerne vide, om han troer, nogen vilde bryde sig om hans Foragt; foragter han mig igrigt, da er det blot Lige for Lige.

sette mit eget Blad, førend om fjorten Dage, naar jeg kommer fra Landet.

Kjøbenhavn, den 20de Decb. 1806.

N. S. L. Gannerus.

I et privat Selskab er for kort siden opført Ohlenschlägers Freyas Alter. Versene bleve reciterede, og hvor dette ikke kunde finde Sted afsjunge efter almindeligen bekjendte Melodier. Den Interesse, hvormed henved 200 Tilskuere saae det, er et tydeligt Beviis paa, at dette Stykke ville have gjort Lykke paa Theatret, hvor det imidlertid ikke er bleven antaget; thi at Directionen engang havde antaget det og bestemt det til Opførelse gjør intet til Sagen, da den siden, Gud veed hvorfor, sendte det tilbage til Forfatteren, uden at spille det. I høieste Grad besynderlig er overhoved den fjendelige Ulyst, Theaterdirectionen viser til at opføre originale dramatiske Arbejder; medens den dagligen antager de maadeligste Oversættelser af de maadeligste tydske og franske Produkter, lægger alle optænkelige Hindringer i Veien for uendeligen bedre Original-

Stykker, saaledes med Freyas Altar. Anm. kjen-
 der nogle af de Aarsager, hvorsfor det ikke antoges;
 een af dem skal være, at der ingen Moral findes i
 Stykket. Hvor ugrundet denne Anmærkning er, be-
 høver Anm. ikke at vise; enhver vil letteligen ind-
 see, at et Stykke kan være fuld af den herligste Mo-
 ral, uden at Personerne behøve at fortælle den, ind-
 bagt i Sentenser; han vil blot spørge, hvor er
 Moralen i de Stykker, hvormed man dagligen op-
 varter os? skal den søges i Brandskatten eller i
 Dvafsalverne? i Malerne og Ligenes eller i Credito-
 rerne? eller maaskee i Nytaarsgaven og hvad
 disse Stykker mere hedde. Har end Freyas Al-
 ter Pletter, ere de dog sikkert ikke af Usædelighedens
 Rust, og kunne disse enkelte Pletter da afdeles berøve
 det sin hele Glans? Den store Mangel, vi have
 paa gode Originaler, burde gjøre det til en Lov for
 Theaterdirectionen at møde en begyndende dramatisk
 Forfatter med enhver mulig Opmuntring, og ikke
 ved Brangvillighed og overdrevne Fordringer gjøre
 ham kjed af en Bane, der alligevel er saa slørig og
 tung som den dramatiske. Ikke har dette været Til-
 fældet med Forfatteren af Freyas Alter: Publicums
 gunstige Dom, hans egen Bevidsthed, og Følelsen

af hans Kald og Værd have vedligeholdt hans Ild,
og ikke afkræftet af de Hindringer, der mødte hans
første Skridt paa denne Bane, kunne vi snart haabe
at see nye Beviser paa hans utrættelige Fremfærd.

Epilog, fremsagt af Hr. Skuespiller
Saaby efter Forestillingen af Kjærlighed
uden Strømper.

Jkkun endnu et Ord før Dækket falder;
Ei heller mig Merkur til Live kalder,
Ei heller takker jeg hans Slangestav,
At ei endnu jeg bæres til min Grav.
Nei sad han end ved sin Bouef a la mode
Med fuldest Vished kunde man formode
Sohan igjen til Live kommen var
Da han saa kjært et Kald paa Jorden har.

O I Belyndere! Belynderinder!

Den Gunst jeg her saa skjønt stadfæstet finder,
Den Godhed jeg fra allerførste Tjed
Mig fandt opmuntret, styrket, hædret ved,

Den, som mig al min Kraft, mit Mod har givet,
 Den og i Nften vilde mig oplivet
 At komme frem og takke glad derfor —
 Hvi mangler glædest Tak, dog ofte Ord?

Alt er mig Livets bedste Deel heurundet,
 Men Overbærelsen, jeg her har fundet,
 Gjør at hver Gang jeg frem for Eder staaer
 Jeg atter synes mig i Livets Vaar;
 Og som den modtog mig fra første Dage
 Saa den til Banens Ende mig ledsage;
 O, det mit Hjertes første Ønske er
 Næst det, at være denne Godhed værd.

R. L. Rabbe f.

Søndagen den 21de Decbr. opførtes Lige
 for Lige af Jünger. Søndagen den 28de gives
 intet Stuespil. Den 4de Jan. 1807. opføres:
 Gødskenene fra Landet af Jünger, og den
 11te Jan. Trostøb paa Prøve af Lafontaine.

For
Skuespilnydere.

—♦♦♦♦♦—
Et Ugeblad.

—
No. 10.
—

Udgivet af Thorsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Den 21de December opførtes, De to Fædre, eller Underviisningen i Botaniken. (Om dette vakre lille Stykkes første Forestilling see No. 3.) Hr. Simonson fremstillede Forlis; og naar Anm. siger, at denne uden tvivl er een af hans bedste Roller, troer han ikke at behøve at tilføie mere til hans Roes. Roller af det Slags som nærværende, høre til dem, man saa sjelden see taaleligen spillede, og det maa derfor glæde enhver den danske Skuepladses sande Ven, at see Hr. S. med saa megen Hæd vise sig i et Fag, som udfordrer baade naturligt Talent og dyrket Forstand hos Skuespilleren. I 1 A. 8 Sc., hvor Forlis overalt søger at sætte Prosper i Forlegenhed, bør han heller ikke forbigaae nogen Leilighed til at opnaae dette

sit Niemed; derfor burde Hr. S. ogsaa have sagt den Sætning: "og naar man elsker, som Du — Botaniken,," med det tilhørlige Ophold imellem "Du,," og "Botaniken,," da Prosper, naar han hørte ham sige, at han vidste, at det, at han elskede var Uarsag til hans tidlige Morgenpromenader, nødvendigen maatte troe, at hans Forstaaelse med Laura var opdaget; og det var sikkert Forlis alt for behageligt, at see ham i en saadan Forlegenhed til at han skulde lade en saa skøn Leilighed slippe sig af Hænderne. — Fr. Uildgaard havde ved denne Forestilling rettet adskillige Accentuationsfeil og nærmede sig i det Hele mere til det, hun skulde være, den coquette, kjærlige, letsindige, franke Pige. Fr. U. bør omhyggeligen vogte sig for at lade sin Stemme udarte til det pibende, hvilket undertiden indtræffer, især ved Replikker, der skulle siges med Liv og Munterhed; saaledes var den Stemme, hvormed disse Ord: "De forstaaer ham ikke,," i 2 U. 9 Sc. bleve sagde, intet mindre end velklingende. — Hældigere end ved den første Forestilling var Hr. Jordhøis Dorval; særdeles gav Skuespilleren dennegang 2 U. 12 Sc. langt rigtigere og bedre end forhen. — Fr. Busk frem

stillede Prosper med Glid, og uagtet Ann. just ikke kunde see den mandige Anstand, der saa meget er roest hos Jfr. B., lykkedes denne Rolle hende dog særdeles vel. Jfr. B. var ogsaa dennesinde iført en mere passende Dragt, der ikke bidrog saa meget til at vise hendes for unge Alder, som den, Skuespillerinden forhen har brugt. I 1 A. 10 Sc. iagttog Jfr. B. endnu ikke, at Prosper virkelig bør være rørt ved den Replik: "O, min Herre, troe mig, han vil blive rett.. — Gravmand: Hr. Tryde. Meget rigtigten er i et andet Blad anmærket, at Navnet "Gravmand" neppe er velvalgt; ikke allene fordi Characteristiske Navne ikke vel bør bruges, thi her har Oversætteren Originalens ligesaa characteristiske Navn "Rustique" til sit Forsvar, men særdeles fordi et dansk Navn synes at staae temmelig upassende iblant litter fransk. — Flere ere af den Mening, at Gravmand bør tages som en gammel Mand, og bebreide Skuespilleren, at han ikke har gjort det; uden at ville nægte, at Rollen, paa denne Maade tagen, vilde gjøre ligesaa megen, ja maaskee mere Virkning, end Ann. dog aldeles ikke indsee, hvor Forsfatteren foreskriver, at Gravmand ikke maa være ung. Mogle have ant

mærket, at Gravmand nødvendig maa have været i Tjeneste hos Forlis over tyve Aar, siden Dorval, der i saa lang Tid har været i Ostindien, strax veed at nævne ham ved Navn; dog dette maa uden tvivl være en Stjedeslæshed af Forfatteren eller Oversætterten; thi dersom Gravmand kjender Dorval, hvorfor fortæller Forlis ham da i 1 A. 2 Ec. Dorvals Historie, og hvorledes kunde han da være uvidende om Prosper's Herkomst? — Anm. troer aldeles ikke, at det kan regnes Hr. T. til en Feil, at han spillede Gravmand som en ikke gammel, eensfoldig Toffe, og paa denne Maade var Hr. T. meget brav. — Derefter Lige for Lige — (om dette Stykke i næste No.)

Scener af Forførereren, et utrykt Sørgespil.

A n d e n A c t.

F ø r s t e S c e n e.

Wilhelmi (allene).

Lad Kone, Barn og den forførte Pige
Kun raabe høit til mig! — Jeg føler intet —

Dog ligger det saa tungt. paa dette Hjerte,
 Det, som mit Hjerte intet føler for.
 Kan jeg da føle, hvad jeg ikke føler?
 Hvad? eller kan en Kones Stemme ryste
 Saaledes Drehtinden, at den altid,
 Gjentoner: Grusomhed! og Synd! og Straf!
 Bant til den samme Rystelse ved engang
 At have følt sig rørt af denne Torden?
 Hvi blegner jeg for det, som engang farved.
 Min Kind saa rød og blussende af Belyst?
 Hvad har da jeg vel gjort, at Banghed altid
 Forfølger mig? — Forført? — Hvortil? — hvad
 har da

En Kjødets Gjerning med min Sjæl at gjøre
 Og om — De vilde selv; jeg tvang Dem ikke;
 Dog hvissler altid noget i mit Dre
 Omtrent som, Du er Synder! Du skal straffes!
 Hvorfor da? Ha, det svarer ei: men noget
 Er der, som trykker mig her — her — paa Hjertet;
 Hvad er det da? ha! mon det skulde være —
 Jeg troer — ha! mon det er — — Samvittig-
 heden?

Skræk! — Hvi er dette Navn saa frygteligt!
 Men dette er en Værdoms Frygt, der kommer
 Tilbage som en mægtig Fiende, der har
 Tidt seiret, og som Alle frygte; ofte
 Skjøndt svag han vinder, blot fordi han frygtes:

Det er et Skin, en skrækkende Indbildning,
 Vel! jeg vil frie mig fra en grundløs Rædsel!
 Samvittighed? hvad er Samvittigheden?
 En flygtig Tanke! ja! — en tom Bevidsthed,
 Let at fordrive; jeg vil frie mig fra den,
 Men denne flygtige og lette Tanke
 Forsølger mig saa hurtigt, at jeg aldrig
 Kan bortflye fra den, ængstet allevegne.
 Og seer jeg næiere, da er det noget,
 Som ei er Skin, er meer end Skin, er mere
 End Barndoms Frygt; og, om det og er Skin,
 Da er det fra en rædsom blodrød Lue — —
 Ha! denne Gld, som brænder Hjertet, dette
 Fortærte Legeme, som overalt
 Mig følger! Guds Forbandelse og Jorden; —
 Ja! det, det føler jeg — haardt, — saa mit Hjerte
 Sig sammentrækker ømt; — Samvittighed! —
 En Advocat for Handlinger! — thi Tanken
 Er fæl og ræd; men Handlingen var syndig,
 Saa kommer altid Gjerningen tilbage
 Til den, som har bedrevet den, forandret
 Af Ansyn, styg og grim, ei sød som fordem,
 Saa er det! Rosens Blade har jeg nydt;
 Hvad? hvi skal jeg og tage Tornene?
 Usete, af! men uadskilt fra Rosen;
 Saa er det da, at hvo, som plukker Rosen,
 Han plukker og dens tornefulde Stilk.

Men denne Qual besøger alle Dødens
 Ugjæstfrie Børn, stor eller lille, som den fører,
 Faa eller mange onde Vidner med sig.
 Saa har jeg skuet den Ophviiede
 At knæle dybt i Støvet, og anraabe
 Forbarmelse! og Kryster selv at skjæve.
 Ja! — Purpuret, det Hæderspant, det Skjul for
 Al Last, og Dydens Tegn, det saae jeg bæve
 Paa Brystet, og forraade Herrens Angest
 Og sige: "dette Hjerte, som jeg dækker
 Er fuldt af Nag," er lastefuldt, strafværdigt...
 Ei ene bærer jeg den tunge Byrde:
 Nei! mange bære den, og dette trøster;
 Hvorfor? det ved jeg ei; men det var altid
 En Lindring for den Ulyksalige
 Som om af Rummeren, jo flere den blev
 Udstykket til, des mindre fik enhver.

A n d e n S c e n e.

Wilhelmi og Andorf.

Andorf.

Wilhelmi!

Wilhelmi (i Tænker).

Morsomt nok, at en forbandet
 Som jeg har dog en Trøst:

Andorf.

Wilhelmi!

Wilhelmi.

Og kan

Dog tænke noget, skjøndt jeg er forbandet,

Andorf.

Ha! hører Du mig?

Wilhelmi (farer op).

Hører Du?

Andorf.

Du drømmer!

Wilhelmi.

Din sorte Sjæl! gaae! — Er dit Ansigt ikke
Blegt, som om Helvedes Ild alt skinte paa det?
Til Helvede! gaae Daare, gaae! did falde
Forsørte Piger; hører Du?

Andorf.

Hvad er der?

Wilhelmi.

Ha! ha! hvor Du forskrækkes let?

Andorf.

Men Du?

Wilhelmi.

Seg?

Andorf.

Uforfærdet, uden Lige!

Wilhelmi.

Hm!

Andorf.

Harde Du ei lært din Katechismus
Da Du forførte dem, at nu Du drømmer
Bag efter?

Wilhelmi.

Slig mig dog, hvoraf det kommer?

Andorf.

Hvad?

Wilhelmi.

Den forbandede Samvittighed.

Andorf.

En Drøm!

Wilhelmi.

Men sig mig da, hvorfor jeg hæved
Dengang Du talte til mig?

Andorf.

Ogsaa Drømme!

Wilhelmi.

Nei, nei! ved Himlen! ei er dette Drømme;
 Saa maatte jeg jo vaagne, naar jeg vilde;
 Det kan jeg ei; mistroisk, bange, frygtson
 Skyer jeg enhver, som seer mig, ikke veed jeg
 Hvorfor? men saa det synes mig at alle
 Veed at det Hjerte her — her — er lastværdigt,
 At denne Synder, som gaaer saa nedbøiet,
 Er en Forsører, et Uhyre: Hvad!
 Staaer det skrevet uden paa mit Hjerte?
 Saa lader det for mig, da alle veed det.

Andorf.

Men sig mig, hvorfor grunder Du paa dette?

Wilhelmi.

Ved Himlen! ene dette er min Lindring;
 Naar man betænker ret Ulykken, da
 Bortvoiger den som en Snigmorder, der
 Ei vil beskues noie, førend han
 Har fuldført Gjerningen; kun da forsvinder
 Al Fordom og Indbildning, der forskrækker,
 Da bliver Hjertet og langt mere roligt.
 Jeg vil fordrive Tanken ved at tænke;
 Som naar man stirrer længe paa et Lys, der
 Besværer, blændes Øinene ved et
 Velkommet Mørke.

Andorf.

Tænk da kun og sværme!

Hvi vil Du plage mig? hvi vil Du lægge
Din Bægt paa mig? ei er jeg saadan Daare
At jeg vil drømme kun om egne Synder.

Wilhelmi.

Ha! saa skal Du ei tale; Trøst og Lindring
Det venter jeg af Dig. Saa skal Du sige:
"Din Synd er ringe imod min; din Tilstand
Er Himmel imod min; jeg Arme nærer
Ei Haab som Du;.. saa vil jeg, Du skal tale;
Det fordrer jeg, thi Du, Du har forført mig.

Andorf.

Nar! Du befaler mig? og mener Du
Jeg agter halvt saa høit dit Venskab? gaae!
Søg Dig en anden Ven! ha! neppe finder
Du En paa Jorden, som vil være det;
Men ønsker Du en Ven, da vogt Dig for at
Fortørne mig! Kun mig har Du tilbage.

Wilhelmi.

Min Ven allene Du? ha! jeg er dødsens
Nu er jeg dødsens, siger jeg; thi Livet
Er mig forhadet; Nu synes hele Jorden
Mig ret affkyelig, rædsom, og Du selv
Saa hæffelig, saa grim, som selve-Synden;
Alt er forædret; intet fryder mere

Ha! troer jeg ei, at alting nu har klædt sig
 I Sørgebragt for at forskrække mig?
 Og Honning, Honning har indsuget Gift
 For ei at glæde mig. Uffædeligt! hæsligt!
 Og denne Ven til Trøst i al Ulykke!
 Ha! maa jeg ikke bave, blegne, styrte,
 Flye overalt og synke ned til Jorden?
 (Han gaaer.)

Det Kongelige Theater.

(Følgende Bidrag modtog Anm. d. 20de Decbr. med Posten fra Helsingør.)

Jubler med mig! I Faar, som har Sands for
 det Skønne
 Glæder og fryder Jer, — atter vor Jenny
 vi see.

Sun.

Tirsdagen den 23de Decbr. opførtes paa Kjø-
 benhavns Skueplads: Hvordan bærer man
 sig ad i Comoedien, eller: Den bogstave-
 lige Udtydning, Comoedie i een Act, oversat
 efter W. H. Brønne's tydske Original.

Dette lille, ikke uinteressante Stykke, see vi
 sjelden opført paa Skuepladsen, dog saalænge en
 Dilsen og Due skal have deres Fingre med i Spillet

(Synd var det at beskylde dem for deres Hjerner havde Deel dert), maae man vel ønske, at det for Fremtiden maa henligge.

Uden at indlade mig paa, hvorlidet dette Stykkes Moral kan henregnes paa vore Forordninger, i Særdeleshed paa sidste Presselov, der i Sandhed er et saare hæderligt Product af den danske Litteratur, skrider jeg til Udførelsen af Stykket. — Første Scene aabnedes med at Jenny kommer ind, gaaer hen til Bordet, og der finder en Tegnebog, der ligger aaben og hvorpaa staaer: "Til Jenny." "Naar din Vaar er forbi, og det latter mod Enden af min Sommer; o, Jenny! er det da endnu Tid at føle Medlidenhed?" — hvorpaa Jenny udbryder: "Edvin elsker mig, den Edle elsker mig!" og Edwin, (der imidlertid har listet sig ind og kasket sig for hendes Fodder) "Skal evig elske Dem!" — Den Bellklang, hvormed Jenny frembragte ovenfor citerede Ord, og den Følelse, hvormed Hr. Foer som udtalede: "Skal evig elske Dem," gjorde forment Birkning. I øvrigt var disse to, der er Scenens — i det Fag — eneste Fremtids Haab, overmaade brav. — Hvor skjøndt gif f. Ex. ikke disse R. plikker:

Jenny. Hvad forlanger De?

Edvin. Deres Haand og Deres Hjerte.

Jenny. Mit Hjerte?

Edvin. Eller har jeg det alt?

Jenny. Fordi Du skal det fra mig: men jeg vil have det igjen, og give det til een, som elsker mig mere —

Edvin. End jeg? O! saa horer det mig til for evig! —

Tredie Scene aabnedes af Hr. Olsen, der i det han peger paa Edvin siger: "Vil Du see en forulykket Frier, da staaer der een. — End ikke denne Linie udtalede han rigtig. — I øvrigt viste denne Herre, saavel i Usten, som ellers i Almindelighed, at han ga aer Krebsgangen. Foran enhver Replik fremkommer han med et Na — aa — aa —. Hvorfor? det maa Gud vide. Formodentlig er det en Bane fra gamle Tider — Na — aa — høren Sie u. s. w. (See Barberen i den Stundesløse.) — Bedre havde Hr. Olsen gjort, om han pegende paa sig selv havde sagt: Na — aa — aa — Vil I see en forulykket Kunstner, da staaer her een. En affhyelig Monotonie, flaae, stive Armbevægelser, og en grændseløs stor Lyst til at afkopiere vor

fortræffelige Swartz, er forresten det hvorved Hr. Olsen gjør sig fortjent. Den Rolle han havde denne Aften var i sig selv saa interessant, at der netop hører en Olsen til at gjøre den til det den blev — kjedsommelig. Ordskalfatring er hans mindste Synd. — Hr. Due dreiede, medens han fremjagde sine faae Replikker, Hovedet paa hans sædvanlige Manceer frem og tilbage. — Man maae troe, naar man saaledes seer ham i al Høflighed at dreie og vrikke Hovedet, at han var kommen for at bede Fadder, og frngtede for Afslag. Forresten er Hr. Due en af de Akteurer, hvorom der hverken kan siges det ene eller det andet. — At see ham saa sjælden som muligt paa Scener er vel enhver's grundede Ønske. Imidlertid har Hr. Due dette forud for Olsen, at han viser Lyst til Kunsten, medens den anden, daglig viser det modsatte. Nok om disse — Nu tilbage til den elskværdige Jenny og den ædle Edwin. Man erindre blot hvilken Godhed, der lyste af hendes Blik, da hun i 6te Scene siger til Edwin: "vær, naar Elsteren deer, min Broder, og jeg er fornøiet," Og i 7. Sc., naar Edwin svarer: "Jeg skulde kunne holde op at elske Dig? Saa sandt," — Hun da saa træffende som kjøndt siger: "Sværg ikke min Edwin! hvo kan indstaae for sine Følelsers Bestandighed! alt hvad vi kan er ikke at handle imod dem; — Sandhed og Oprigtighed maae derfor udmærke alle vore Handlinger." — "Jeg fører Dig bort," sagde Jenny til Edwin med en Bestemtbed og Energie, der var ligesaa vel udtrykt i Stilling, Physiogo

nomie og Sprog, som den Misnoie, der fulgte de Ord til Edwin, da han vægrede sig at følge hende: "En Uværdig besidder mit Hjerte, som ikke har Mod nok, for bestandig at kunne eie det, til i nogle Minutter at see et suurt Ansigt. Men jeg skal rive det løs fra ham, hvormeget det end vil koste." Ikke fuldt saa vel fremsagde Jenny Replikken i 12te Scene, hvor hun begynder: "Hør min Fader, — o. s. v., og baade her, som og flere Steder, viste hun en Kulde, der ikke var den passeligste; dog, hvor kan man opholde sig over, at en Dame, hvis store Fortjenester bliver saalidet paastjønnet, som hendes, undertiden maa blive kold. Tære at bruge min Pen mod de Uslinge, der sege at nedsette hende, vil jeg ikke. Deres egen Stjændsel og almeen Foragt bør være deres eneste Straf. — Hr. Clausen, havde denne Aften imod Sædvane faaet en god Caracteer, den han (forsaavidt at den kunde vises i de enkelte Replikker han havde at fremføre) meget vel.

Hvad Stykket selv angaaer, da har jeg blot at anmærke, at Sproget er haardt og forældet, og at der findes Borgere s. Ex. den om Næsen, der er den usleste og dumme jeg nogenstinde har læst paa Prænt.

Saavidt om dette Stykke. Skulde nogen finde for godt, som de ellers pleier, at spørge hvorfor jeg har skrevet disse Bemærkninger over dette Stykke, da svarer jeg: fordi jeg havde Lyst.

N. S. L. Gønnerus.

For
Skuespilnyndere.

—♦♦♦♦♦—
Et Ugeblad.

—
No. 11.
—

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Endvidere gaves Søndagen den 21de December:
Lige for Lige, Comœdie i 3 Acter, oversat efter
Jüngers Omarbejdelse af Marivaux franske Original. — Ved denne Jüngers Omarbejdelse har dette
Stykke unægteligen mere tabt end vundet, kun paa
faae Steder er Originalens Lethed, og paa lige saa
faae den ellers Jünger saa eiendommelige Birtighed
og Lune at spore. Scenegangen er slæbende til den
høieste Grad af Kjedsommelighed, og mange enkelte
Scener overdrevent udspilte og udvandede, saaledes
f. Ex. 2 A. 11 Sc.

Hr. Simonsen var Baron Svanholm,
hvilken Rolle han udførte med megen Flid, uagtet
hverken hans Ansigt eller Organ passede til den, i
det ringeste passede ingen af Delene til den Maade,

hvorpaa Hr. S. tog den. Hr. S. gjorde sig Umage for at vise en gammel, jovialst Udelsmand, der har henlevet sin meste Tid paa sit Gods, langt borte fra Kjøbstæder og Kjøbstædnoder, og hvis Suedighed og Bittighed just ikke er saa stor, som han selv troer det. At Skuespilleren undertiden lod denne indskrænkede Bittighed og Mangel paa Tone skinne for stærk frem, er meget undskyldeligt, naar man betragter, at denne Rolle ikke staaer saa langt fra Forlis, som han samme Aften spillede, at jo Skuespilleren let kunde lade dem falde sammen, dersom han tildeelte Euanholm for meget af Forlis's Fiin-
hed. Paa flere Steder fortaiede Hr. S. sig; een af de værste Fortællser var, at Baronen i 1 A. 2 Sc. sagde: "jeg har endnu aldrig hørt, at der er kommet noget godt ud af et lykkeligt Ægteskab, .. istedetfor: "af et tvunget Ægteskab.

Udelaide havde i Jomfrue Olsen en fortræffelig Fremstillende; i Særdeleshed gaves de Scener, hvori Udelaide viser sig som Soubrette, med saare megen Kunst og Hælb. Overmaade hældigen udtrykte denne haabefulde Skuespillerinde fra Scene til Scene den gradviis stigende Lidenskab for Greven, der, tilligemed den saa vel fremstillede

Ramp imellem Fornuft og Hjerte, er det, der indtager os for den elskværdige Abelaide, hvis fortræffelige Sjel her viser sig i det rene Lys. 1 A. 1 Sc. var den mindst hældige; i 3 A. 4 Sc., hvor der ved en Replik staaer foreskrevet: "med største Jib, .. iagttog Jfr. D. ikke dette; overhovedet synes alt stærkt lidenskabeligt ikke at høre til den Klasse af Roller, hvori Jfr. D. viser sig hældigst; den foldere, mere raisonnerende Lidenskab synes derimod at være denne Skuespillerindes egentlige Fag! Hermed vil Anmelderen aldeles ikke sige, at han anseer Jfr. D. for udygtigogsgaa til mere lidenskabelige Roller; tværtimod, han troer bestemt, at Jfr. D. altid vil spille dem correct, endskjøndt hendes Hjerte vel ikke overalt vil følge hendes Forstand! Det er overhovedet Alm. Mening, at det sande Talent, forenet med en nogenledes dyrket Forstand, aldrig i noget Fag eller i nogen Rolle kan være slet, med mindre uadvortes Omstændigheder skulle give Anledning dertil; imidlertid anseer han det dog for urigtigt, især for Begyndere i Kunsten, at spille i flere Fag, da nødvendigen deres egentlige Roller maa lide derunder; aldeles ubegribeligt forekommer det derfor Alm., at den dramatiske Skoles Bestyrere lade

enkelt af Eleverne træde frem i de meest forskellige Roller, f. Ex. Hr. Simonsen, der spiller Schönhoff og Swanholm, Lessang og Forlis, Frist og Olby og Frig Froburg o. s. v. Efter Alm. Skjønne ere Roller som Lessang og Olby, vel ogsaa som Forlis, de, hvortil Hr. Simonsen burde indskrænke sig; ikke fordi han er stet i de øvrige, thi ogsaa her kan ovenanførte Mening anvendes, men fordi hine sikkert vilde komme til at lide ved det.

Carl Swanholm er en yderlig tør og kjedsommelig Rolle; Hr. Bruhn spillede den, og, nogle lattermilde Grimasser fraregnede, gav han den ikke stet.

Som Grev Edelshjold viste Hr. Schjern sig for første Gang paa Stuepladsen. Denne Skuespiller udmærker sig ved en veldannet Figur, og Utvungenhed paa Theatret; derimod er hans Organ ham meget imod, særdeles er det uskikket til det Fag, hvortil Hr. Sch. isvrigt synes at have meest Anlæg. Hr. Sch. veed hvad han siger, han fatter og føler det, men mangler stundom Evne til at gjengive det, han har fattet og følt. Dersom Hr. Schs. Organ med Tiden kan blive mindre stødende, hvil-

ket Anm. sikkert troer, vil han visseligen blive en meget brugbar Skuespiller.

Nærværende Rolle er langt fra at være af den Sort, hvori Debutanter *) i Almindelighed fremtræde, den har ingen Bravourscener, eller Steder, hvor Skuespilleren i Kaserie forlader Theatret, og saaledes erhverver sig Bifald. Hr. Sch. gav den meget vel, særdeles de to sidste Acter; dog syntes han i 3 A. 2 Sc. for tidligt og for stærkt at lade Greven skinne igjennem. Uophørligen at betragte Fingerenderne er en ilde Bane, som Hr. Sch. bør sege at aflægge.

Jfr. Thomsen var som Lise aldeles ikke paa sin rette Plads. Uagtet al den synlige anvendte Flid, Jfr. T. ikke lod savne, var hun dog ikke istand til at vise den høie, eller maaskee rettere lave Grad af Coquetterie, Lis's Rolle saa nødvendigen fordrer. Denne Rolle havde uden tvivl været rigtigere besat med Jfr. Buss. eller Jfr. Uildgaard, eller maaskee rigtigst med Jfr. Hedeberg.

*) Anm. troer gjerne at kunne kalde Hr. Schjern Debutant, skjøndt han saare vel veed, at de egentligen saakaldte Debutter ikke finde Sted iblandt Eleverne.

Johan: Hr. Lund. Denne Rolle er af den Natur, at den morer og derved tilvender sig og sin Fremstiller Bifald, endog ved en maadelig Behandling: Hr. L. udferte den ikke uden Hæd, og var denne Johan unægteligen det Beste, Anm. erindrer nogenstinde at have seet af Hr. L. Meget passende var den opblæste Mine, lydende Tone og storagtige Udfærd, Skuespilleren viste. Noget mere Ydmyghed imod Greven havde ikke skadet, da hans Herremine endnu mere var blevet hævet ved Contrasten; ogsaa for Skuespilleren gjælder den gamle Replik: *opposita, juxta se posita, magis illuscescunt.* Med meget mere Pathos og Svulst burde Hr. L. have sagt adskillige Replikker, f. Ex. den: "Mennesker og Engle! hvor er jeg? min Lykke overvælder mig, den river mig omkuld; den tager Livet af mig. Har I hørt det, I Elementer! hun elsker mig?.. da netop det comiske ligger i denne kunstlede Henrykkelse, der paa en saa saare pudseerlig Maade afbrydes ved det, at han tager en Pris Tobak og derpaa ganske rolig spørger: "altsaa elsker De mig virkelig?.. Alt for tugtig var Hr. L. i 2 A. 2 S., da han neppe berører Lises Haand med Læberne, istedetfor uophørligen at kysse den, hvilket ikke allene udryk-

feligen faaer forefrevet, men ogsaa tydeligen ligger i den Replik: "men skulde jeg da ikke lange til, naar der sættes saadanne Læfterbidstener for mig?.."

En Tjener: F. B l i n k.

Et par Ord om det Bedeljarlsbergste Selskab.

Det Bedeljarlsbergste Selskab, der i nogen Tid har givet Forestillinger her i Byen, har nu ophørt dermed, og spiller blot i Helsingør. Anm.: var ikke tilstede ved den Forestilling af Pebersvendene, som Hr. Assessor Høst i sit Blad "Theatret." har omtalt, og troer altsaa gjerne, at dette Stykke er blevet udført med megen Hæd, og fortjener al den Roes, Hr. Assessoren tillægger det; imidlertid kunde denne Bedømmelse over et enkelt lykkeligt udført Stykke let lede til en Idee om denne Trups Fortræffelighed, der dog uden tvivl ikke vilde være aldeles rigtig. Anm., der flere Gange har bivaanet dens Skuespil, vil derfor herved kortelig meddele sine Tanker om dette Selskab, for saa vidt det er muligt at dømme efter de tre, fire Forestillinger, han

har seet. Selskabet bestod, saavidt Anm. erindrer, af 8te mandlige og 5 quindelige Subjekter, Blandt disse sidste fortjener sikkerligen Mad. Golding den første Plads; kun i een Rolle saae Anm. hende — som Fru Warning i Epigrammet — men hun udviklede i den saa megen Talent og Correct-
 hed, at han er overbevist om, at denne Skuespillerinde, i det ringeste i lianende Roller altid vil være meget brav. At anstille Sammenligning imellem hende og den Westerinde, vi i samme Rolle beundre paa det Kongl. Theater, vilde være ubilligt i høieste Grad, og man kan sandeligen være en ikke allene upadflagelig, men endog meget god Skuespillerinde, uden at kunne udholde en saadan Sammenligning. Mad Golding lod overhovedet til at være ganske frie for de mange og mangehaande Provincialtheaterunoder, og syntes at have en saa correct Skole, at det forekommer Anm. ubegribeligen, hvorledes hun har kunnet faaet og vedligeholdt den iblandt Mennesker, der, om ogsaa nogle af dem ikke mangle naturligt Anlæg, dog næsten alle ere paa Afvete.

Fr. Falk har ustridigen Talent, og mangler heller ikke Theatervanthed; hun har en behagelig Figur, og synes at forstaae sin Rolle; derimod fore:

kom hendes Stemme Anm. noget for skingrende, og det lod, som om hun aldeles ikke havde den i sin Magt, eller efter eget Tykke kunde modificere den. Rose i Corsicanerne synes at være hendes Triumf, men derfor fandtes der ogsaa i hendes øvrige Roller næsten altid Spor af Rose og Roses Naivitet. Som Frederike i Epigrammet viste Jfr. Falk sig sin Moder værdig. Ved de sidste Forestillinger opførte Jfr. Falk at spille, og hendes Plads besattes med en Jfr. Møgel — et bedrøveligt Bytte! — Siden om denne.

Fra det naturlige Talents Side kan Jfr. Hammer gjerne maale sig med de to Ovennævnte, men sikker ikke fra Kunstigtighedens Side. Af udvortes Omstandigheder er et underligt Kunstlet, samligt Organ og en meget forfyldt Figur, hende imod. Jfr. Hammer er forstand og er i Almindelighed ikke ubekendt med sin Rolles Mand. Hendes naturlige Anlæg havde visseligen, dersom det fra Begyndelsen var kommet under en rigtig Behandling, gjort hende til en meget brav Skuespillerinde. Anm. saae hende i den Rolle, der skal være hendes bedste, Grevinde Orsina, og han vil tilstaae, at uagtet det saare meget vilde og uregelmæssige, der dog ogsaa fandtes mange gode og rig-

eige Træk, hvorfor *Isr. Hammer* rigtig nok mere bør takke Naturen end Kunsten. Som den muntre, lette *Natalia* i *Corsicanerne* var *Isr. Hammer* aldeles ikke paa sit Sted; bedre havde hun uden tvivl været som *Ottilia*.

Som *Fru Lowe* i *Epigrammet*, *Ottilia* i *Corsicanerne* og *Claudia* i *Emilie Galotti* saae *Ann. Isr. Rumprecht*. *Isr. Rumprecht* er en fød Sægerinde og har kun i søie Tid været Skuespillerinde i Danmark, man vil derfor letteligen begribe, at hun, uagtet al anvendt Møie, taler lige saa meget tydsk som dansk, hvilket naturligviis ikke gjør det behageligste Indtryk paa Øret. Denne Skuespillerinde fremfører sine Roller, i det hun altid vugger med Armene. I hendes *Claudia* sandtes imidlertid adskillige ikke flatte Steder, der, oversatte paa dansk, vilde have fortjent Bifald. Maadelig i høieste Grad var derimod hendes *Ottilia*. En rank, velbyggt Figur er denne Skuespillerinde til megen Fordeel.

Isr. Nitzel, der skulde indtage *Isr. Falks* Sted, er vist nok et saare maadeligt Subjekt. Et temmeligt heldigt Organ er det eneste, der anbefaler hende. I to Roller saae *Ann. hende*, som *Lovise*

i Epigrammet, og som Emilie Galotti, og Mage til Emilie er neppe tilforn seet, ikke at tale om, at hendes corpulente Figur er saa aldeles stridende med det Billede, man har dannet sig af Emilie, den ængstelige, fromme, gudsfrygtige italienske Pige. Lavkomiske Roller troet Anm. at være de eneste, hvori denne Gøglerinde kunde taales; men hun vogte sig vel for at fremtræde i Roller som Emilie Galotti. Ved denne Leilighed kan Anm. ikke forbigaae et Indfald af Doctor Meza, der, da Emilie Galotti sidst gaves i Helsingør, og Dækket ved en Feil i Maskineriet ikke vilde bære sig mere end nogle Fod, svarede sin Sidemand paa Parterret, der spurgde om Aarsagen til denne Standsning: "jeg væder, det er Lessings Land, der vil holde Dækket tilbage." Det pudseerligste ved denne Anecdote var, at adskillige af Skuespillerne, der fik dette Svar at høre, ansaae det for en ikke liden Compliment.

Endnu er der en Jfr. Høi, hvem Anm. kun saae som Page i Emilie Galotti.

Det mandlige Personale bestaaer, hvis Anm. ikke feiler, af D herrer Holst, Hertz, Torp, Raadvad, Meyer, Rosing, Christophersen og Hendrichsen. Om disse i næste No.

Scener af Forføreren, et utrykt Sørgespil.

(Fortsat.)

T r i e S c e n e.

Andorf (allene).

Han gif. — — En morsom Rolle spiller jeg;
Om den er lidt forbandet, lidt satanisk
Hvad skader det? Forbandet af en Præst,
En hellig Nar, hvor vilde saadan En
Ei grine stygt, naar han saae, hvad jeg gjorde!
Forføre Manden, smigre Konen, bringe
Ulykke allevegne! meget moersomt!
Hvor vilde ikke Præsten see og dømme
Mig til det skumle Helvede og Døden?
Dog er det ei saa galt endda, og om der
End kryber lidt om Hjertet hæ! saa er det
Dog ikke værdt at tale om; og tys!
Lad Ingen mærke det! — men ret alvorligt!
Nu er jeg saa paa Veien, at ei Gud
Kan trække mig tilbage, om han vilde;
Nu slentrer jeg som før, gjør, hvad jeg kan
Og kommer saa til Døden og til
Det skumle Helvede, som Præsten sagde
Hm! Gladder! Gladder! var det vel alvorligt?
Sy! — dette var kun Spøg; saa maa det være
Men ret alvorligt, ret betænkt, saa veed jeg

Dog heller ingen anden Ende paa det
 Ha! hvad er det min Sag? nu vil jeg ikke
 Nu vil jeg ikke plage mig med Drømme
 Lad denne Gift ei komme i mit Hjærte!
 Du griber vældig om i Saaret, see!
 Jeg er jo rolig, naar jeg vil; o herligt!

Racine, betragtet som dramatisk Forfatter.

(Efter Schinck.)

Den næste Plads efter Voltaire iblandt Frank-
 rigs dramatiske Skribenter fortjener unægteligen Ra-
 cine. Ikke allene opnaaer han i sin elegante Stil
 og rene og fortræffelige Versification næsten denne
 første franske Tragoedieskriver, men der hersker ogsaa
 i hans Karaktertegninger en Sandhed og Fjinhed,
 der ikke vilde lade noget tilbage at ønske, dersom han
 ikke havde skrevet under og for Ludvig den stor-
 tende, under og for den Tids Franskmænd.
 Et Hof, som uagtet Krigens Flamme luede høit,
 dog overalt gjentonedes af Elskovsful, og det i en
 Galanteritone, som ikkun et Hof — i hvis Atmos-
 phære ingen uforsalstet Følelse kan trives — kan

bibringe, et saadant Hof maatte nødvendigens vlrke til Skade for Sandheden paa en af det protegeret Digter. Heraf kommer det, at ikke allene alle Raaiske Tragoedier blot aande Kjærlighed, men at ogsaa hans elskende Grækere og Romere meget ofte kun ere forelskede Franskmænd med græske og romerske Navne. Ligesaa lidet som dette paa den ene Side lader sig nægte, ligesaa lidet kan man ogsaa paa den anden Side mistjende de træffende Strøg, hvormed han meget ofte udtrykker Lidenskab og Følelse. Ikke sjelden møder man hos ham Steder, hvor han meget høveligen gjør sig de gamle Grækeres Land eieudommelig, og hvor han taler ligesaa meget af Hjertet som til Hjertet; kun er endogsaa paa selve disse Steder den Kolorit, som han giver sine Karakterer og deres Følelser's Udtryk, alt for let og behagelig, med eet Ord, alt for fransk for Tragoediens Bæredighed: en Bebreidelse, der vel til evig Tid vil ramme den franske tragiske Muse, ligesom denne Nations Theaterstykke altid bliver den samme, om den ogsaa nu, ved dens Statsforfatnings fuldkomne Forandring, viser sig hist og her i en anden Skikkelse.

Sørgespillet Alexander blev 1666 først givet af den Moliereske Theatertrup og faldt igjennem.

Siden spillede Skuespillerne i hotel de Bourgogne det, og det fandt almindeligt Bifald. Heller ikke her, er Racine endnu hvad han siden blev.

(Fortsættes.)

A n e c d o t e.

Da Voltaire i Maret 1750 havde skrevet sit Sørgespil Orestes, og dette første Gang skulde opføres, havde han den Forsængelighed at lade forfærdige nye Comoediebilletter til den Forestilling, hvorpaa følgende var trykt:

O. T. P. Q. M. V. D.

(omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci.)

Et vittigt Hoved havde det Indfaldt at forklare disse Bogstaver saaledes:

Oreste, tragoedie pitoyable, que Monsieur
Voltaire donne.

En Revfelse, som den forsængeligste af alle Nationers og alle Tidzalderes Poeter vil have fortjent.

Den 'dramatiste Skole' er for nyligen' foretaget med et nyt Subjekt: Fr. Rosentilde, den samme, der ifjor viste sig saa uheldigen som Henriette i Erindringen. Dog kan Fr. Rosentilde egentligen ikke betragtes, som Eleve af Skolen, da hun blot har Tilladelse at bivaane og deeltage i de daglige Deklamationsøvelser, uden derfor at betræde Hoftheatret. Hensigten dermed er, at hun skal danne sig saa meget, at hun strax kan vise sig paa det Kongl. Theater, hvor hun allerede i forrige Aar skulde have debuteret som Eugenie, men ved indtrufne Omstændigheder forhindredes. Fr. Rosentilde har tilforn været engageret ved Hr. Instruktør Schwarzes Theater, og under denne Mandes Veiledning har hun ogsaa hidtil dannet sig for Theatret.

I Søndags opførtes paa Hoftheatret: Søndskendene fra Landet. Paa Søndag gives Trostak paa Prøve af Lafontaine. Den 18de Januari opføres intet Stuespil, da Theatret benyttes til Maastrade. — Om Stillerummet i næste No.

For
Skuespilnydere.

—○○○*○○—
Et Ugeblad.

—
No. 12.
—

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

—
Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.
—

Den 4de Januari 1807 opførtes paa Hoftheatret: Sødskenene fra Landet, Comedie i fem Akter af Jünger, oversat ved N. T. Bruun. — Akter et af Jünger's mindre gode Stykker, men som dog meer end en "Lige for Lige," viser sin Forfatter's udmærkede Talent og Kald til at være dramatisk Skribent. Jünger har ogsaa her fulgt sin Sædvanne, at blande flere Handlinger sammen, hvilke undertiden kun ere hæftede sammen med meget løse Traade; saaledes er i nærværende Stykke hele Eptafoden med Fridau og Lov se ikke alene ganske unødvendig, men den kjæder endog, og opholder Hovedhandlingens raske Gang. Forfatteren har ogsaa undertiden indladt sig i lange Afhandlinger om Materier, der have ligget ham paa Hjertet, men som

ikke interessere Tilskuerne; saaledes kunde f. Ex. Undersøgelsen af hvad et Skuespil er, uden Skade været udeladt, ligesom den lange Snak om Comedier, uagtet de mange skjønne Sandheder, den indeholder, gjerne kunde have været meget forkortet. Enkelte Steder i Oversættelsen synes at vise, at Oversættelsen har havt i Sinde at localisere Stykket, men han har gjort meget vel i ikke at udføre dette Forsæt, thi skulde dette Stykke localiseres maatte en meget stor Deel af det, blandt andet næsten hele første Akt, ganske omarbejdes. At Stykket isørigt ikke, som nogle ville paastaae, mangler al Interesse, seer man tydeligen deraf, at det uagtet den saare maadelige Forestilling, dog ikke misbagede.

Overst paa Personernes Liste staaer Fru Pittini, og denne Rang høvdede Jfr. B. uft meget vel. Biedermann characteriserer i 2 A. 2 Sc. Fru Pittini med saae Ord meget rigtigt: "Utter Overgivenhed! den Kone er fornuftigere end hun vil synes, .. siger han, og af disse Ord kan man tydeligen udvikle Fru Pittinis hele Character. Denne viste Jfr. B. meget rigtigten ved at fremstille hende som et Fruentimmer, af Naturen udrustet med Forstand og Vittighed, der længe havde været indstran-

fet af en gammel, knarvurren Mand, men nu ved hans Død var blevet Herre ikke alene over en stor Formue, men ogsaa over sin Frihed, som hun nu først tilfulde begynder at bruge til at bekriige hele Mandkønnet, som hun dog, da hendes Hjerter alt har valgt, blot bruger til Tidsfordriv. Overordentlig hældig fra *Jfr. B.* Side var 4 A. 8 Cc. med Bierring, hvor Pittinis Bittighed, Forlegenhed og Kjærlighed saa fortræffeligen udtrykkedes; den eneste Urimelighed var, at et Fruentimmer med Pittinis Aand og Hjerter kunde falde paa at elske en saa hjerne- og hjerteløs Figur, som den Bierring, Hr. Lund viste. *Jfr. B.* bør vogte sig for i lange Resplikker at nedsluge de sidste Staveller af et langt Comma eller Punctum, hvorved hun undertiden bliver noget utydelig.

Hr. Simonsen var Biedermann, men var langt fra at spille den saaledes, som man med Føie kunde vente det af ham. Han forseilede ganske Personens Character, eller rettere, gav ham aldeles ingen; thi et Menneske, der skifter den saa ofte som Hr. Ss. Biedermann, har ingen, og en saadan Inconsequenthed kunde neppe noget Sted anvendes urigtigere end hos den faste, ligefremme,

tænkende, brave Biedermann. Den saa skønne Scene i 3 Akt, hvor Therese røber sin Tilbeielighed for Biedermann, mislykkedes temmeligen fra begge Sider, og den declamatoriske Tone, hvori Hr. S. sagde de sidste Replikker kunde ikke opvæie den Mangel af sand Følelse og indvortes Varme, han viste hele Scenen igjennem. De Steder, hvor Biedermann viser sin Tænkemaade og sine Grundsaetninger, vare de ihærdigste for Hr. S., og var han ikke der Manden paa 39 Aar, som Overbeviisning og Omgang med Mennesker har dannet til det, han er, men en slappet 20aarig Nar, som, uden Jld og Fyrighed, affecterer Melankolie og Menneskeforagt. Meget gode derimod vare 3 A. 3 og 4 Sc.

Biedermanns Niece Louise Bürgel gav Jfr. Abildgaard tildeels paa en Maade, der viste hendes Slægtskab, thi ogsaa i hendes Spil fandtes samme Characterløshed, som i hendes Dufels. Jfr. A. affecterede for meget Naivete, og det Strøg af Uengstelighed, der bør findes hos Louise, udtrykte Skuespillerinden aldeles ikke. Iøvrigt fandtes der mange meget gode Steder i denne Rolle, s. Ex. Scenen med Benedict i 4 A., hvor Jf. A. var overmaade brav.

Eduard Fridau: Hr. Bruhn. Denne Rolle er allerede fra Forfatterens Haand saare kjedsommelig, og blev det i en endnu høiere Grad ved Hr. B's Behandling; men var end Rollen tør, var Skuespilleren desto moersommere, særdeles i 5 Akt, hvor han tog sig særdeles godt ud i den urimelige Kjole, han var iført. Urigtige Accenter synes Hr. B. at være stærk i, ligesom det uden tvivl maa være ham umueligt at være sit Hoved lige, thi det hviler altid med sværgtende Winer snart paa den høire, snart paa den venstre Skulder.

Som Baron Wandel, som overalt i Cavalierfaget, synes Hr. Haack ikke at være paa sit Sted; han mangler aldeles den Lethed og ton, som vel endogsaa i overdreven Grad bør findes i Roller som nærværende; Hr. H. var langt fra ikke den pudseelige, charmante, vittige Abekat, som Fru Pittini i 2 A. 3 Sc. kalder ham; ikke engang Abekat var han, uden for saa vidt, han uhældigt efterbede den store Verdens Tone, og netop i denne og i denne eneste Post maa han ikke være Abekat. Ikke meget vel var Rollen memoreret; strax i den første Scene, Baronem har med Biedermann, bleve adskillige Re-

plikker oversprungne, og hele Stykket igjennem endevendte og omkalfatrede Hr. S. sin Rolle.

Hr. Lund var som Lieutenant Bjerring temmelig maadelig og uden al den Tid, Rasthed og Mandighed, det Menneſte nødvendigen maa beſidde, der ſkal vinde en Pittinis Hjerte. Det er beklageligt, at Hr. L., der af Naturen har et ſaa behageligt Organ, forfalder til den meeſt utaalelige Monotonie; al anvendt Glid paa at rette denne Feil vil være forgjæves, ſaa længe Hr. L. søger Aarsagen i ſin Stemme. "Vil Du undgaae Monotonie, maa Du trænge ind i din Forfatters Aand; er en af de ypperlige Aphoriſmer, hvoraf ſaa mange træffende kunde anvendes paa Skueſpillerne ved vore Theatre, der findes i den af Hr. Foerſom nyligen udgivne intereſſante Rommebog for Skueſpilyndere; denne Anmærkning burde Hr. L. rette ſig efter, og ſikkert vilde da hans Monotonie forſvinde. Uagtet Overſatteren, der ſikkert har havt en Ahneſe om i hvis Hænder denne Rolle vilde falde, har ladet de af Bjerrings Ord, der ſkulde have ſtærk Accent, trykke med ſtorre Stil, glemte Hr. L. dog ofte at give Ordene deres tilberige Tryk; ſaaledes i 4 A. 8 Sc. ved en Sætning: "det var og ſaa en Venus, der gjorde ham men-

nesselig, „ lagde Hr. L. ligeledes ingen Vægt paa Ordet ” ogsaa, „ hvorved det Galanterie, Bjerring skulde sige, paa en Maade forvandlede til en Uartighed; ligeledes accentueredes ei heller Ordet ” De, i den Sætning: imod De Vaaben, De serer, hjælper ikke al Verdens Harnister, „ o. m. a. St.

Benedikt Halter: Hr. Schjern. Benedikt er et Menneske paa 30 Aar, uden Opdragelse og Kundskaber, nylig kommen til Hovedstaden, og ved Hjælp af sine Penge i den store Verdens Brimmel. Lyk til at efterligne den Tone og Levemaade, han der har lært at kjende, er et udmærket Træk hos ham, men hans fuldkomne Mangel paa alle nødvendige Forkundskaber gjør, at Plumphet og Uflebenhed overalt skinner frem. Han er godhjertet og adel, men ucultiveret. — Ikke ganske rigtigt gav Hr. Sch. derfor sin Rolle, thi den Bondeagtighed, Benedict skal vise istedetfor Uvungenhed og Verdensstone, saaes kun sjelden; men dette, rigtig nok meget characteristiske Træk, som Hr. Sch. ikke gav, fraregnet, udførte han sin Rolle med megen Hæd og Flid: sandt nok, en saadan Rolle spiller sig selv, men den kan dog ved en god Behandling vinde i Interesse. Overmaade vel gif Scenen

med Louise, hvor imidlertid ovenanferte Bebreidelse især passer; dog noget for liden Plumshed er paa dette Sted bedre end for meget, der letteligen kunde gjøre Benedikt til en Gjenstand for vor Latter, og saaledes berøve ham noget af sin Interesse. I 1 A. 2 Sc. forvirredes Hr. Sch., sprang en mægtig Hob over, og gav en urigtig Replik; Therese, der formodentligen ikke vilde miste nogle af sine bedste Replikker, blev hvor hun var, og herved optom et Wildered, der dog snart bragtes i Orden. De Scener, der gif høldigst, vare, foruden ovennævnte 4 A. 6 Sc., 3 A. 6 og 7 Sc.

Therese Halter: Jfr. Bassøe. Uagtet de enkelte ret gode Steder, der fandtes hos Therese, var Jfr. B. dog i det Hele taget, langt fra at give sin Rolle godt. Jfr. B. indblandede for meget af Karoline i Gjeldsbeviset, uden at betænke den Forskiel, der er paa Karoline og Therese, og som dog er meget i Dine faldende, naar man blot vil eftertænke de forskjellige Maader, hvorpaa de ere opdragne. Karoline er opvoxt under en kjærlig Faders vennefulde Pleie; han har stedse været hendes Fortrolige, og for ham udser hun sit Hjerter, og troer ikke at kunne eller turde have noget skjult for

ham; heraf hendes skønne Naivitet. Theresse, der er opdraget af Forældre, der brugde deres hele Myn-
 dighed til at indjage Frugt, der uden Dimgang med
 Fremmede, pludseligen er kommet i en ganske nye
 og fremmed Kreds kan umueligt saa hurtigen være
 blevet til den aabenhjertede, frimodige, uforfærdede
 Pige, som Jfr. B. fremstillede; tvertimod viser The-
 rese ofte i sine Ord en Mangel paa Opdragelse og
 Kjendskab til Mennesker, men denne var det Jfr. B.
 ansaae var Naivitet og Aabenhed; og heri feilede
 hun. Det lod overhoved som om denne Skuespil-
 lerinde stode for meget paa sig selv og den Yndest,
 hun har erhvervet sig; men lige saa nødvendig og
 nyttig nogen Selvtillid er for en Skuespiller, lige
 saa skadelig er den i for høi Grad; men heri som i
 meget andet er Publikum Skyld; thi ligesom det al-
 drig tilstaaer en Skuespiller, imod hvem det engang
 har fattet Fordom, sit fortjente Bisald, saaledes
 troer det ogsaa, at alt hvad en yndet Skuespiller
 eller Skuespillerinde foretager sig, er rigtigt og
 skønt. Saaledes med Jfr. Bassøe. Det være
 langt fra Anm., at ville nedsætte denne unge Skue-
 spillerindes ypperlige Talent, han troer endog til-
 forn at have vist, at han ved at sætte tilberlig

Priis paa det, og har allerede fra den første Forestilling omtalt denne Begynderinde som et udmærket og sandt Genie for Theatret, men netop derfor bør man vel vogte sig for paa nogen Maade at svække dens Spændekraft, og det vil overdrevent Bisald, endog hvor det ikke fortjenes, sikkert udrette. Kulde hindrer den unge Plante i at vore, mtn ser stærk og for tidlig Hede affvier Spiren.

Da fandt saa mangt et Skud, saa mangen Spire,
 Mit Velkomstmil for tidligt Livet gav,
 I Jordens Moderavn, den smigred' sig at zire,
 En ubetimelig, uvenlig Grav.

Ifr. Hedeberg var en meget god Lise, kun talede hun undertiden noget vel hurtigt, s. Ex. i Enden af Monologen i 4 A 3 Sc.

Wilhelm: Hr. Wildt. En Tjener: Hr. Rungsted.

H e l e n a.

Da jeg i et af Deres Blade læste en Critik over Ifr. Rossings Spil i Helena, — hvilket Hr. N. T. L. Gunnerus saa skarpsindigt recenserede —

saa fik jeg Lyst til dog at see dette Stykke. Det
 tilfredsstillende fuldkommen min Forventning, og man
 saa i dette Stykke, hvorlidet manges ubillige For-
 domme, eller hvad jeg skal kalde det, imod Jfr.
 Rossing og hendes Værd som Kunstnerinde, kan ska-
 de hende; thi man kunde næsten sige om hende:
 major est, quam cui possint inimici noce-
 re! — Hvor skjønt, udtryksfuld er ikke den Sce-
 ne, hvor man i hendes Ansigt skuer Moderømheden,
 og Glæden over sin Søns gode Hjerter, hvor hun
 som Hyrde med en Moders Varme trykker Barnet
 til sit Bryst! — Hvor passende veed hun ikke at ud-
 trykke den Overraskelse, da hun ser Constantin;
 skjønt jeg troer, at Jfr. Rossing begik den Feil,
 at hun saa paa ham, allerede længe ferend hun i
 ham gjenkjendte sin Gemal. Men især fortjener
 Jfr. Rossing offentlig Roes for den Glid, hun har
 anvendt paa hele Stykket i Almindelighed, som paa
 den Scene i Særdeleshed, hvor hun giver sig tilkjende
 for Gouverneren, den Hestighed, hvormed hun, ef-
 ter en lang Kamp imellem Moderkjærlighed og Selv-
 frelse, springer frem for at redde sit Barn; — men
 hendes Fld anvendte hun ikke heller for intet; thi
 baade havde den det høidigste Udfald, og tillige

spillede hun for et ikke utaknemmeligt Publikum, som ved at skjøne paa Fortjenester og som ikke laaner Dre til ufyndige og partiske Kunstdommers Bedømmelse. Gid hun stedse med samme Held og Bifald maa træde frem paa Skuepladsen, og Følelsen om hendes eget Værd vil da holde hende skadesløs imod Enkeltos Utaknemmelighed! Hvad de øvrige Akteurer og Aktriser angaaer, da føler jeg mig for svag til efter Kunstens Regler at bedømme dem; men overlader dette til en Gannerus, som med saa megen Held har vist sig i dette Fag.

Kjøbenhavn, den 7 Januarii 1807.

Klein, Stud.

E p i l o g .

Følgende ham tilsendte Epilog har Hr. Skuespiller Saabye havt den Godhed at meddele Anm.; da Hr. Saabye allerede i Forveien havde erhholdet den af Hr. Prof. Rahbek forfattede og i No. 9 af dette Blad aftrykkede Epilog, kunde han ei benytte sig af nærværende, i Særdeleshed da den skulde siges lige efter

Stykkets Ende, og den Wesselske Epilog altsaa havde maatter udeblive.

(Johan von Ehrenpreis reiser sig op efter at Jesper har stukket sig.)

Høistærede! tilgiv at jeg mig reiste op,
 Jeg ellers ikke kan faa bøiet vel min Krop,
 Og som De veed for vist, mit Haandværk fører
 med

En saare bøiet Ryg, og megen Ydmyghed;
 Saa skal De faae at see, med Lyst jeg den kan
 bøie,

Jeg derfor bukker nu, for Lave og for Høie,
 For hver en ærlig Sjæl, for hver en Recensent,
 For hver en ædel Ynder, for hver en Ubekjendt,
 Som hjalp mig til jeg fik en lille Smule Glæde,
 For sidste Litanie jeg her kom til-at qvæde,
 Som hjalp mig til at sige om Wessel i hans
 Grav,

Han Stykket nægted' Strømper, men mig han
 Klæder gav.

E. Top.

Anecdote.

I Amsterdam gav et tydsk Stuespillersefskab Forestillinger. Efter Stik og Brug maatte Comedieplacaterne indeholde Stuespillerens Titel og Personale i det tydske og hollandske Sprog. Denne Oversættelse fra Tydsk til Hollandsk besørjede en af Stadens Lærde. En Dag skulde Operaen den skjønnede Arsenia opføres; Oversættereren fandt her i dette Stykkes Personale antegnet: en Fee, tilligemed den Stuespillerindes Navn, der skulde spille denne Rolle. "En Fee! hvad mon det er?" tænkte han. Til Lykke faldt det plattydsk Ord Veh (Fæ) ham ind. "Fundet," raabte han, og skrev: ein Beest; Demoiselle Reimbold.

 Forandret Theaterrepertoire

for

Januarii Maaned.

Tirsdagen d. 13de, Hertugen af Monmouth.

Torsdag d. 15de, Krigsretten.

Fredag d. 16de, Skillerummet, En Times Egteskab.

Mandagen d. 19de, Hertugen af Monmouth.

Tirsdag d. 20de, Gropolis.

Onsdag d. 21de, Armod og Høimodighed (Torsdags
Abonnement).

Torsdag d. 22de, Kjerlighed uden Strømper.

Fredag d. 23de, Hexerie eller Blind Alarm.

Mandag d. 26de, Skillerummet, Entrepeneuren i
Knibe.

Tirsdag d. 27de, De sex Mile.

Fredag d. 30de, Gyrithe.

Løverdag d. 31de, Gyrithe (Torsdags Abonnement
d. 29de Decb.).

Februarii Maaned.

Mandag d. 2den, Gyrithe.

Tirsdag d. 3de, Rejsen til Byen.

Torsdag d. 5te, Strikkepindene.

Fredag d. 6te, Indianerne i Engelland.

Løverdag d. 7de, Gyrithe.

Mandag d. 9de, Den ellefte Juni.

Tirsdag d. 10de, Gyrithe.

Torsdag d. 12te, Maleren af Kjerlighed.

Fredag d. 13de, Epigrammet.

Løverdag d. 14de, Helena (uden Abonnement).

Mandag d. 16de, Skinsyge Rone.

Tirsdag d. 18de, Hververne,

Torsdag d. 19de, Ponce de Leon.

Fredag d. 20de, Elisa Werner.

Mandag d. 23de, Sprædebassen, En Times Eg-
skab.

Tirsdag d. 24de, Krigsretten.

Torsdag d. 26de, Frieren fra Landet.

Fredag d. 27de, Don Juan.

Nye Stykker i Mark:

Bonden som Dommer, Den afbrudte Concert, Det
færlige Raboskab.

Gamle Stykker:

Dyveke, Hjertets Forvildelse, Udstyret, Skumler-
ne, Alexis, Camilla, Ungdom og Galstab.

Den 24de Januarii opføres til Benefice for
vor ligesaa yndede, som talentfulde og fortjente Ma-
dame Lange: Indianerne i Engelland
samt Balletten: Den forladte Dido, hvori
den saa haabefulde Fr. Kauerwald for første
Gang skal vise sig som Dido.

Forrige Søndag opførtes paa Hoftheatret:
Trooskab paa Prøve. Søndagen den 25de Jan.
gives: Gouverneuren fra Indien.

For
Skuespilnydere.

—♦♦♦♦♦—
Et Ugeblad.

—
No. 13.
—

Udgivet af Thorsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Søndagen den første Januari gaves: Trostabskab paa Prøve eller Feiltagelserne, et Lystspil af A. Lafontaine, oversat af H. G. Nyegaard. — Sikkert har aldrig noget dramatisk Product mindre fortjent Navn af Lystspil end denne kjedsommelige Trostabsprøve, der virkelig er en sand Taalmodsprøve. Det skulde være meget besynderligen om Skolens Bestyrere ikke letteligen kunde erholde saa mange Oversættelser — thi originale Arbejder tør man ikke vente skrevne eller antagne — af gode Stykker, at de kunde undgaae at opføre et saa ulyskeligt Lystspil. Imidlertid har Bestyrelsen dog den sandelig ikke liden Fortjeneste at have udeladt en stor Deel af de moraliske Sententser og almindelige Betragtninger, "der ere den forlegne Forfatters kjed-

sommelige Udflugter; saaledes er f. Ex. den atten Sider lange Scene imellem Harsner og Ritter betydeligen forkortet. Ubegribeligt forekommer det Anm. at man tog saa lempeligen mod den jammerlige Forestilling af dette jammerlige Stykke. Sige meget om hvorledes de enkelte Roller udfortes er et vanskeligt Arbejde, formedelst den skammelige Uvidenhed i Rollerne, der herskede.

Hofraad Allner var Hr. Jordhøi, der gjorde sig umiskjendelig Glid for sin Rolle, som dog ikke overalt lykkedes ham aldeles. Roesværdigen var det, at Hr. J. fremstillede Hofraaden fra den mindst latterlige Side, uden at tage Hensyn paa, at han derved berøvede sig selv det klappende Bifald, der altid følger den Skuespiller, der sørger for Mellemgulvers Kystelse. Meget godt udtrykte Hr. J. Breden over at kaldes Comoediefader, — 2 A. 1 Sc. — der brød løs med saa meget mere Heflighed, da den længe var tvunget af den paatagne Kulde og Ligegyldighed.

Hfr. Bust var som Constance Allner unægteligen den eneste, der med Rette kan kaldes god. Constances Livelighed, Raskhed, Bittighed og gode Hjerte interesserer og interesserer dobbelt naar

de saa høilbigen fremstilles af *Ifr. B.* Med særdeles passende Tone sagde *Skuespillerinden* de mange "Jaer,.. i 2 A. 2 Sc., hvor netop Tonen alene kan vise den stigende Forundring over at høre sin Broder nøiagtigt underrettet om *Wilhelmines* hele Kjerlighedshistorie og Forbindelse med den formeente *Müller*. Ligeledes udtrykte hun meget vel baade Forundring og Forlegenhed i den Replik: "Broder, Du staaer udentviul i Forbindelse med en ond Aand,.. Rollen var ikke vel memoreret og der indløb adskillige meget urigtige Accentuationer.

Som *Wilhelmine Allner* opfyldte *Ifr. D.* Disse aldeles ikke de Fordringer, man med Føie kan gjøre paa den *Hilbergste* og *Dupatuske* *Lucretias*; *Agnetes*, *Adelaides* o. s. *Fremstillerinde*. *Ifr. D.* var efter *Anm.* Mening i denne Rolle nær det maa delige, et Punkt, man burde vente *Ifr. D.* ophøiet over. En utaalelig Kulde var udbredt over hendes hele *Epil*, hvilken særdeles viste sig i 3 A. 7 Sc. ved Læsningen af *Brevet*, og i samme A. 15 Sc. hvor hun i den forhadte *Kitter* gjenkjender sin elskede *Müller*.

Capitain Harffner: *Hr. Simon sen Lafontaine* har, unægteligen længere inde i Stykket

afveget fra den Character, han først havde bestemt, for Harffner, der overhoved er en meget maadelig Person. Hr. S., der var denne maadelige Persons maadelige Fremstiller, vedligeholdt ikke det Navn, han har erhvervet sig blandt Skolens Elever. Om Rollen ikke passede for ham, om det var for ikke at skade Ensemblet, eller hvad anden Aarsag det havde, veed Anm. ikke, men denne Harffner er unægteligen det sletteste, Hr. S. nogensinde har gjort, og vil uden tvivl blive det sletteste, han i lang Tid vil gjøre. Ogsaa Hr. S. var temmelig uvidende i sin Rolles Ord.

Stykkets Hovedperson Krigsraad Ritter, blev givet af Hr. Schjern, der ikke var bedre end Onkelen og Kjæresten. Mindst uheldig var han i den Scene med Allner, hvor han er "grovere, end en dadlet Philosoph, ja grovere end et Stridskrigt... Anm. vil ligesaaledes indlade sig i en udførlig Kritik over denne Rolle, som over de øvrige, da han indseer, at det maatte være Hr. Sch. som de fleste øvrige, umueligt at vende deres Tanker og Dine fra Souffleurens og Rollens Ord til Rollens Aand. En Pudseerlighed var det imidlertid, at Hr. S., da han i 2 A. 3 Sc. gik bort med en meget pathetic Replik, ganske uden for Rollen faste-

de et saare moersomt "Adieu,, til Constance; ligeledes kunde man ikke andet end trække paa Smilebaandet, naar man i 2 A. 16 Sc. hørte Hr. Sch. declamere disse Ord: "mærk det, mærk det Mine,, o. s. v. henvendt til Alner. Om det stærke Accent, Skuespilleren lagde paa Ordet "fortroligste,, i den Replik: "i to Aar har jeg havt den fortroligste Dngang med hende,, — 1 A. 2 Sc. — var uvilkaarlig eller frivillig, kan Anm. ikke sige, anstødelig var den.

En Djener: Hr. Rungsted.

Det Kongelige Theater.

Den 16de Januarii opførtes anden Gang Skillerummet, Skuespil i een Akt, oversat af det Franke ved L. Kruse. — Kun meget faae af de senere Oversættelser af franke Bagateller fortjene at staae ved Siden af nærværende. En flydende Dialog, en naturlig Scenegang og ægte fransk Munterhed udmærker dette Stykke for mange andre. Der er intet spændt eller unaturligt i Handlingen, men vi see et Par Menneker, som Ungdom og Kjærg

lighed giver Mod til Alt, og som stolende paa deres egen Snedighed, troe bestandig, at kunne føre Dnklen bag Lyset, uden at mærke, at det er dem selv, som narres. Der findes meget interressante Situationen, f. Ex. i den Scene, hvor Dorsee viser sig som Maler, og Dnklen forhindrer ham i at fuldende sit begyndte Malerie; ligeledes i sidste Scene, hvor begge de Elskende troe, at Dnklen villiger i Alt, og forstrækkede høre, at han beder Dorsee forfærdige en Ægteskabscontract imellem sig selv og Cecilie. — Denne Rolle blev af Hr. Frydendahl udført med en saare moersom Lunefuldhed, skjøndt det undertiden syntes, som han drev den for vidt, saa det nødvendigt maatte forekomme enhver ubegribeligt, at Cecilie ikke mærkede, at han havde opdaget hendes hele Forstaaelse. ”Jeg tør sværge paa, at han næsten er 65 Aar., siger Cecilie om ham i 1 Sc. Nam. har ikke Bogen ved Haanden, og erindrer ikke, om denne Alder der er angivet, men det er sikkert, at Hr. F. aldeles ikke saae ud som en 65aarig Mand. Det ”Ja,, Hr. F. frembragte, og som skulde efterligne Cecilies Stemme, blev pebet frem i en ligesaa upassende som ubehagelig Tone. At lære sin Rolle er ikke Hr. F.s. Bane, imidlertid veed han efter Lei-

lighed at hjælpe sig ved egne Sammensætninger; saaledes ogsaa ved denne Forestilling.

Mad. Lange var Cecilie, og var det saaledes som man kunde vente det af en Kunstnerinde med Mad. Ls. Talent og Flid. Cecilie er et sandt Fruentimmer, er uskyldig og god, men snedig og hævn-gjærrig i Ordets mildere Mening; hun elsker Dorsee saavel for hans Skyld, som og fordi det smigrer den unge Pige, at være saa høit elsket. Mad. L. fremstillede hende saaledes fra en Side, der nødvendig maa gjøre os Cecilie saare interessant. Meget fortræffelige vare de Overgange, som forekomme i denne Rolle; saaledes erindre man sig blot den Overgang fra Breden paa den unge Maler til den Venlighed, hvormed hun taler med ham og søger sig i Alt, da hun seer, at det er Dorsee. Ynde, Leihed, Studium og Raskhed udmærkede overhoved som sædvanligt Mad. L. ved denne Forestilling.

Dorsee: Hr. Foer som. Hr. F. udførte denne Rolle med lige saa megen Hæld som Flid; særdeles lykkelig den Scene, hvor han viser sig som Maler, ham overmaade vel; man saae i ham den meest brændende Eifer, der ikke tænker sig større Lykke, end at kunne gribe hvert Træk af sin Eistede;

særdeles passende var den dæmpede Forbittrelsesto-
 ne, hvormed han bad Onklen at gaae bort fra ham,
 da Uvedkommendes Tilstedeværelse altid forstyrrede
 ham. Rollen, som denne og enhver, hvor Stue-
 spilleren ingen hæftig Lidenskab skal udtrykke, er efter
 Anm. Mening de, hvori Hr. F. viser sig med meest
 Held. I Rollen, hvor Lidenskabens Udbrud ere stærke-
 re, viger han let af fra Naturen, og indblander stundom
 i sit Epil en Spænding, som det var at ønske, den-
 ne ellers saa brave og yndede Stuespiller vilde søge
 at aflægge. Anm. vil indrømme, at det Fag,
 hvori Hr. F. almindeligst spiller, uagtet det af de
 Fleste ansees for det letteste, er et af det vanskeligste;
 men for en Kunstner, som Hr. F., kan Fagets Van-
 skelighed ikke tjene til Undskyldning.

Racine, betragtet som dramatisk Forfatter.

Racines Alexander er en fransk elegant i
 græsk Heltecostume, der har mere at bestille med sin
 Princesse's skønne Dine, end med Marses og Achills
 Baaben. Heller ikke undgik han Satirens Svøbe;

en af Boileaus Samtaler i Underverdenen imellem Pluto, Diogenes og Alexander, der indeholder den bitterste Spot, blev anvendt paa ham.

Et Aar efter Alexander udkom *Andromache* uden at gjøre synderlig Lykke; deri skede den just ikke Uret. Har den end skønne og rørende Steder, saa gaaer dog ogsaa ofte blot Declamation i Stedet for Følelse. Ogsaa over *Andromache* gjorde Kritiken sig lystig, men paa en anden Maade; det var en Parodie, og det den første, som forekommer i det franske Theaters Annaler. — En Anecdote i Anledning af dette Særgespil hører herhid. — En ærbar Magistratsperson, som endnu aldrig havde seet noget Skuespil, lod sig overtale til at bivaane en Forestilling af *Andromache*; han var hele Stykket igjennem meget opmærksom. Til Slutning gaves de *Processlystne* af samme Digter. Efter Forestillingens Ende mødte denne Hædermand ved Udgangen Forfatteren. "Hr. Racine, .. — tiltalte han ham — "Deres *Andromache* har skaffet mig megen Fornøielse. Det er et prægtigt Stykke; jeg forundrer mig kun over, at det fik en saa lystig Ende; "et Par Gange var jeg nær ved at græde, men da jeg fik de smaae Hunde at see, maatte jeg lee.."

Den høivise Herre ansaae nemlig de Processlystene for den sidste Akt af Andromache.

Britanicus, Berenice, Mithridates og Bajazet ere Tragoedier, hvoraf hver kan rose sig af enkelte Skjønheder; men det hele mangler for meget almindelig Interesse; man bliver ikke varm, og Følelsen røres kun overfladigt. Den første, Britanicus fra Aaret 1669 er usfridigen den fortrinligste iblandt dem; den udholdt dog kun otte Forestillinger. Berenice er et Stykke Hofarbejde, bestilt af en Prindsesse, Ludvig den Fjortendes Svigerinde, og med Hensyn hertil er den lykkedes ret vel; kun hersker et utaaaligt Kolerie i den, som da ogsaa gav Anledning til mange Spotterier. Efter en Forestilling af den sagde Ludvig den fjortende til sin Livlæge Dodart: "Doctor, jeg var i Begreb med at sende Bud efter Dem, for at hjælpe en Prindsesse, som gjerne vilde dee, men ikke ret vidste paa hvad Maade, hun skulde bære sig ad.... Mithridates, første Gang opført i Aaret 1663, blev modtaget med udmærket Bifald. Bajazet 1672 med ikke mindre. Tyrkerne, som træde frem i denne Tragoedie, ere efter deres Tænkemaade saa aldeles Franskmænd, at deres Turbaner og store Beenklæder ere uundgaaeligen nødvendige, naar man skal antage dem for det, de udgive sig for.

I n d h o l d.

- No. 1. Manden af Ord, vor Frik, de Skinsyge; til Læserne.
2. Harlequin Patriot, Maleriet, Neversen; til Hr. Assessor Høst; Auke; Theaterrepertoire.
3. De to Fædre, den Bøgelsindede, Krigsretten; Scener af Jeannette Helm; Sang for Petronius, af Prof. Rahbek.
4. Den gode Fader, Fruentimmerhøvn, Brandskatten; Scener af Jeannette Helm; i Anledning af Hr. Gunnerusses Angreb.
5. Gouvernøren fra Indien; Scener af Jeannette Helm; Om Helena; nogle dramaturgiske Bemærkninger og Meninger; om det russiske Theater; Impromptu.
6. Maleriet, Abracadabra; om det russiske Theater; Scener af Tryllsen; dramaturgiske Anmærkninger og Meninger; Epigram.

- No. 7. Manden af Ord; den dramatiske Skole om Lagertha; Prøve af det nyere italienske Theater; Tryllesen; i Anledning af Hr. Gunnerusses Antikritik.
8. Gjeldsbeviset, den Stundesløse (indsendt) med Udgiverens Bemærkninger; Anecdote; Theaterrepertoire.
9. De Skinsyge, Paschaen fra Surekne; Brev til Udgiveren fra Hr. Gunnerus; i Anledning af en privat Forestilling af Freyas Alter; Epilog, fremsagt af Hr. Saabye, forfattet af Prof. Rahbek.
10. De to Fædre; Scener af Forsøreren; om den bogstavelige Udtydning, af Hr. Gunnerus.
11. Lige for Lige; om det wedeljarlsbergiske Selskab; Scener af Forsøreren; Diacine; Anecdote; Nyhed.
12. Gødskendene fra Landet; Helena; Epilog af Hr. Top; Anecdote; Theaterrepertoire.
13. Trøst på Prøve, Skillerummet; Machine.
-

